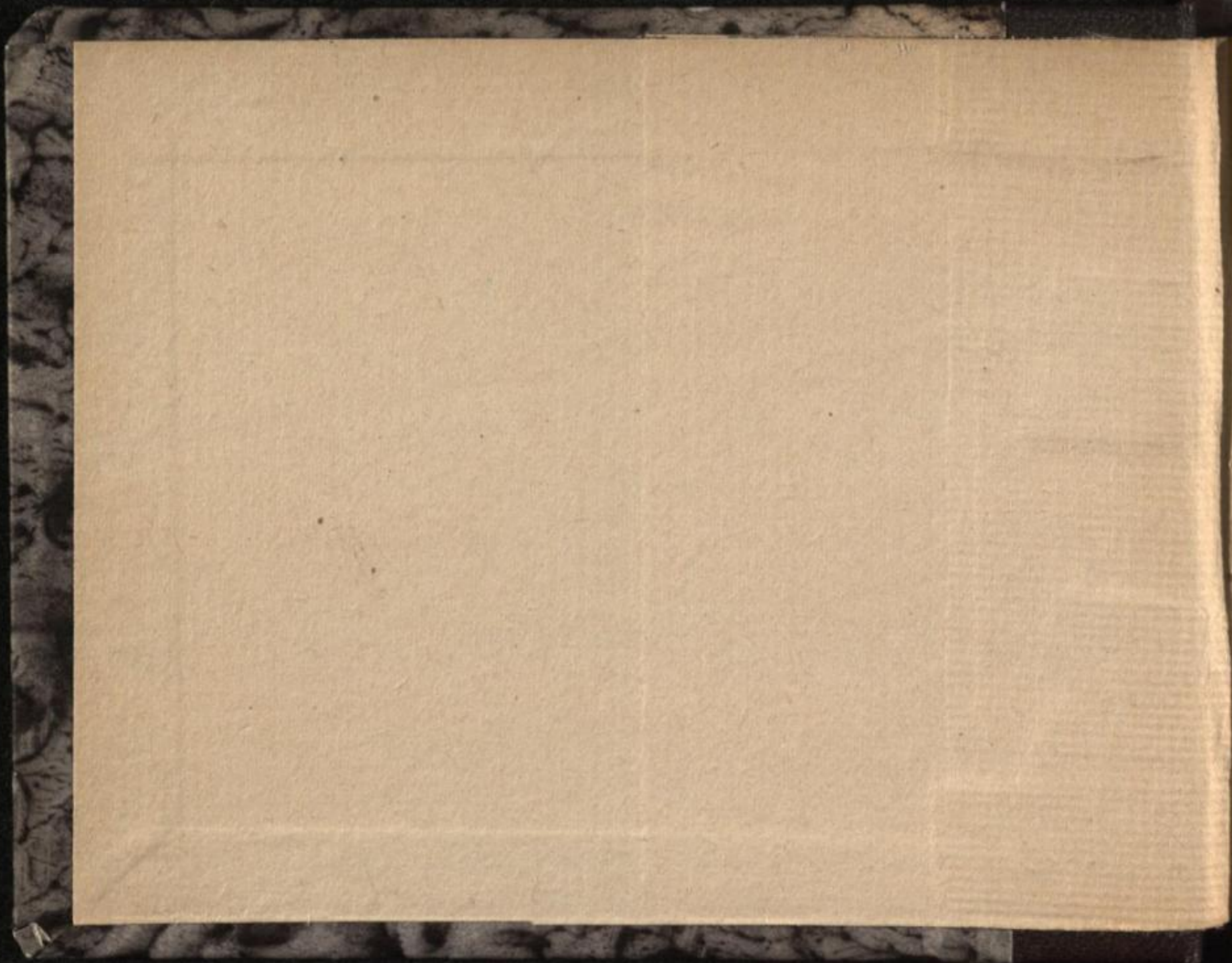

800

SLUB

Wir führen Wissen.

<http://digital.slub-dresden.de/id476393345/2>

Serbski Sorbisches
institut Institut

WK 8° 125

Carl Heinricha wot Bogazky

Skoty

Schaz = Kaschitz

tych Bozich Djeczi,

kotrychž Schaz wnebessach je:

kiž wobsteji

we wuswolonych Schpruchach toho swjateho Pisma,

spschistajenem nuternem krotkim rospomnjenom

a snjekotrymi schuczkami

snoweho wohn daty a pschisporeny we njemskej reczi 1764.

do Serskej recze pschetoženy wot

Gottfrieda Leske

Pfarrarja a Prjedarja toho Evangeliona wDialezy.

wBudeschini, pola G. A. Rosentrana, knomatanku, 1796.

D... demu słowu Krystussowemu bes wami bobacnje bydlicz.
Koll. 3, 16.

Schtuz Słowo Krystussa we sebi bydlicz da,
Ton tejsch najwetschi Schaz, haj Jesom Krysta ma.
O Kneze požonui ton kaschczik nadnje ktemu,
So by nam wuzitny a pomozny byl kschemu;
Wottank swoj krašny Schaz, daj šo do wutroby,
So teze tak wtem słowi, kaž wsebi namkamy.

Tych božich džjeczi Schaz, ton šwjat newopšhija,
Kšesšjanska wutroba jon tolla wjeszje ma;
Schtu ze, schtu može miecz jow wjazn bohastwa?
Ton Kšesšjan ma tu doš. Won žyke nebjo ma.

Džež wasch Schaz je; tam je tejsch wascha Wutroba. Matth. 6, 21.
So pišmo je ton kaschcz, Schaz pak Jesus je,
O derje nam, dyz my ton kaschczik šami šiny.

Predn wuczenje

wot praweho wuziwanja teho skoteho Schaz = Kaschczka.

Dokelz so temu Knesej spodobalo je, konfamy molczki skutk ja" njeko-
trych duschach pozonowacz; da my so tejsch dolho wopomnisi nej-
smy, jon snoweho wohn dawacz. Dokelz won pak, runje kaz druhe
swjetsenja bozeho slowa, wot njekotrych moł nepravje wuziwany bycz;
tehodla dyrbi, kwobarenju schitkeho nepraweho wuziwanja, a kpokasanju
teho praweho wuziwanja, jene a druhe napominane bycz. Najpredy je
kwopommenju, kaz kobjdy rosomny czlowek sam myslicz budze, so my temu
swjetej nochzemny njeschto kraczu aby jeno njeschto nowe kwoladanju prijett
klas; ale my pyttamy, jemu schelake Boze wjernosze skrotkim do myslow
pschinesz, dokelz won so bes teho do zaneho dolheho duchowneho wopommen-

a nedawa, a tak zemy jon wele wjazy wot jeho kniczomneho, rajazeho
dziejazeho waschnja, tak wele hacz mozne je, wotwesz. Dy by so nje
tejsch tym, kiz hjeschcze ton swjet lubuja, spodobalo, tosame dzjelo k swoj
sluzbi sebi nalozicz, da budza woni frajslich wele ljepe czinicz, jako dyz wo
ni swoj czas pracjom a frejwanjom, se zortami a snablasne reczemi, spsch
skodzenjom a sampaschnym budzenjom druhich ludzi, aby sdruhimi kn
czomnemi a newuzitnemi slowami a skutkami pscheczinja a skaža; doke
schał jim zdyn ton bes teho krotki a drohi czas, niz ktajkim kniczomnoszjan
ale kpschihottowanju na tu wjecznosz, a zwar na jich czeschke rachnowan
a samolwenje daty je. Woni budza pak pschi tem derjemjenujzy dopomnen
so nebychu sebi jeno lute sanaczje teho czassa steho czinili; ale so bychu te
me, schtoz woni dostanu, k swojemu wjernemu wobroczenju a poljepschowar
ju sebi nalozili. Zeli so woni njeotre wotre wuczby, kiz psches wutrob
du, namakaju, wkotrychz woni prawje trecheni a wotmolowani budza, d

nee

nech schak sebi nemysla, so so to tak nenadzujny stane; ale nech skerje
wjerja, so ton Knes tejsch psches tosame na jich wutroby klapa, a jich
kpowuczi woła; tehodla woni tejsch smolom posluchacz a so psches tajke
swjask tej lubosze wot swjeta kBohu czanucz dacz dyrbja, jeli so nochzedza
haklej swusdu a srysadkom czeneni bycz. Jeli so pak woni schelke schpruchk
teho troshta a wjerj namakaju, da woni najwjeszisho pojndza, dyz woni
tesame niz smolom kfalschnemu troschtej sebi nepschizpja, ale so wele wjazny
psches tesame najpredy kpowuczi wabicz dadza, a so kBohu modlja, so by
won jim jich rjechi wossebnye jich kobofo snuzkomne skazenje teho pschinarodze
neho rjecha, prawje wotkrycz, jenu rostamanu, rosbitu a pokutnu wutro
bu dacz, a jenu žiwu wjeru, kiž psches lubosz dzjelaka je a ton swjet psche
winje, wenich sam ptedzicz znl. Pshetož tedym haklej, dyz woni prawje
pokutni a wjerjazny su, budza woni tu moz a blotkosz teho Evangeliona
saczucz, a psches tajke krašne schpruchi teho troshta so mozowacz a posyl
nicz

niež moz; dokelž schitke nadne slubenja teho Evangeliona jeno tym poniž-
nym a pokutnym, niz pak tym šampaschnym, besbožnym a nepokutnym
date su. Schtož te Bože dječzi nastupa, kotrymž kruzitkej tute knisch-
ki wossebne sšottowane su; da budža ezisami, kiž bes falschnosze we po-
nižnoszi steja, sšich hegen a druhich sšhonenja wedžicž, so ton lubosny Wotž,
po sšwojej dobročiwoszi a luboszi, so do nascheje šlabosze delje pusheczi
a tehodla tejsch po tajkim waschnju husto wossebne, tajke šłowo teho pošyl-
nenja a napominanja, kotrež so hegen na nasche Umstende trechi, na naschu
wutrobu položji a naschej šlaboszi hohrjepomba; tehodla budža woni džim-
menje wo druhich neprawe wužiwanje a necžasne šudženje rodžicž, ale
schitko kšwojemu wjernemu natwarenju prawje wužiwacž. Weni budža
tejsch hewaš pschi schelkiw wjezach, kotrež prjotšpanu; pschi sšwojim Wobn-
= a Duz-Rodženju, hohrjestawanju a deljeljehanju ic. wossebne pak, dnyž
husto newedža, šaš aby schto so hychu modlili, tudy škladnosž namakacž.

so

So sbudźicź, a schtoź w tym schpruchu wobsanŕnene je, do modlitwy wesź teho
runja, sdruhimi njeschto wužitne reczecz, a tak wele newuschnym słowam a
skutkam wobaracz. Namakaju woni njekotre wotre sakonske schpruchi; da
budźa woni je k swojemu wobhonenju a požtrassowanju, wossebne pať k te-
mu sebi słuźicź dacź, so woni, dyź wenich jako we jnym žpihelu swoje
brachi a smolki widja, sebi dźim bole te ewangelske nadne slubenja k wužit-
kej sczinja a so tak psches to nawabicź dadja, k temu Jehnjatku božemu a
k jeho na kschizu wotterrenemu bokej, jako k tej studni pschecziwo rječam a
necžistoszi kwatacz, a we jeho kwi swoje drasty schjedne mucź a czišicź, ko-
trež schaf tejsch nasche schjedne a najšbožnische dźjeło bycź dyrbi, dokelž m-
tudny hjeschcze pschezo ton rječ cžujemy, pschi kotremž ton mjer Boži, jako
tejsch ton dźjecjazn hottomy duch we nas wobarnowany, a tak to prawe
šweczenje, kiž swjery pschindže, najbole pošplnjene budže. So bychy pať
dźim wjazn natwarenja steho mjeli, da budźa woni derje cžinicź, dyź woni
drudy te schpruchi we božem pišmi sami hohrjepnyttaju, a schitko, schtoź ro-
smadu wisse, derje wopomnja, jako tejsch te tam a sem nazejchowane
schtucz.

Schtuczki, (kotrež schitke na jene du) wobladaju a bessobu srunaju; pschi tych
rejmach aby schtuczkach stych kyrlichow budža woni składnosz bebi sacž, to
pschistojne pschizpicžje na so samych czinicž. Ktajkemu natwarenju stch
duschow budže tejšch jara služobne, dyž woni te kyrliche, kiž stym Dume-
rom pokasane su hohrje pyttaju, a bebi tajke lubosne a duchonne kyrli-
sche snajomne czinicž budža.

Ton Knes našch Boh pak, kiž tam pschi tym twarenju Jerusalems-
keho templa tejšch tu najmenschu službu a wopor sazpił neje, ton zyl bebi
tejšch to njetzišche knatwarenju Jeho duchowneho templa, we wulkej bla-
hoszi pschikožene snadne dzjeło, psches Krystussa we nadži dacž spodobacž,
kpschekrašnenju swojeho mena, jako tejšch knatwarenju wele duschore
dalej bohacžje požonowacž swojeje wjecžneje lubosze dla, Amen.

Halle, ton 4. Jul. 1746.

Aaron dyrbi Israelskich dšjeczi mena nošycž we tym woponi teho
 budženja, na swojej wutrobi, dyž won do teho swjateho pojndže,
 twjecznemu wopomnjenju psched tym Knesom. A dyrbisch tejšch na wo-
 pon teho budženja položicž to Urim a Thummim. (to je to swjetlo a to
 prawo) 2 Mos. 28, 29. 30. Njetk šym ja stajnje w nadnym Wopomnjenju
 psched Bohom, pschetož ty, moj Šriedniko, nošyšch moje Meno na twojej
 Wutrobi stajnje psched nim. Staram ja šo nietsk sa moj Niech; Twoja Prost-
 wa samne budže schitke moje rjechi wurumowacž, a mi schitke wuprošnež:
 pschetošch Boh tebi nicžo nesapowje; a tak dostanu ja bes pschestacja Radu:
 pschetož wnebestach budže bes pschestacja ta Prostwa samne šlyšchena, kiž
 pschezo, tesch njetk smolom, moju Prostwu šobu wabsanckne. O schtudž
 by nechať prawie we Wieri šo modlicž!

O Kneže, moje šdychowanje do swojej swjatej prostwa sank,
 A mi tu poľnoš božej nady, psches twoju drohu Krej wottank.
 Moj Aaron, neš me psched Bohom na twojej šmilnej wutrobi,
 Džež ty najwoschimjeschnik šy, we božim krašnym Kraleštwi: Ebr. 7, 24. 25.
 Ach spominaj a sastup me, schak cžujesch moje holosze; (Róm. 8, 34.)
 A dofelž Urim Thummim masch, da je teži schitke šnajomne,
 Wedž ty me wohn, wedž me tejšch nuž, ty šy tam dojšchoť predy me,
 Wedž me se šwjeta do nebes. da mam ja došž wěpětošze.

A

Ale ja zu jich shelje wumoz; a wot smercze wutupicz; smercz ja zu twoj
 mor bycz, hela ja zu twoje wutupenje bycz. Hos. 13, 14. Krystus je
 wurubil te sirschezinstwa a mozy, a je je sjaunje jate wedl a nadnimi do
 byczje dzerzal, sam psches so. Col 2, 15. Ps 68, 19. Ton Sswjet so boji,
 dzej by netrebal, psched potainym Jedom. To prawy potainy Jed je ton Kiech,
 Kneze, psched Kiechom daj schudzie Wojosz, pschetož won je schitko wobjedo-
 czik; Ale ty, moj Sbožniko, by tesh schudzie moje bylne Vjetarstwo pschecz-
 wo tannemu Jedej. O da westan wemni, a daj wjazy wiery, so bychmy teze
 pschezo liepe sapschijali. Saczier schitku Wojosz psched Ssmerczu, pschetož ty
 sirschta teho živenja, by schak wemni živy, a by wemni Ssmercz a Helu
 sam pschewinyk, haj morik a wutupik.

Njetk je moj Sbožnik schak, to Helske wojsko pobik,
 Raz won lubosze dla na kschizu wumresche;
 Won je jo jate wedl, kaž dobywar so sjewik;
 Dokelž won rjech a smercz sam psches so skajysche;
 Nech sezewka helski poß, tak wele hacž won je
 Schak wruzy Jesussa klucz kheli tolla je.

3. Jan.

Ale njete, Kneze, ty sy nasch Wotz, my smy lina, ty sy nasch horc
nyczer, a my schizy smy twojeju rukow djelo. Jes. 64, 8. Moj
Horniczero, sym ja twoja Lina, da nemozu a netrebam ja sam nitscho dzie-
lacz; ale dokelz ja tebi nochzu rad so pschecziwicz; da budzesch ty tejsch me-
wjeszie Ktwojemu budobej pschihottowacz a dokonjecz, dy by tejsch tausend-
sadzielanjom bulo. Pschetoz twoj Skutk dale dze hacz ktemu dokonenju.
Schtu moze to sadzielacz? Ty sam prajisch: Schtoz ja czinju, schtu ze te-
mu wobaracz? Jes. 43, 13.

Ton mischter labuje swoj skutk, schtoz won je czinił;

Won s dobrej wohlu tejsch neczini fahlerja;

Moj stworiczelo, iaj, kak rjech me je pschewinył;

Wumoz me wot njeho, so won nedobrywa;

Schak niczo nemozesch, schtoz sam sy czinił, hidzicz,

Kak mozesch da me njete wopuschezeneho widzicz?

Ton dobyh Mischter wje, to schtoz so neschikuje

Gor pjezne poredzicz, won swoj skutk dopelni:

Tak budzesch tejsch moj Boh, schtoz me njete wobczezuje

Wottemne sacz, so me ton rjech newobschodzi.

Ja mozy sam nimam, ja ljedom sdychuju

Czin somnu swoj skutk tak, so teze posbjehuju.

4. Jan.

4.
Nid, so by te pomoz sziona na Israela pschischla, a so by ton Knes swoj
jaty lud wumot! Ps. 14, 7. Wojske Wotmolwenje: Jeli so was syn
woswobodzi (frej czini) da sje prawje swobodni (frej sezineni.) Joh.
8, 36. Niz tak, so by zady njech we czjeli wjazn nebyl, aby ton samy tola
morny byl, a so wjazn nehibal we Wutrobi; schetož pišmo jemu pschipsche
hjeschcže * žadosze a ** skutki: ale jeno so by won nas wjazn nesatamai aniz
nadnami neknežik, tejš pschezo klabschi byl; a tak knezi Krystus we jenej
Wutrobi, džež hjeschcže Njech tejš bydli, briedža bes swojimi nepscheczele-
mi; A to je škodna bludnos, jeli so shtu wjeri, so žady Njech wjazn we
Wutrobi neje; Kak da bychmy hewať nadnim knežicž moli? Joh. 8, 31. 32.
Röm. | 6, 6. * 12. 14. 18. 22. 8. 2. ** 13. Gal. 5, 13. * 16. 24.

Kak budu frej? ja hjeschcže hym kajž jaty!
Modl, sdychuj so, da Syn teje czini frej.
Kak, dje, a dy budu ja kmjerej horje saty?
Kak? We wjeri. Dje? dži ty k Jesussej
Dy? dyž ty woczlnesch; da budžesch smjerom bycz,
Da budžesch frejotu, kaj ptaczk we loffezi mjecz.

5. Jan.

Schizy, kotsiž zedža bobabojasne žiwenje weß NB. we Krystussa Jes
susu (pschetož jene swontne dobre žiwenje bes Krysta može ton
šwjet derje snesž) dyrbja pscheszehanje cžerpicz 2. Tim. 3, 12. Ton šwjet
hidža jich, pschetož woni nejku wot šwjeta. Joh. 17, 14. Wožim dže
czom je husto jara styskno bes šwjetom, dokelž woni tak wele rieszneho,
wošebnje to nedostojne Wužiwanje božeho Mena šlyšcha. Želi so teže ton
šwjet derje snesž može a ty tesch ton šwjet: da hjeschcže wele šwjetneho psch
tebi je; pschetož ton šwjet to šwoje lubuje.

Koždny ze zwar Kšcheszjanu bycz, ale Kšchiža šo sda luje;
Koždny myšli, šo cži drubšy, newudrje šo sadžerža,
Dyž ton šwjet jich ma ša šmjech, hani jich a pschepottuje,
Won ze pschi ton Kšcheszjanstwi tolla wostacz bes šmjecha;
Žemu šda šo mudry je: Ale tu je potajeny
Lesny had, tych ludži bojosž; dži ty jeno ša Kryskom
Da ty hyžom budžesch snim ššmjечеj šwjeta postajeny:
Swotročkom ton šwjet tak cžini kaž je cžiniš stym Knesom;
Won, kiž mudrosž bjesche šam, bje wot šwjeta šapšuwany;
Tak ty wjazny šy, hacž won, dyž ty nejšy pscheszehany.

6. Jan.

6.
Zemu, kiž wjeri, ku schitke wjezy mozne. Marc. 9, 23. Ta Wiera je ta Haupt. Wjez a to Woko, haj ta wokowa serniczka teho zpleho Kscheszjanstwa, na nej lezzi schitko. Tak wele Wiery, tak wele mozy, tak wele Mlada. A tolla nejšimny knežomu neschikowanschi, hacž ktej Wjeri, hacž ru- nie ju tesch hužom mamy. Tehodla nedyrbimny šwoje žiwe dny sa nitscho wjazy propyčž, hacž sa Wjeru. Ach Kneže, daj a pošyla ju!

Ta wjera mozna ruka je, kiž jara twerdzje džerzi teže,
Medaj mi wjeru subicž!

We wjeri nihto nemože, mi tebe, aniž tebi me
Moj bylny Jesu rubicž;

Haj, ja smija, šwojet a rjechi mam sa šmjechi,
Ja psches wjeru schych nepschecželow sacžerju.

To wjera schedomozna je, psches želeso a kamen dže,
Schtu može psched nej wobstacž?

Schto wohenej ta floma je? Ton cžert je hužom šudžieny,
Won whelj dyrbi wostacž.

Kneže, wedž me, kaž ty šam žesch, kohož wedžesch
Ton dostane slutej nady nebjo rjane.

7. Jan.

Schitko a wschittlich je Krystus. Col. 3, 11. Krystusa sebi sa schitko
by:ž dacž, to je tych Bieraznych Žiwjenje, a tak budža loschzy, schitko
dróhe wostajicž. Wot njeho husto a wele recžecž, je tesch dobre, -jeliso jeno
wutrobne je. My pak tesch pomenujemy Boha a teho Wotža se šlotkem
Dowierenjom; Wono šo pak schitko tolla na Krystusa cžene. Won a ton
Wotž staj jene. Kneže, šy ty moje Schitko, schtoda mi wjazy fahluje?
O wolaj mi tošamo pshezo do Wutroby! da budže mi schitko loschke.

Lubuj jeno Jesussa, Won ton prawy mjer cži da;
Semške scho cži nicžo budže, Jesus je cži schitko schudžis;
Schitko tebi smyšlow dže, Jesus jeno wostane.
Ne šy ty njettk spokojny? praj, schtoda we wini je?
Hegen luboš, hegen wola, kotruž nenašycžisch tolla.
Ty šam lutki Jesusso! šy mi jene a tejšch scho.
Kařda jenej duschi je, kiž cže cžisje lubuje,
Kiž jow nicžo nepožada, a na tebe jeno lada?
Wona wtebi namaka, wjazy harž je pyttala.

Nam. 267. v. 10.

8. Jan.

8.

Schitko, schtož wy cžincze, se słowami aby se skutkami, to cžincze
schitko we meni teho Knesa Jesuša, a dżakujeje so Bohu a temu
Wotzu psches njeho. Col. 3, 17. Nlech wy jysze aby pijecie, aby schtož
wy cžinicze, cžincze schitko Bohu Kcžeszi. 1 Cor. 10, 31. Stusda to slo-
wo wopomni pschischitkim, tesch pschi blidži? Wobebnje dnž wono rjeka: *
Ton Lud bynu so delje Křndži a Kpicju, a stanu horje Křacju. (Křwob:
žarowanju je, so we naschich cžasach, džež Boh tak wele Sswjetka je dał, tesch
niekotsi Wucžerjo sami hjescheje Křajkim wjezam swolja, a tym swojim sobu
cžinicž dadža. Wona schaf sawjeszje schelake Pohorschenje da bes fromnymi
& Skými.) * 2 Mos. 32, 6. 1 Cor. 10, 7.

Spnttujcže: wy swjetne džjecži, kotry skutk da wobsteji,

Wasche loschty na tym swjetzi, reje, žorte, wesselje:

Možecze je kbožej cžeszi sđžakowanjom dokonjecž?

A so pschi nich wbožem meni budnika tejšch nadžijčž?

Spnttujcže so tejšch wy fromni; hacž wy schitko cžinicze

Kbožej cžeszi, a džakomni sawsche bože dary sže:

Ach wy nejšze dokonjeni, skutkow, słowow wele je!

Cžincze schitko wbožem meni, hewak scho je kniczomne. Num. 258, 6.

9. Jan.

Schicko, schtož mi ton Wotz dawa, to pschindže kemni, a teho, kiž kemni pschindže, nebudu ja wohn wustorcžicž; to je pak ta wola teho Wotza, kiž me pošlał je, so bych nicžo, schtož won mi dał je nesubił. Joh. 6, 37. 39. Moj Sbožniko! ja bym tebi tesch wot two- jeho Wotza daty, pschetož ja ktebi pschindu, a tak me tesch nebudžesch subicž, aniz wot tebe wohn wustorcžicž, pschetož ty by jeno pschischot, sbožne cžinicž, niz budžicž a sastorcžicž, tesch niz jedyn mol tych besbožnych, pschetož woni tebe sastoreža: Kak wele mene budžesch ty swojich, hacž runie słabych Wjerazych sastorcžicž. Matth. 18, 11. 14. Luc. 22, 32.

Ach nesub me, moj Pastyrjo, slubosze,
Sramenja, sklina, swutrobnej smilnosze,
Stej pastwy, kiž tak słotka je kaž mjed;
Swodjenja, swojeho napominanja,
Kotrež ja wužiwam wot wečora do ranja;
Tak dolho hacž ty Pastyr by,
Da nesub me!

Schitkon wodych nech kwali teho Knesa. Hallelujah. Ps. 150, 6.
 Hejchlerjo kwalja Boha jeno we Sbožu, Kšesčzenjo tesh we Nesbo-
 žu; pscheto; dyž woni pod Čerpenjom łoboko sšibowani su, da woni hatlej
 posnaju šo šamych, schitkich, tesh tych najšnadnišich dobrotow sa nedo-
 stojnych, a kwalja Boha sa to. Tehodla praji tesh Baruch: Duseha, ko-
 tra; jara srudna je, a škulena a žalofna łodži, a šwojej woczi škorowuplas-
 ka je a łodna je, ta kwali. Kneže, woju krašnosz a praudosz. Bar. 2, 18.

Teži, Kneže dyrbja pluzičž Seraphimy;

Za žyla sromadžisna žandželska,

Haj Throny schje a Cherubimy,

Łoškaju nowu Kwalbu bes Konza.

Čži starschi, łotsiž pschekrašneni su,

Čži čžišnu šwoje Krony psched tobu;

Schto čžinju ja, kiž šym jow na semi,

Schtu me ton nowy kyrlišch nawučži?

Za zu teže, šžandželskimi jašykami

Sewšchem, schtož žiwenje a wodnych ma,

Moj Božo, krašnje kwalicž škyrlischami

We wjeri jow, tam paš bes pschestacža.

Ładaš tesh N. 3174

Tak je Boh ton swjet lubowal, so won swojeho jenickeho narodjes
 nebo syna dal je, so bychy schizy kiz do njeho wjerja, sabeni ne-
 buli ale wecine žiwjenje mjeli: pscheto; Boh neie swojeho syna do
 swjeta poslal so by won swjet kudil, ale so by swjet psches njeho
 sbo, ny byl. Joh. 3, 16 17 O dy bychmy stajim Spruskom horjestanuli
 a snim so delje lenuli, so by won nam tesch niedy we naschim Wumrecju jene
 czihe tozka teho wotpoczinka byl. Tak dyrbi schiednje moj Spruch bycz; Boh
 tesch me je lubowal, hjeschje jako nepscheczela, a tak jara, so won mi swo-
 jeho syna dal je. Tak je won moj, a snim je schitko moje: pschetož kak ne-
 dyrbjak won njek, dokelz ja hužom sjednany sym snim schitko mi nadnje,
 dacz, aby kak dyrbjak wopuscheczic? Nie, to slowo: sabeni nebuli, ku-
 dzeni nebuli, je jena Skala, na kotrejz ja wotpoczuju a tessch we smerczi
 newjasnu. Amen, Amen!

Medogruntowana lubosz, ty sy me wot wjecnosze
 Tak wutrobne lubowala, so do mojej zatosze
 Na semju sy delje pschischla; dy by schak so tebi dal
 Szylej mojej Wutrobu; a so wjecnje dzakowal.

Ma Krystussu my mamy to wumojenje psches jeho krej, tych rjehow
 wodacije. (Pichetož) Won je nam wodał schitke rjechi a je wu-
 hašnył to sapismo, kotrež pschecziwo nam bjesche, kiž wustajenjach
 wobstejische, a nam pschecziwne bjesche, a je to same se kredža preič
 sežinił, a na kšchiž pschibił. Col. 1, 14. 2, 13. 14. Tehodla prajesche won
 dokonjane je. Joh. 19, 30. 34. Schitke schiedne smolki tych wjeraznych, su
 hužom Krystuša dla wodate, pschetož wonł su hužom rachnowanł pschi tem
 prawje cžinenju, tam je nam ton žyly Krystus se swojej žykej saškuzbu pschiž-
 pity: Jeho saškuzba pak nejndže jeno na te sandžene rjechi ale tesch na te
 njetzische a pschichodne. Tak dolho hačž my wierimy, žmy my schjednje
 prawje cžineni. To cžini tu Wutrobu w Krystussu k bohu wosche nas troschtnu
 a dowjerjazu.

Njetk ja sam netrebam sa moju rjeschnu winu
 Sapłaczič, dokelž ty o Jehnjo sapłacził to žy;
 Psches twoju šwjatu krej je boži nirw sahinuk,
 Haj šjenem šlowom: Scho njetk dokonjane je;
 To wopisno je tam na kšchižu wuhašnjene
 Psches wodu a psches krej, šmerčž šama morwa je.

13. Jan.

Sdjerz me jako wołowe sorneschko, pschikrej me pod klotkom swow
jich kschidlow. Ps. 17, 8. Boiske Botmolwenje: Won teze budze
sešwojimi perami pschikryczi, a twoja nadzija budze pod jeho kschidkami,
jeho praua je pschikryczi a schkit. Ps. 91, 4. Kneze, nikomu tak nusne nej,
pschezo wmodlitwi pschi tebi wostacz, hacz mi, twojemu naimenschemu Kur-
jatku. Ach! da djerz me tesch pschezo wmodlitwi a wnuternoszi ktebi, so
by twoj duch, kaz won rad ze, pschezo dziełak: pschetož tak wele ja we wjeri
jeno pod twojim nadnymi kschidkami wostanu, tak wele je Botpoczinka,
Schuza, a Mozh: tak wele a tak rucyje ja wustupju, tak wele a tak rucyje
Newotpoczinka a Podšunenja.

13.

Skhowaj so do mojich kschidlow rucyje moje kurjatko!
Saljes schak, ja teze pschikrywam jako woła sorneschko;
Nech czert, hela, bwjet a riech slesnoszju a smozu ruje,
Schtuž pod mojim klotkom je žanej schkody nesaczuje.
Zena pata rada wumre sa te mlode kurjatka,
Kak nedyrbjal teze schuzowacz psched tej skoszu Satana?
Woj schak, moie Kurjatko, ty se nedyrbisch joro skasycz,
Ja bryhewak hjeschcze žnł sa tebe do hele kasycz.

Sastaraj twoj dom, pschetož ty budžesch wumrecž. 2 Kral. 20, 10.
 Kneže, wučž nas wopomničž, so my wumrecž dyrbimy, so bych-
 my mudri bulli. Ps. 90, 13. Schtuž grebne Njechi sobu necžini, tola-
 pak tesch ton swjet nesaprje, ale schelke wezy sobju czini, ton budže sa from-
 neho djeržany a tesch sa mudreho, jako hy won ton prawy brjeni pačž trechik,
 daloko nejšchol, a schitko krjechej necžini: Ale tajka kupa Mudrosž newobsteji
 we Ssmerečži: pschetož schto budža potom te pscherejowane, pscherata a snewa
 žitnymi recžemi pschecžinene Schtunde pomhacž?

Wučž, Kneže, me wopomničž wežassu, so wumrecžje mi blisko je,
 So bym na Zehnečžowym Kwassu, kaž nebeski hosž hottowy;
 Nech ja moj dom njetk sastaram, dokelž ja hjescheže kwilu mam.
 Tak husto jako žtunda wojndže, nech spominam na pošlenk,
 Moj čas schak šsmerečži rucžje dojdže, nech stajnje so knež hottaju.
 Ach dai mi snady koždy čas wachowacž w duchu na twoj kwas.
 Nech dobru nož ja schemu dawam, schtož sobu najndže do nebja,
 Nech sežakom sknicžomnosžow stawam so me we šsmerečži nerudža
 Nech schitko dženša wostaju, schtož hewak wšsmerečži žaruju.
 Ach wobaraj schym skym žadosžam, Šordosži, njewi, wečženju,
 Zejšch druhim czertowskim rosnosžam, nech stajnje šsmerečž tak wopomnju,
 So by ja sadussyž lich skosž, a necžul wšsmerečži lich bolosž.

Wes pschestacza so modlcze. 1 Thess. 5, 17. Jes. 26, 8. 9. Psches Modlitwa
 twu nešmejemy nitscho wutwingowacz, Boh so farneho bes pschestacza
 nam sobudzieli: wtozdem slowi won nam Krystuša a schitko podawa; dy
 by jeno pschezo jena lodna Wutroba byla, kiž by pschimala. Tehodta dyr-
 imy tesch bes pschetacza we Wutrobi so prawje modlicz a bracz, tolla tesch
 chjednje sertom tu Wutrobu prawje wušypacz: hewak budze ta snuzkomna
 modlitwa tak snuzkomna, so wona gor sabine.

Ach dy by wutroba so stobu rosreczaka
 Moj Kneze wmodlitwi a nidy nepschestaka!
 Czini me wot scheho frej. schto: horjdezerzi me,
 We twosim towarstwi moj najlubschi loscht je.
 Ach jen me wot semje, czen me, moj Schaz, sabobu,
 Werni me wluboszi kaz nawozenja, stobu,
 So bych kaz newesta na twosim brostezi byl,
 A schudzie, dziej ja sym, na tebi moj loscht mješ.
 O daj, moj Pscheczelo, so bych ja swjernje wostał,
 A horze žadanje tak husto ktebi dostał,
 Hacz dych holuja, hacz žiwa bije me,
 Hacz jena krepka kwi we mojih žiwach je. kos: O Božo lubosny, ty žorkoz

Wostancje wemni. Joh. 15, 4. Kneže komu pojndžemy? Ty masch kłos
wa wječneho žiwjenja. c. 6, 68. (Pšchetož) To je moje wešelje, so
bo kłobu mam, a swoju nadžiju staju na teho Knesa, Knesa (Jehovah),
Ps. 73, 28. Ewerdžje w Jesusu wostacž kaž won nascha Praudosž a bylnož je,
to je Zadro a Bjesda teho žyłego kšesčjanstwa; pšchetož dnž my jeho pschezo,
jako naschu Praudosž šebi pschizpimy, da pschindže mjer a Wessełosž, a tam
haben je won tejšch, a ta Wessełosž nadnim je nascha Špłnosž, Rječ a Šwjet
pschewinyč; pšchetož my wenim nješcto ljepscheho namakamy. Ach! Kneže,
džerž me tesch bes Nucža wobstajnje wtebi.

Šwjecze šmjej a wešel so, tvoj loscht mi pač rosuje šmerdži,
Moje wešelje njetež je, dnž moj duch so kłobu džerži.
Dyrbjak Krysta wopuschcžicž? Komu hewak dyrbju hicž?
Ja schak nidže nenamkam, wjazn troschta, wjazn mjera,
Wnim je wotpoczinka dosž, jeho troschtuje so wjera;
Škoda falschny šwjet schak ma? Kajki troscht wešmercži da?
Šwjet zwar lubi wele nam, wele šwjetnych wessełosžow
Wenes, hordosž, woczi loscht, wele šjebaznych žadosžow;
Wjeda, kiž so sawesž da! Ja nepuschcžu Jesuša.
Iosž: Jesuša ja nepuschcžu.

Krystus je nas wumot spolecja teho sakonja, jako won sa nas pokleczje
 ba sczineny; so by to pozonowanje Abrahamowe bes pohanow
 pschischlo we Krystussu Jesussu, a my tak teho flubeneho Duchu dostali
 psches wjeru. Gal. 3, 13. 14. **W**ot Krystussa pschindze ton Duch teho swes
 czenja, tehodla nedyrbimy we hegen. Moze sanim honicz, ale najpredy pras
 wje we Krystussu, kaz won nasche Wujednanje, Praudosz a Wjer je, wot
 poczowacz a wenim pschezo wostacz, tak budze won sam, kaz won nascha
 Praudosz je, tak tesch nasche sweczenje, a boze Kralestwo, dzieko a Snamjo
 budze bes nascheho hegen Dzielanja najstpe pschiberacz. Pschetoz tak je Kry
 stus zivy a dzieka we nas, a my smy zivi wnim, kiz so sa nas dał je, wdze
 czazym Duchu, tak budze schitko loschke, a ton sakon netreba nas aniz poklacz
 aniz pohanjecz. **L. Lutherussa.**

Dyz Mojsas namne moznje rima,

Dyz sakon wšwojim blyskanju,

Niczo hacz schtrassu samne nima, da swjeru ktebi horje du,

Do twoiho boka zu ja czjekacz, a moja khowanka mu rjekacz,

Dzez saklecze me netrechi.

Dyz schitko napscheczivo stawa, da twoja lubosz sboznosz dawwa,

Stej ty so pomni horjesmi.

Num. 441. v. 1.

S.

Krystus je teho sakonja konz, schtuž do njeho wjeri, ton je prawy. Rom.
 10, 4. Dyž ton Sakon we swojej Duchomnoszi posnaty, schitk^{te} nasche dzies
 Ia a czinenje satama, naschu Nemož nam pokaže a nas delje bije, da je won swoj
 Skutt^{te} czinil; dale nedyrbi won hicž, ale nas do Evangelionja Krystusšej poka
 sacž; a bmy my we nim, da ton Sakon nitscho dale wot nas nemosžežadacž,
 pschetož my mamy wenim jenu woschu praudosž, jako Sakon požadacž moje,
 menujzy Krystusowu Praudosž, ta je ljepscha, jako Hadamowa.

Kakda, so cžlowek bo, njete smolom Knesej neda?
 Dokelž wot Mojsassa neje do stracha naty,
 Won dowedženy nej wot swojha skazjenja,
 Won hjeschcže newjeri a skutkam je podaty:
 Won bole Mojsassa, hacž Jesom Krysta blyschit
 Won bo sam nesnaje, so won tak cžeschčo rjeschit;
 Dyž jeno dljeje won pschit Mojsassu wostane
 A wukne jeho snacž, da schindže do stracha,
 Won cžekne wot njeho a pytta Krysta rany
 Nicžo jem neškodži hacž błowo Krystussa,
 Zemu to pišmo je, skrwju Krysta wopissane
 Njetk jeno to pytta, schtož bo we wjeri stane.

Dyž pak ton hołb nenamała, dže by jeho noha wotpoczowała, wroczi
 so sasso knjemu do kascheza, duž pschestre won swoju ruku a sa jeho
 kšebi do kascheza. 1 Mos. 8, 9. Wossof. Kyril. 2, 14. Niekotry sbudzeny
 Njeschnit pane smolom na schelake skutki a czinenje, a pytta wenim Wotpocžink
 a Nada sa swjedomnje; won dyrbi pak wele wjazy nawschittkich swosich skut-
 kach a Waschnju sazwiłowacž, a we tym Skutku Krysťuroweho Wumozjenja,
 we Krysťurowych Nanach jeno Wotpocžink pyttacž; a nawuknuč we Kry-
 stušu haklej so žnje sa praweho dzeržecž. Potom so namała swjata Mož, dobra
 Nada, a prawe Skutki. NB. 2 Kron. 17, 6.

Dže možu wotpocžnucz? Dže? Poj ty jeno kemni,
 Ton prawy wotpocžink ty namkasch jeno wemui;
 We mojich ranach je ta prawa skałoba,
 Moj hołbjo lecž tam nuž, tam je ta chowanka.
 Newostan swonkach me, dyž Mojsas rima, blyška
 Pšhindž kemni do kascheza, dyž so teži jara sryška;
 Njech a šmerez čjeri teže, pšhindž kemni kwataizy
 Ty hewak nepšhindžesch nidže kwotpocžinkej.
 Da pšhindž, ja zu njetk sam, teže žnje wemni chowacž,
 Na mojej Wutrobi ty dyrbiš wotpocžowacž.

Na tem budže kóždy posnací, so wy moji Pošli ke, dyž lubosž bessobu
 macje. Joh. 13, 35. Snesze jedyn druheho we luboszi, a ladajcje
 šwjeru na to, byschcje jednotu teho Ducha sdžerželi psches swjast teho
 mjera Nedajcje šlonzu na waschim njewi sachadžecž, bydcjczje pať je
 dyn pschecžiwó druhemu dobrocžiwí, miłosziwí, a wodajje šebi, jaťo
 wam tesch Boh we Krystusju je wodať. Eph. 4, 2. 3. 26. 32. Ponížui
 šchesžienjo nochzedža nitscho wošebneho psched druhimi bešobu mjecz, woni
 pyttaju jenajku mysl a kecž wesž, so by jeno ta jednota a Nat warenje be-
 wschitkimi sadžjelane nebuko. Schtuž schitko mudruje a we skutkach aby we
 kecžach psched druhimi tesch spyttowanymi šchesžianemi njeschto wošebneho
 mjecz je, ton wošoko lecži, a won a jehó twarenje budže panucž: pschetož
 preda Wada pschindže horda mysl.

Pišaj, Kneže, twoju lubosž moznje mi do wutroby!
 Pschetož twojich šchesžianjow Zeich je swjast tej lubosžje.
 Daj, so bych wot wutroby tych najšlaschich scžerpnje nošyl;
 So bych sanať sawsž, njem, a sa nepschecželow prošyl;
 Mech ja šsudnik cžieškor nejšym, ale nech šo šudžu šam;
 Mech ja jedrotu we Duchu psches swjast teho mjera mam
 Kneže šjenocž ty nas schitkich, cžin nas runych šandželam.

Sako so ton nawoženja po komdži buchu wone sche sparne a wuſnuchu.
 Matth. 25, 5. Ach Kneže, da sacjer tesch namni schitko driemanje, so bych
 pschezo hottomny byk, dnž ty pschindž budžesch. Zeno jenicžku Schtundu swoje
 Pshihottowanje wotkožicž, je hužom luposz. O swarnuj me psched tem!

1. Kač njekotry tač krašnje sapoczne, a daloko na božim pucžu dže:

Napozletku won tolla budže jaty, dnž frejoczi po cizeli je podaty.

2. Tam knežne schje, tesch mudre wuſnuchu, to služi mi kdobremu wužitku:

Ach Kneže! sbudž mi wuschi, rot a woczki so. Wutroba so stajnje ktebi wroczi.

3. Nepschidaj schak so swjet me wobtorni,

Sjenej skricžki so wohen rosczeli;

Ton rjeschny jed bes pschestacža pschibere, a pschedrje so, kosze a mose žere.

4. Džerž tehodla te myšle pod prutom;

A wutrubaj ton schkodny rischny žtomn:

Nech ja ton rječ tak hidžu jako hada so nepschindu do nesbožneho pada.

5. Nech koždy čas mi je, kaž posledny,

So bych ja byk, mudry a wachomny

Da budu ja, dnž schitkon čas pschestane,

Tak, kaž ty žesch, psched tobu namakany.

Još: ty Ducho, kiž ty sboha wufadžesch.

Jako ludžo spachu, pschindže jeho nepscheczjel a našy nerjada bes pschena
zu a wottendže prejcž. Matth. 13, 25. O Kneže, da daj schak, so bych
nidy nespak!

1. Schto bžiwasch so, so scha moz sahine dnž nepscheczjel we spanju trechi tcže?
Dnž nechasch sam snuzkach to sčle pschewinucž,
da nemožesch so spyttowanja sminucž.
2. Dnž nepscheczjel po našim sdacžu spi, da laka won a sasso wotzucži;
Dnž myšlimy, so smy njetk frej wot njeho, da sjeba nas; Ach ladajcže so jeho.
3. Pschi skladoszi won wojnu sapocžne, da bjedjenje so nowe posbjene;
Dnž wele ljet smy wdobrym mieri buli,
Dnž žadny rječ pschišebi nejšmy czuli.
4. Kak leczi nam ton czert tak slesnoszu kak wabi nas ton šwjat sežadosszu;
My trechimy we dopuschczennyh wjezach,
Menadzižny, czerta wešwojch šwežach.
5. Njetk šlyšchi so šlowo, kiž pohorschi: Njetk widži so suamjo kiž nas srani!
Kak rucžje je ton człoweł sawedženy? Pomhaj, Kneže, so nejšym šaslepeny!
6. Schtu wje, schtož so pschichodnje može stacž?
Czert, šwjat a rječ ze nas wobschkodowacž a najbole ze fromnych kšebi czanyecž
A šmejje so, dnž može jich popanyecž. kof. Ty Ducho, kicz ty šboha.

Tehodla dyrbesche won schitkim swojim bratram podobny bycž, so by
 šmilny byl. a swojery woschi mjeschnik psched Bohom twučizjenja
 rjehow teho luda. Ebr. 2, 17. Tehodla, so won wjecznie wostane, ma won
 nesachodne mjeschnistwo; tehodla won tesch sbožnych czinicž može do
 wjecznosze tych, kiž psches njeho k Bohu pschistupja a je pschezo žiwy, so
 by sa nich prošyl. c. 7, 24. 25. Lutherus praji: „Dyž ty to we Wutrobi wo-
 „praudžje czujesch, so Krystus twój Bratr je, da budže tebi to tajka wulku Wjez
 „so ty wele wjazy melczecž, jako wele wot njeho reczecz budžesch. Kotsiž jeno tak
 „wołaju: Krystus je moj Bratr, czibami nejšu prawi Duchojo.“ Krystus je
 žunu to Sjednanje sa ton žyl Swojet, tak teisch sa moj Nječ. Wobškoržime
 njeschto nowoho, jeho Prostwa czini me sbožneho do Wjecznosze. Tehodla steji
 woboje słowo: do wjecznosze, pschezo; tak dolho to traje, tak tolho traje
 tesch jeho Pomož, so won schitkon Nječ a Sadžitanje teje Sbožnosze pschezo
 precž czini, pschezo samne prošy a me do Wjecznosze sbožnje dokonja.

Moj Woschi Mjeschniko nepschestan samne prošycž
 Ach wołaj samne šam schak k Wotzu wobstajnje;
 Twój Duch žyl sdychnenjom tu nusu tejšch prjotk nosšycž,
 Dyž ja šam nemožu šo modlicž we bitwi.

Nūm. 25, 8.

We tem wobsteji ta lubosť, niz so my Boha lubowali smy, ale so
 won nas je lubował a pošlál swójeho syna, so by sřednanje
 był sa nasche ršechi. (Tehodla) Lubujmy my jeho, dokeľž won nas
 predy je lubował. 1 Joh. 4, 10. 19. Shtuž me lubuje, ton budze wot
 mojego Wotza lubowany, a ja budu jeho lubowacž a šo jemu šjewicž.
 My budžemy ěnjemu pschindž a wobydtenje pola njeho cžinicž. Joh. 14,
 21. 23. O wulka krašnosť! Polejčže, Kaška Lubosť! 1 Joh. 3, 1. Kneže,
 ja nedam moje Čzerpenje, wele mene twoju Lubosť, sa teho šwjeta Loscht a
 Lubosť. Ach šjew mi jeno wjažn, kať ty me wele lubujesch a mi wele wo-
 dasch, so ja teje tesch sašo wele lubuju, me šameho hjeschče wjažn wot scheho
 wuprosnu a šdychuju: Wocžin šo moja wutroba! 2c. Num. 78. 7. so by ty
 šam jeno wemni bydlit, šhitko šLubosťu napelnit, stawy a mozy nuzsať! a
 šhitko jeno wemni a psches me dšjekať. Amen.

Pomhaj Jesu, so bych ščistej wutrobu

Čče wosche scheho lubował!

Sa šwjatna lubosť cžini mi šrudoby

Čče lubowacž neššym šo kať.

Nech moj Duch bole šacžuje, kať šara ty lubujesch me,
 So te škricžki mojej lubosťe šo roškelja šwojej horžosťe!

Zehodla my tesch zylje sa tem fejimy, nech smy domach aby we zu-
sbi, so bychmy so jemu spodobali. 2 Cor. 5, 9.

To je ta prava Zeweszina. Wutroba jenej f Jesuskom wjerowanej Dusche,
ta sama ma jeno jeniciku starosz: menujzn jemu wewschjem so spo-
dobacz, a wtem ma wona tesch Verschizen a Sigel, a tak jedyn wiesty
wobstainy Zeich, so wona jenu wjeszje pschikluscha, pschetož to je pschezo
pschinej knamakanju; temu napschecziwo Kroblosz, kiz saczuta budze,
so pschezo nenamaka.

Njetk dyrbi snoweho so wjerowanje stacz,
En dyrbisch Jesussej, kaz Newesta so blubicz;
A swjetej wotreknuč; Tak nebudžesch so subicz:
Da praj schak klemu: Haj. Ja zu so zylje dacz.
Praj: Swjecze: Njetk dosz je; Ja dobru noz tezi dawam,
Ja widžu tu Wjecznosz psches Woko nadžije
Ja du do Ziona moj duch je hotterw
Tezi necham, lubicz su, tezi horjenestawam:
Laj, ja sym blubeny, psches wjeru wetem slowi,
Ja swjeru wostanu, hacž budu we tem rowi,

Wschistupmy tehodla skrobloszu ktemu stolu tej nady, so bychmy smila
 nosz dostali, a nadu namakali na ton czas, dyz nam pomozy treba
 budze. Ebr. 4, 16. Dajze nam sczastom, predy hacz nusa a smercz pschindze,
 swojarskej Broniu so wuhottowacz a wele mozy sebi predy wuproshcz, so
 bychmy potom derje wobstacz moli. l. t. Joh. 10, 1. 7. Ja hym te durje. c. 14, 6.
 Ja hym ton pucz. Krystus je hana te durje k wotzowskej wutroby a iako
 nadny Stok wot Boha nam przotk stajeny. A ci wjerazy nidy nepschindu
 hewak kwotzej, hacz we Krystusu a s Krystusom, swojim jeniczkim Wuzuper-
 jom tego riecha, srsjednikom, Nadnym Stolom a lastuperjom, a we jeho
 drastach tego Sboza. Won je jich Alpha a Omega, spoczatk a Konz,
 haj jich Schitko, woni jeho nepuschcza a won jich hjeschcze menje. Tehodla
 kroblje kniemu!

Stupcze jeno bes bojosze kniemu, schak won nadny je!
 Won was nidy bes smilnosze wot so puschczicz nemoze,
 Won sej wutrobnje nas zada, a wozebije na to lada,
 So by sboznych czinila nas krej jeho pschel'ata.
 Snami ze won wepraudoszi czinicz klub a we smilnoszi.
 Wot njeho nas newotczjeri niczo my hym wodobrym mjeri.

Num. 23, v. 5.

Zehodla kwali Boh swoju lubosť knam, so Krystus ja nas je wumrel,
 dyž my bjescheže rjeschnizy bjechmy. Dzim wjazy pač budžemy
 njetk sachowani psches njeho psched njewom, dokeľž smy psches jeho krej
 prawi sczineni. Pschetož dyž my Bohu sjednani smy psches tu smercz
 jeho syna, jako bjescheže nepscheczelo bjechmy, wele sferje budžemy
 njetk sbožni psches jeho žiwenje, kiž my njetk sjednani smy. Rom. 5, 8.
 9. 10. Kač wulzy lubuje ton Knes tych ludzi! s Mos. 33, 3. Kneže, ton
 wulki dar twoteho Syna bydž mi pschezo werschi, a ta Lubosť, kiž sjeho
 Wumoženia sroje Pruhi da, bydž mi tak wulka a jasna, so wona schitku
 Czjemnosť a Hanenje sacžeri a Wjeru a Lubosť dzieła, tak, so ja, dnž ton
 duch teho hanenja so hiba, tolla jemu ktrozež tebe jako moju Lubosť kwalju.
 Ach to je moja najwoscha Prostwa, sa tu ja so woplam džen a Mož, tu je
 Musa, jene wulke prosne Sudobje. Ach! napeln jo skoro, a nepschizpi
 mi niczo.

Ze Boh nas kaž nepscheczelow, wjecžnje jara lubowal,
 Tak, so won sa nas rjeschnikow syna lubosze je dač;
 Kač nebudže wele sferje, nadu, sbožje, žiwenje,
 Haj s Krystusom scho nam dawacž, dokeľž njetk sym sjednani.
 Badaj tesch: Num. 2.

Wojna teho cziela a teho Ducha. Gal. 5, 17.

Zo czielo požada pschecziwo duchu a duch pschecziwo czielu, taj pak
staj šebi pschecziwnaj. Pschi Wjery pschestane žwar ta Wojna, kiž
bes Može a bes dobyčja pod Sakonjom hjesche, ale niž ta Wojna teho Ducha
a Cziela, ton tedym haklej prawje sapoczne: pschetož predy Wjery hjeschcže
žadyn Duch neje, kiž haklej steho Evangelionja pschindže.

Pschestan me, Ducho, pscheskehacž!
Ja mučžny bym, schon skaseny!
Ach necžin schak mi pschezo tu cžwjelu!
Ja proschu tež, mjej cžerpenje:
Ty by frej byl, mjež wesselja:
Ty cžinisch sam šej wele cžerpenjow.
Schto cžlowek pak wot teho ma?
Ty dyrbisch wjazy bylsowacž:
Ty pak tak jara nawšcho kedžbujesch:
Ty panesch schak do luposže:
Ton šwjat tež jara sanicži:
Da tebe kpscheczelej nedostanu?

lož: Ja šo na Sabbath hottuju.

Dyž Boh me budže knebju sacž.
Dy by byl džens moreny!
Nje, Nje, Ja jeno stajnje wojuju.
To pschinesse mi nesbožje.
To storcži me do podanstwa.
Boh cžini mi tesch wele wesseljow.
Boh moja krona je a sda!
Tak budu parole dobywacž
Haj, dokelž ty me pschezo sjebacž žesch.
To wnebjū luta mudrosž je.
Dy bych byl hjeschcže šnadnišči.
Nje, Nje, Ja twoj nepschecžel wostanuž

Schtož kupi požadaju, to jich mori, schtuž pak mi poslušny je ton
 budže s dobrej nadžiju wobstacž a nebudže šo žaneho nes boža bojecž.
 Pschisl. 1, 32. 33. Bohacžkojo dyrbja tradacž a lod cžerpicz, kotsiž pak teho
 Bnesa pyttaju, nebudža nicžeho dobreho tradacž. Ps. 34, 11. (Pschetož) ta
 bohabožasnosž je šchitkim wjezam wužitna a ma šlubenje teho njetsischez
 ho a pschichodneho žiwjenja. 1 Tim 4, 8. Tesch Bohacžk trada, ale ton Wje-
 razny ma pschezo dosž, jedyn moł tak wele, kaž drubi moł, menujžy Božu Nufu,
 kiž schitko napelni, a schtož jow šahlne, drudže wosme. Won ma Krystuša, ton
 je jeho Scho. Je won newidomny, Won je jeho Radžicžel; je won šlaby,
 won je jeho Moz. Schtož jemu šahlne, to jemu žylje, aby tolla njett dobre
 neje; tak dyrbi schitko, tesch ta Nysa šama, jemu wužitna bycž, a jeho ktemu
 Sklowu, kmodlitwi a kponižnosži nacž.

Dži, praschaj žylj šwjet, nech praji sešwjernosžu,
 Hacž spokojeny je, sewschitkej wessełosžu,
 Pschi šwojej krašnosži, hacž bewšchaj nufy je;
 Taj, jeno šchesžian je prawie spokojny.
 Zesch tak hycž wesseły a nochžesch nidy tradacž,
 Na Boha šameho we wjeri dyrbišch ladacž:
 Dnyž jeno Boha masch, Won tebi dawo scho
 Schtož jow je wužitne, tam wječžne Kralestwo. Iosž: Nech Bohu džaku je.

Zo schitko bym ja dzeržal wot mojej mladosze. Matth. 19, 20. Hof. 7, 16.
 Woni so wobrocja ale niz prawje, ale su jako poťažena cetylba.
 Ton so prawje wobroczi, kiž so tesch wot swojeho smuzkomneho rjecha we kline
 a najlubscheho Loschta wobroczi, to je, hacž Krystusej kotrehoždla my tesch to
 najlubsche wostajicž a pschewinycž možemy. O wobhon so schak derje, a
 nesjebaj so sam.

Medzerž so sa fromneho, dokelž ty wot mladosze
 Schitko dobre kwalil by, a by kfromnym nowuczenny;
 Dokelž dobre nawuknesch, a masch wele wjedomnosze,
 Dokelž pola schittich by jako fromny pokwaleny.
 Tajke sdacžje wele je jara lešnje sjebalo:
 Teho runja, komuž sda, dyž skutk wjern sapoczany
 A je husto sbudženy, so je hužom dobre scho:
 Nje, ty dyrbisch dale pschindž, hacž ty budžesch dokonžany.
 Ty so dyrbisch pschelamacz, so by dostał dobyczje
 Sbudženje scho necžini, hacž do kwi so dyrbisch bjedžicž
 Sapocz pschezo snowho, rostorn hegen twarenje
 Tak ty budžesch dobywacz, niz kaž Skoro, Ascheszian bejdžicž.

L. t. Num. 194. v. 6. 7.

31. Jan.

So nebestke Kralestwo je podobne Kupzei, kiž dobre parole pyttasche, a jako won jenu jara drohu parlu namaka, džjesche won a pscheda schitko, schtož mejesche a kupi tušamu. Matth. 13, 45. 46 (Tehodla) sro- madzje žebi schazy wenebessach (niz na semi) pschetož d: ež wasch schaz je, tam je tesh wascha wutroba. Matth. 6, 20. 21. Pschetož ta penjeina luboš je koren schitkeho sŕeho. 1 Tim. 6, 6. 10. Tak to Pišmo žadyn druži Kječ nemenuje. Shtada to wopomni? Korenja su husto lobofo potajene, nepyttasch ty tonšamy koren prawje šwjeru wožebi, nepschimasch jon sprawnym Ernstom, ale seziwisch jon hjescheže, da wostane schitko sŕe wetebi pschetož tam je jeno wjesty zešch teho posnacža, so jedyn wobrocženy a Krystus we- nim jeho Kubko a Schaz je, dŕž won sgeizneho cžloweka wot wutrobny lubošny a dobrocžiwny budje. Kneže, pomhaj nam schitkim ktemu, so by jedyn kojždy šwojeho Haupt: Nepscheržela mori!

Geiz, ty koren scheho sŕeho, wostaj schak na pokoj teho,

Kiz sa wulki lobnyk ma, dosz mjecz stem, schtož Boh mi da.

Za tu Parlu jeno žadyn, a sa tajkim schazom ladam,

Kiz we nebju jeno je; Pyttaj, šwjecze, penesy!

Geiz, loscht, hordosz zu ja cžejfacž, Jesus jeno moj schaz rjekacž,

Horkach won niz delkach je, moj schaz wječnje wostane. L. t. No. 287.

31.

To je sawieksje wjerne, a jara dostojne słowo, so Krystus Jesus do swjeta je pschischol rjeschnikow sbožnych czinic, bes kotrymž ja ton prieni sym: ale tehodla je mi šmilnosť šo dostala, so by namni najpredy Jesus Krystus wopokasal schitku scierpność knamenju tym, kiz donjeho wiericž budža, so wieczne žiwjenje smjeja. 1 Tim. 1, 15. 16. Schtuž šo s Wutrobu sa jeneho žylje kudeho haj sa najwšebnišeho Rjesnika djerži, ton djerž šo tesch we Krystušu sa žylje praweho a sbožneho. Wšchetož sa Rjeschnikow, tesch sa tych naj wetschich bes Wubracža, te ton Sbožnik tych Rjeschnikow pschischol, jich schitkich sbožnych czinic. Ale schtuž to wjeri, nedjerži žadyn Rjech sa šnadny: pschi kowždym Wabenju sapschimne won smolom Krysta krej, to sibuje a sdjeržja tolla tesch jene wjerjaze Pschistupenje psches Krystuša k Bohu.

To krasne słowo je, so sbožnika njete mamu,
 Kiž niz tych jandželow, niz šwjatnych, ale rjeschnikow,
 Je droho wumol šhelskej klamy;
 To słowo šluscha rjesnikam
 Czi dostanu psches prawu wjeru,
 Sche dare sbožnosť psches mjeru;
 Tak jara sbožnych czini won jich šam:
 To krasne słowo je.

To je jeho pschikasnja, so bychmy wjerili teho mena jeho syna Jesom
 Krysta. 1 Joh. 3, 23. pschetož Boh je swojeho jenickeho narodze-
 neho syna do swjeta poslat so bychmy psches njebo žiwi byli. c. 4. 9. l. t.
 Matth. 3, 17. To je moj luby syn, a Joh. 16, 27. Won sam ton Wotzecž
 lubuje was zc. Rom 3, 25. c. 5, 2. Ton Wotzecž pschekrasni so psches to žyke
 Pišmo se swojim synom, a woła sam snebes, so dyrbinny jeho posluhacž;
 tehodla nemože jemu nitscho lubsche bycz, jako dyž my Syna jeno horje
 wosnemmy a jeho swjetsenje wjerimy. Tak budžemny žiwi, hewak cžinimy
 jeho kharja; tehodla je ta Newjera, dyž my tajki najwetschi dar, teho Syna
 na, horje newosnemmy, ton najwetschi Nječ. Ach Kneže! to wucz me a daž
 Wjeru.

Dy by tolla wjericž moł tak frej kaž te druhe džjeczi!

Haj ty možesch: schtu by moł frejotu cži sacž na swjeczi?

To je teho Wotza Wohla, haj won je to pschikasał,

slubosze je swojho syna sa tebe do smercze dał.

Laj, ty dyrbišch žiwny bycz; To je Wotza Wolschewenje,

Dyž ty žylje na syna stajisch swoje dowjerenje;

Da smi troschtirje szylej wjeru, schto: tež lubosž schenkujje

A spomn, so tež ton Wotzecž runje kaž syn lubuje.

E

So jehnjo, kiž je sabite je dostojne sacj moz a bohastwo a mudrosz a kys
nosz a cjesz a krasnosz a kwalbu. Ejew. 5, 12. Kneze, twoja Moz ho mi
husto sda jara mala, tedym ja ho strachuju, a tcze nekwalju. Tehodla pomhaj,
so ja sam ho sa snadneho a slabeho dzerzu, tebi pak twoju Cjesz nerubju, me tesch
sa dostojneho nedzerzu, tesch mi nitscho nepschipschu; ale tolla twoju nadu a
kylnosz sa wetschu a kylnischu mam, jako schitkon Njeh, so bych ho pschego
we wjeri posylnik a tcze schjednje, haj kojzdu Schtundu kwalik.

Cjesz, mudrosz, moz a bohastwo

Wydz temu Jehneczu spjewane,

Kiz nas je droho wumoko

Kiz sa nas bjese sarjesane:

Wnim siny my ksbuznoszi wustwoleni,

Pred' hacz ton grunt swjeta bje czineny.

Wy slydom lampy psched stolom

T'ho jehnecza, wy duchi boze

Posbjencze snami skoskanjom,

To Jehnjatko, kiz scho samoze;

Haj kwalmy romadzje do wjecznosze:

Wydz jeho meno stajnje kwalene!

So by mojej wutroby weszełoz a radoz byla dy bych tebe sweskelym era
 tom kwalicz dyrbial Ps. 63, 6, Hallelujah! pschetož ton knes, ton sches
 homozny Boh, jako Kral Knezi, wesselmy so a scadujmy so a dajmy jemuz
 czeš: pschetož kwaš teho jehneča je pschischol. Sjem. 19, 6. 7. l. t. Jes. 35.
 10. Eph. 5, 19. Kneže, schtož na twoju kwalbu nejndže, a ty necziniš, nech so mi
 sda tak dobre hač je, da mi tolla nitscho wužitne neje. O swarnuj me psched tem,
 a pomhaj, so bych ja schitko stebe, ktebi, a po tebi cziniš, haj so moja Duscha tebe,
 moj Sbožniko a Nowoženja, by pschezo posbjenuka, a moje žnje kodjenje tče
 kwaliko. O haj, nech moja Wutroba a Mot pschezo twojej kwalby požnej stej, a
 nech kojždy Čaš a sawscho so tebi džakujetaj.

Kak lubofuje ja budu naty, so bych tčži, kneže, kwalbu daš,

Kak šlotki loscht mi budže daty, so bych tče, Božo, lubowaš!

To predy Wopytanje je tamnej nebeskejšej sbožnosze.

Dy bych ja stausend Zasykami tu tješch tak wele rtow miel, Ps. 317, v. 1. 15.

Da ja wo wercu štyrlischami tak wutrobnje tješch spjewacž žnt,

Te wulke krašne wjezy schje, kiž Boh tu namni scziniš je.

Smi kudu kwalbu tudy snadu, moj luby Božo wottemne,

We nebju wjem šej ljepschu radu, tam budu kaš te Zandžele,

Dyž koš mi budžesch woschi dacž to. Hallelujah šaspjewacž.

Ton skutk swojeju rukow nechal ty wopuschcizicj. Ps. 138, 8. Bojste
 Wotmolw. Ton, kiz we was ton dobry skutk je sapoczal, jon budje do-
 konjecz hacz do teho dnja Jesom Krysta. Phil. 1, 6. Zeliso ja zurad ros, da
 nesmjem ja nitscho we Newotpoczinku necizise wutwingowacz ale ja dyrbiu so
 jeno zylje we Krystušu temu Wotzu podacz, kiz wje, schtoz ja trebam, a me
 neskomdži, we Krystušu wodacz a to nowe žiwenje wobarnowacz kotrež, hacz
 wono runje we spoczatku pschecizwo temu staremu, jara molcžke je, tolla pschibe-
 re a to stare po mažo, kaž staru kožu, wot so storeži. Ale Kneže, nedaj so bych
 skalschnoszu smjerom byl, ale smodlenjom, sešlowom a stem kschizawanjom teho
 Czjeka dale pschischot, tak budje twój Skutk prawje dale hicz a ros.

Tvoj skutk, moj Jesusso! nech ležjo newostane,
 Ty žyl jon dokonjecz, so krasny konz dostane;
 Tu masch me, moj Božo, moj Duch so teži tak da,
 Kaž kojždy hornyczer tu ljenu wruzy ma.
 Ty jeno požadasch tej Wohlj wotpocznenjo:
 Tak budje besemne so stacz to dokonjenje;
 Da cžin me cžicheho, so bych ja žylje twój
 We twójim domi byl: ty schak by žylje moj.

Zo Woladanje teho swjeta s'ajndže. 1 Cor. 7, 31. Zelis do swjetneje Lubosze
 naz džesch, da nepyttasch a nimasch we bozej Luboszi žaneho troschta; to
 pak so stane, dnž tebi Njech a Sswjet rosnosz je, a ty pschezo bole wot njeho zeschy
 fre; bycz: pschetož tak hužom njeschto masch wot bozeje myśle. A hacž runje
 won teže pokosta; da won so tolla stobu nenjewa; ale won tebi jeno Njech a
 Sswjet džim bole ze sažokdžicž, so by by se Sswjetom satamany nebył.

Ko swjetl me, o swjetko, dnž mi ta kniczomnosz
 Saksuri woblecžo psches czasnu wessełosz;
 Daj so bych swesseljom po tebi jeno žadał,
 A s'hdzrem žadanjom na tebe, Božo, ladał.
 Ja s'bože nežadam, ja nepyttam tu czesz,
 Dnž jeno tebe mam, da mi so necha jysz
 Mi tesch so necha pleč; Ja jeno so sraduju
 We twojej luboszi a wenej wotpoczuju.
 Pręcž, Sswjecze, spjeschny czas (pschimjeni so a tcže,
 Tych kniczomnoszow kwasš nerošwesseli me.
 Dnž njeschto na swjeczi, moj Jesu dyrbu dostacž,
 Daj mi so sameho, Ty dyrbisch moj Troscht wostacž.

Swoje je to kralestwo, a ta moza a ta cjesz hacz do wjecznosze Amen.
 Matth. 6, 13. Woni czisknychu swoje krony psched ton stoła djjachu:
 Kneze, ty by dostojny sacz kralbu a cjesz a moza. Sjew. 4, 10, 11. Kwalcze
 a cjesze teho Knesa tak jara hacz samojecze, won je schaf hjesche wo schi.
 Skrotkim won je schitko. Sir. 43, 32. 29. Ale wor teho smy jene male
 slowczko klyscheli. Hiob 26, 14. Schtuž duchownje kudy je, hacz won runje
 tesch dolhi czas so spytat je, myšli tolla, so ljedom jene slowczko wor Krystu-
 sa prawje srosemil je a so ljedom spoczatk teho sweczenja ma, haj so jeho
 schitko szinenje teho mena jeneje praweje dzakomneje Lubosze dostojne neje: won
 so tolla swojemu Sbožnikaj bes wumjenenja znje podawa kpschihottowanju a
 dokonjenju: runje tak won jeho zuleho sapschija a schitko swoje Sbožje a Wot-
 pocznik we tem Wodawanju teho Njecha pytta, niz we tei Maloszi aby Wul-
 koszi teho Sweczenja. Tak je won hužom sbožny, moze sbožnje wumrecz,
 a netreba czakať na tajku Wulkoszi. Za smercz by moła predy pschindz a bes
 Wobacza tesch to najwetscho Sweczenje we Smerczi zadny troscht nedawa.
 Tych starschich romada tež: swoje krony dawta,
 psched tobu horje stawa, swoj loscht na tebi ma.
 Eso snimi poklaknem, Kolena shibujemy;
 Tak je nas sbudžila tych starschich romada.

M. 330. v. 8.

8. Febr.

39.

Ssweczene bydź twoje meno. Matth. 6, 9. Pšchetož won dyrbi rosz,
ja pak dyrbu wotberacž Joh. 3, 33. Krystušowa modlitwa: Sswjaty
Wotze sđerž tych psches twoje meno, swecz jich wtwojej wjernoszi.
Ja ho sam wšweczu sanich, so bychutesch woni wšweczeni buli we
tej wjernoszi. Joh. 17, 11-19. Nam nedyrbi jeno nascha Wjez ale schitka
Boža Wjez romadžje na Wutrobi ležecž a we naschej Modlitwi wobsanfnena
bycž; hewať ma to Woliadanje, so my jeno kjenej wošebnej Sekczi ho dđerži-
my, ho samych pyttamy, a swoje hegen Bože kralestwo natwarimy, tesch
derje wot kamenow jeneho druheho doma, so by tonšamy jeno nuzpanuť. Za
njeje to prawe Smenstwo schych swjatych, kiž na znjej semi su.

Twojho wulkho mena cžesz bydź schaf moje sradowanje,
Nech ju pschipori, schtuž ze, nech dže namne lestromanje;
Ja hym nitscho, ja wotberu, ty pak dyrbišch wemni rosz,
Ja teži knohomaj scho cžisnu, ty mi dawasch mozy dosž.
Ja zu mjecž teže kameho, hewať nitscho na tej semi;
Zesch ty, ja zu sazpeny, kudy, bycž psched schjemi,
Jeno so ja sprauny budu, služu teži we swjernoszi
A twoj šlotki mjer je wemni, wžiwenju a tesch wšmerczi.

9. Febr.

40.

Pschindź knam twoje kralestwo. Matth. 6, 10. Bojſke Botmolw.
Laj bože kralestwo je snuztach we was: (a beswami) Luc. 17, 21.
Bože Kralestwo nestěji na słowach, ale na mozy a je praudosź, mier
a radosť wšwjatym duchu. 1 Cor. 4, 20. Rom. 14, 17. Ach fak wele tau-
sentow so sjebaju slutej nasdaczje. Wjeru, se swonkomnej potsiwoszu a sdo-
brnymi słowami; pschetoź ta wutroba nepschiemenena wišajo wostane na pene-
sach, Loschtach a Česzi. Die je Krystušowa Moz; kiž napošletku to tesch
pschewine, schtoź najbole na Wutrobi wišša? O Kneže, pomhaj nam so tesch
my, twoje dźjeczi nebychmy sašo kniczomni buli. Pschetoź njekotry hjeschcže
na brooje stare ljeta budže saschmatany. A Kneže, swarnuj me!

Tu kanaansku reč njekotry pjeknje wje,
Dyž njeschto jeno pak byč dyrbi saprjeté,
Da jemu necha so, won zwar wje wele prajicž,
A ze to kšcheszjanstwo do powedanja stajicž;
Won jeno lubo ma bes mozy swonkomne.
Ach Kneže, nepschidať, so byť tak sjebany!
Nech twoje kralestwo dže smozy do bylnošze,
So nebych byť kaž žtom, kiž jeno wlistyju rošze.

Swoja wohla šo stan, kaž na nebju, tač tesh na semi. Matth. 6, 10.
 Bojste wotm. Boh nochze, so by schtu subeny był, ale so by kojdy
 kpořuci šo wobroćik. 2 Petr. 3, 9. Boh ze, so by schitkim ludzom pomo
 hane buko, a so bychu kposnaczu teje praudy pschischli: Pschetož jedyn
 Boh je, a jedyn šrijednik bes Bohem a bes cžlowekami, ton cžlowek Kry
 stus Jesus. kiž šo šam dač je kwuplacenju sawschittlich. 1 Tim. 2, 4. 56.
 l. t. Ezech 18, 23. 32. O drohi Schaz teje Rady sawschittlich romadžje! O
 duscha, džerž šo knjemu a wjer, so twoj Sbožnik tebi ze a tesh budže wjeszje
 wjeszje pomhač; a dnž tebi jena druha newjerjaza Myšl nuzpschindže, da džerž
 ju sa žadkalu haj sa naj horschu Myšl wot cžerta, kiž najwjazy tu wjeru nad
 bjeha! pschetož schitko Sle pschindže steje Newjery. Praj: Ja šym žwar
 jara škaseny, ale tolla niz tač, so by Boh mi tesh nemoč a uechač pomhač;
 pschetož ja šym Cžlowek: jeho Wohla je moja Pomož, moje Šwecženje, moja
 Sbožnos;! Won ze me šbožneho mjecž, ja tesh, žadyn Nepschecžel nemože
 to šadžielacž.

O Wohla lubosze stan žylje šo namni;
 Ja jeno zu, schtož zesch, moj mjer je weteba:
 Ty jeno mi dasch šam tu šbožnos; jow a tam,

Prawemu dyrbi swjetlo skadjeć a weselje dobrym wutrobam. Ps.
 97, 11. Haj prawym skadja swjetlo wczimnoszi wot teho nadneho,
 smilneho a praweho. Ps. 112, 4. Tehodla necizse wasche dowjerenje
 prejeć, kotrež ma wulke saplacenje; sczerpliwosze je wam pať treba,
 pschetož po malej kwili budže ton pschindž kiž pschindž ma a nebudže
 ko komdžicž. Hebr. 10, 35-37. l. t. Jes. 58, 8-12. Tak so namaka we Wu-
 trobi jeneho wjerazeho hjeshcze schelake pschemjenenje teje weselosze a žalosze;
 by ty njetk weseln a troschn; boj so: by ty srudny a strschenn; nadzej so:
 tak kodžisch ty po srjednym Puczu bes Troschtom a Strachom. We Spro-
 czatku, predy hač my swoju Nusu prawje czujemy, su te srudne skoržby a
 brachi tych fromnych knastorczenju, potom ktroschtej: Tehodla czini Boh je
 sjaune; pschetož te skoržby tych swjatnych su nam, praji Lutherus, troschni-
 schi, jako jich ryczerske Skutki.

Ty tehodla schak netrebasch, do srudoby sapanuež;
 To sklonzo, kotrež njetk nimasch, bdže krasnje horje stanucž:
 Bndž sczerpliwny we czichoszi, nech czini Boh, kaž won czini,
 Won ste nemože czinicž. (mjenicž)
 Łoř: Ach Božo, ladaž snebestow.

Pschetož stebo, so won čerpił je, a je spyttany može won tesč pomz
 hacž tym, kotsiž spyttani budža. Hebr. 2, 18. Pschetož my nimaz
 my tajkeho woscheho mjeschnika, kiž by nemoł čerpenje mjecz snaschej
 slaboszu, ale kiž spyttany je wewschitkim runje jačo my, ale bes rje-
 cha. c. 4, 18. Teho Woscheho Mjeschnika a Sbožnika mjecz, rječa do njeho
 wjerič, hacž runje hješcže we slaboszi, to kroble twerde dowedženje a Sa-
 czucžje jeho bydlenja we nas słuscha hužom ktemu sasiglowanju teho Ducha,
 kotrež na tamne pschindže, ale wot bojasnych a spyttowaných pschezo sacžute ne-
 budže, kotrychž ton Sbožnik tolla sa swojich posnaje, jich lubuje a jich Słaz
 boszu Čerpenje ma.

Grudži tče što, nestrachuj so,
 Tvoj bratr nebudže twosju srudnosž hidžicž,
 Won nadny je milosčiwny,
 Won nemože bes hylow žakosž widžicž.
 Pschistup knjemu, sžnjej duschu,
 Won hužom budže stobu derje čžinicž
 Won derje wje, štož tšchi tče;
 Won srudnosž wje do wesselja pschemjenicž.
 Lož: My Kšesžženjo, njek wesselmy so.

Pschetož Boh hjesche we Krystussu, a s jedna ton swjet sam se sobu, a
 nepschizpi jim jich rjechi. Pschetož won je teho, kotryž wot žaneho
 rjecha nitscho newedžische, sa nas kriechej czinił, so bychmy my we nim ta
 praudosž byli, kotraž psched Bohom płaczi. 2 Cor. 5, 19. 21. l. t. Coll. 1, 20.
 22. 1 Petr. 2, 24. Jena wieraza duscha dyrbi jako jena we sebi samej žylje
 kuda a hubena, we tem samem Sjednanju a we tej Praudoszi, jako we swojim
 helemenczi, jeno wotpoczowacž a žywa bycz, tak wostane Mjer a Moz we Wu-
 trobi. Pschetož Newotpoczink a Ujenosž pschindže najbole steje hegen Prau-
 dosze, dyž my hjescheže njeschto we sebi, a niz schitko we Krystussu nepyttamy.

Psches moje hegen Warbowanje Mjetk nepyttam samwujednanje,
 Ty by me se sobu s jednak a sakieczu tak wobarał.
 Ja bym schak, Kneže wlkrek stobu, We tebi bym ja czinił dosž,
 Ja bym tesch warbowal scho sobu, Ja bym sapłacził moju stosz;
 Schtož tehodla bym rjeschnik czinił, To neje Botž mi wjazy pschizpił.
 Rak možu ja bycz satamany, Ja mam scho, schtož by sa pluził,
 Ja bym njeteł s Bohom wujednany; Ty by tu Helu wurubił;
 Ty by scho prawo dopelnił a schitko krašnje wobuowił.

Da schak wostanu ja pschezo pschi tebi, pschetoj ty djerzisch me sa moju prawu ruku. Ty wodzisch me po swojej radzi, a wosmesch me na posletku sczesu horje. Dyž ja jeno tebe mam, da ja nicjo nerodju wo ne-
bessa a wo semju; Hacz mi runje czjelo a duscha sawutlita, da schak ty sy
Bojo, kojdy czas moj wutrobny troscht a moj dijel. Ps. 73, 23-26 l. t.
Ps. 16, 8. Jene djeczo we tem kscheszjanstwi nochze jeno Krystusa, ale tesch
wele blotkeho, a husto wono jo tesch dostane, so by jemu ton Swjet horki
byk. Sedyn derje sWuczowany je spokojom, so won jeno Jebo ma, a djec-
czo je, a ton so bole spuscezi na Boze slowo a slubenje, hacj na swoje blotke
saczucyje, kotrej we tej suchoczi a we spyttowanju husto fahluje.

Ja schak pschezo wostanu pschi tebi, kiz somnu kodzisch,
Nch me djerzisch sa ruku, a po swojej radzi wodzisch;
Dyž ja pschindu do strachosze, posbjenesch me klabeho,
A mi naposletku dawasch sczeszju twoje kralestwo.
Djerz me jeno wossebnie, so ja stajnje teze lubuju,
Dyž me czjelo nkwabi, dyž ja swjetne loschty czuju;
Je nam twoja pastwa sata, da so namka swjetny loscht,
Da daj nam twoj blotki Manna, czin mi horki drubi Koscht.

15. Febr.

46.

Da schak dyrbi to mjesto bože pjeńnje wessele wostacž sešwojmi stud-
niczkami zc. Boh je šredža wnim, tehodla budže wone derje wo-
stacž. Ps 46, 5. 6. Džjeczatká wy še wot Boha a še tamnych pschewis-
nule, pschetož, ton kiž we was je, je wele weschy dyžli ton kiž na
šwjeczi. 1 Joh. 4. 4. Ps. 10, 1. 3. Zach. 2, 5. Jednu šcheszjan ma hjeschcže
špyttowanje snuczach a swohnych, jeli so won pak wachuje a šo modli nepane
donjeho, ale to špyttowanje dyrbi jeho šljepšemu Posuacju šo šameho,
šwetschej Wachomnoszi, šwjernoszi a Ernstej, a tak šwetschemu Dobycžu šku-
žiez: a po tajkim Wasehju neje wono pot Pada, ale škuži Kwobarnowanju
psched padom. Tak netrebamy šo psched žanem špyttowanjom bojecž ale my
možemy wot kojždeho, noweho požonowanja šo nadžijecž.

Schtoda šo jara rudžimy

So cžerta moz nas hjeschcže pschima?

Schak ton we nas tesch je, kiž jeho mozy jima,

Twoj Josua, twoj Kral, ton hjeschcže pschewine?

Konž hjeschcže neje dobyčža,

Won šo we našim duchu bjedži

Won pschewine, a predy won smjerom nešejdži

Šacžpschinesse tych šwojich wojnu do konža. **Kož: Pojčže š Zehnečža weczeri.**

Pschetoj nascha žalost, kotraž je krotka a loschka dokonja wjecznu a
 psches mjera jara wulku a waznu Krašnosz nam, kiž my neladaš
 my na to widomne, ale na to newidomne. Pschetož schtož widomne
 je, to je časne, a schtož newidomne je, to je wjeczne. 2 Cor. 4, 17. 18.
 Tehodla Sbožni šu czi morwi, kotsi we tym Knesu wumru NB. woš
 njetko, haj ton duch praji, so woni wotpoczaju wot šwojeho džjela,
 (haj wot schitkeje žaloste) jich skutki pak du sanimi. Ejew. 14, 13. Nje-
 kotry ze tak Evangelški bycz, so won wot žaneho Newotpoczinka a Czischczenja
 niczo wedzicz, a šo Kmodlitwi a Kschelakemu Dobremu nacž nochze, to by sa-
 konste a saškuzaje hegen Džjelo byto. Haj, dy by žana Newjera, žane Czjelo
 wjazn nebulo, to cžini hjeschcze pschego ljenych a nemjernych, a dyrbi pschego
 haklej pschewinene bycz: hac, runje ton Duch hottown je a pod Nemjerom a
 Czischczenjom džim bole po tamnem dokonjanem Wotpoczinkom šo tysi.

Džen wotpoc:inka junu pschindze,
 Boh šam nas budže wupschanncz
 Za duscha seroschnch swjastow wujudže;
 Boh budže šam nas wuczanncz
 Psches sbožnu šmercž seroscheho šteho,
 Nas wesž do raje nebesteho;
 Wndž jeno smjerom.

Zon mjer boži, kotryž woschi je, dyžli schitkon rofom wobarnuj was-
 sche wutroby a wasche myšlje we Krystussu Jesussu. Phil. 4, 7.
 Jes. 53, 5. Col. 1, 10. „Tak dolho ton Czlowek, pische ton neb. Knes Prof.
 „Francke we swjatyh Puczu teje Wjery, niczo nasebi neposnaje, a tolla
 „schitko we Krystusu namaka, da plowa ta Wutroba we nebestim Mjeri.
 „Tak rucyje so Wutroba posbjenje a swoje Sbozje samolutzy we tem Woda-
 „wanju tych Njehow nepytta a nenamaka, da stupi ton czlowek na falschny
 „Pucz, kiž polny Niewotpocziuka je.“ Njetk kneže, daj mi, so bych so
 pschezo wemni sa nitscheho dostojneho, we Krystusu pak sa wobnadženeho po-
 snak, a czin moju Wutrobu pschezo poniznischu a mjachtschu, so by to słowo
 teho mjera mi pschezo jažnische a moznische buko.

Dyz so lubosz pscheliwa, da daj duschu wottewrenu,
 Myšle sank, psched zusy mi czin me studnju saczinenu;
 Daj mi potsiwosz a swjernosz, so bych pschezo wachował.
 A so modlił, so by twój mjer, wutrobu wobarnował.
 Pomhaj mi, o Jehujatko, so ja jeno na teje ladam,
 Kaž by moje winy nešł, twojho mjera ja sej žadam,
 Nech me niczo nesadžjewa, nech me tesh nerošproschi,
 So ja twój mjer wobarnuju, jako moj Schaz najdrošchi.

Ton Knes sachowa newinowatych, dyž ja potkocženy bym, spomaje won
mi. Ps. 116, 6. Schtuž we Newinoszi a Poniznoszi steji, a swoje hegen
Brachi pschezo sa te najwetsche dzerzi, ton budže psched schitkej wuškofszu a
psched sacjom teho Nepscheczela najliepe swarnowany, a ton Brunt teje poniz-
nosze je to Prawjeczinenje. Džim wjazy my to wobarnujemy, džim newinowa-
tishi, dzieczaznyschi a mjernischi smy my; pschetož tak my so na nicžo nespusch-
czamy, schtož we nas je, ale na Krystusa sameho; tak smy maži, haj nitscho, a
tolla mjerny we Krystusu, kiž nam schitko je, a na kotrymž my wjeszje desz
wotpoczowacž možemy. **Łoſ:** O božo lubošny.

Moj Jesu wedž ty me ktej prawej newinoszi,
Nech moje wofo je bes falscha we czistoszi,
Nech ladam sam na so, niz pak na drubich rječ,
Ty Kneže sachowasch tych newinowatych.
Shibuj me kobofo, swarnnj psched woskofszu,
Kiž luboš sadžjewa, wobarnuj me psched škofszu:
Džerž rosom we whusdži, dnž teži je pscheczimny,
Czin me wot sdacža frej, twoj duch rošwjetluj me.
Nech smojim Wokom schak na wjecžnosz jeno ladam,
Ja hebi newinosz, lubosz a swjernosz žadam,
Nech scho je bes winy, skutk pocžink a słowo,
So bych psches lubosz byl, kaž maže dzieczatko.

Zon Knes je moj pastyr, na niczim ja nusa nesmaju. Ps. 23, 1. Won sam praji: Ja sym pschischol, so bychu ziwjenje a scheho dost mjeli: Ja dam wam jim wjeczne ziwjenje, a wone nebudza nidy konz sacz, a nich to nebudze je smojej ruki wutornycz. Joh. 10, 11. 28. Jes. 40, 11. Zon Knes je gesch moj Pastyr, naczim mam ja Nusu? Na niczim, schto? mi dobre je, jeno so njekotry mol to saczucze teho nimam; tola tajka Nusa je spoczatek wetscheho Napelnjenja a Poljepschowanja: pscheto? tak ja so dzim wjazn modlju, a tak me moja Nusa czjeri ktej Pastwi a czerstwejei Wodzi, kmojemu dobremu Pastyrej, kiz sam moja Pastwa a czerstwe zorko Ziwjenja je.

Poj kemni, Jehnjatko, Poj ruczje w swojim czassu,

Na luzn selenej njete moje wowzn passu:

Ja dobn Pastyr sym, ty nusu nesmejesch,

Tczi wjecznje derje je, dyz pschimni wostanesch,

Dze ty so sabkudzisch? Schak mozesch derje wostacz,

Da tcze sly nepscheczal nebudze nidn dostacz:

Dzi samnu wobstajnie, ja zu tcze pschewodzicz,

Ty wmojej ruzn sy, Schtu ze nas rosdzjelicz,

Ja tebi schitko dam, sa czo me budzesch prossycz,

Kaz sigel zu ja tcze a drohi perschezen nossycz

Ty sy na wutrobi, kaz dzjeczo we Klini

Schuda so pscheczjwo Wotzu, a mi swazi?

Ton Knes je nasch Kral, ton budze nam pombacž. Jes. 33, 22. Won se ton Knes sylny a mozny, ton Knes mozny wbitwi. Ps. 24, 8. Sweske loszu so spjewa wot teho sboža we hjettach tych prawych, prawiza teho Knesa dobywa. Ps. 118, 15. Tehodla ja schitko možu psches teho Kiz me posylni Krystussa. Phil. 4, 13. Pshetež tu je Immanuel Jes. 8, 10. Zane do- bncze bes Bjedženja, to Bjedženje neje pschezo bes ranow; ale to nas shibuje, a cžini so my so bole na Kedžbu wosnemny. Wostan jeno pschezo we Jesuskowych ranach, da budžesch sahojenn a sylny we Wjeri, scho dobnež, a budžesch tesch we twojej hjetteži wešelje spjewacž a prajicž: Boh bydž kwaleny, Kiz nam pschezo dobyczje dawo we Krystussu. 2 Cor. 2, 14. Łož: Ja so na Sabbath hottuju.

Skoržba.

Njech a Simerč jeno wemni je;

Ja tolla husto pscheraju:

To bjedženje je jara cžeschke mi:

Ach wemni neje žiwenje:

Ja smny symi ktej modlitwi:

Ja cžakam hacž ja budu sbudženy:

Njetk ju so modlicž a wolacž:

To wjerno je, ja shonju to:

Haj derje mi: Schto wjazny rudži me?

Troscht.

Immanuel teže wumože.?

Twoj Kral teži pomha kdobycju.

Neboj so: ale twoje bronje smi.

Modl so: Boh moży dosz da tečl.

Spyttuj, modl so džim rucžischje.

Nje, Nje, tu nepscheciel je pschitrytn.

Tak budžesch wjeszje dobywacž.

O derje: tak so je stalo.

Njetk rospuknu so schitke recžasn.

Son Knes da mojej duschi pokoj Ps. 55, 19. O Kneze, pomhaj, so bych
 po duchu a swjedomnju, zwar pschezo we twojich ranach wotpoczowal
 a žane satamanje teho Sakonja nepschipschizil: ale pschitem tesh nydym to
 Cizjeko morik so by ani da žaneje czeledžnej Bojesze ani Dewotpoczinka, a tejsch
 niz do czjelnej Sechernosze nesapanut, Sakon a Evangeljon prawje wužiwal,
 a tak so stajnje wupyschil a ktebi kwatal, kramnemu Wotpoczinkej.

Osłotki Nawoženja, cžen jeno me sařobu
 Mech ja, kaž Dewesta, o Zehnjo, du sa tobu;
 Mech mysl a recz a skutk so stane po tebi
 Tak wjerny pokoj mam wot tebe we duschi.
 Za myslu na tebe, kak ty by woprowany
 Samne a sa moj rječ, na Kschizu Sarjesany;
 To wofo widži teže, we wjeri Wutroba
 Teže wosme do so nuž, tak mam wotpoczink ja.
 Za tajki wotpoczink njerk schudžje mam sam wšebi,
 Za skojždej krocželu do nebestow du ktebi;
 Tak pschezo wostanu, los, frej, a pokojny
 Scho mjesto, a schon cjaß, scho je mi jenajke.

Zon Knes požonuj tebe a swarnuj tebe, ton Knes rošwjeć swoje wobleczo na tebi, a bydź tebi nadny. Ton Knes posbjen swoje wobleczo na tebe a daj tebi ton mjer. 4 Mos. 6, 24-26. Mjer wam wostaju swoj mjer wam dawam ja nedawam wam, jako swjet dawa: Wascha wutroba šo nestročej ani šo nestrachuj; ja was nochžu šyrotu wopušcizich, ja pšichundu kwam. Na šwjeću macje wy čyřnosz, ale bycizje dobreje nad šije, ja šym ton swjet pschewinył. Joh. 14, 27. 28. c. 16, 33. My šmy hješcize na šwjeću, a mamy Čjeknosz, haj bes Krystuša šitko nam je čjeknosz: šo nebrchmy pod nej žnje podkoczeni byli, da won praji: Wostancize wemni; wemni macje wy mjer; tak my šo pschecizichimy. O Kneže! pomhaj, šo brch jeno pschezo wetebi a we twojich ranach, jako wthym prawym mjernym Rodzi, bes pschestacizy wostał a pschiwšchem Dewotpocizintu teho Šwjeta tolla we tebi Mjer mjeł.

Zonuj, a swarnuj me moj Botze a Božo,
 O Kneže Jesusso, rošwjeć to wobleczo,
 Riž Botza jassnosz šy a jeho podomnosz,
 Pelu moju wutrobu se šmilnoszu a nadu;
 O ducho nebeski daj mjer a wessekosz,
 Posbjen to wobleczo stej pschimni šwojej radu.

Son Knes pak nech czini, schtož so jemu Isrl. 2 Sam. 10, 12. Jednym Kscheszjan hjesce czuje swoju hegen Wohlu, a tak ton Njeh we Wutrobi. Praji schtu: Kak je Krystus psches jene strym Njehom we jenej Wutrobi? Wotmolw. Tak kaž jedyn Kral se swojimi Diebellami we jenem Kralestw. Wot neje snimi psches jene, ale Knezi nadnimi a pschinesse Wotpoczint. Dzež pak hegen Myhl knezi, tam je wele Nwotpoczinka. Te s te žadosze a to s te Esowie domnje su snuzkomni czwilerjo, a husto jedyn tesch pschindze do swonkomneho Nesboža. Schtuž temu napshecziwo we Krystusowej Krwi jene spokojene swjedomnje a scheho dosz ma, ton je tesch we tym najsnadnischim swonkomnym žtandzi spokojom a tak sbožny.

Lubny Kscheszjan, dnž ty hjesce tak by smyšlenn
 So zesch hegen wohlu czinicž, ju tesch kbožej cžeszi mjenicž,
 A Boh do nej neswoli: twoja myhl da nepkaczi.
 Nasch duch husto sjeba so, lubuje a pytta to,
 Schtož by nas wobcžezowako, dnž by so, kaž zemny, stažo:
 Derje pak a sbože nam: Dnž Boh czini schitko ham.
 Won schak ham najljepa snaje, dnž to Ebože somnu raje,
 Hacz nam to je wuzitne, aby tamne schkodniwe.
 My pak ham tak newjemny, schtož my wnaschich loschtach zemny,
 Husto my wuswolimy, schtož nam jara schkodne je.

24. Febr.

55.

Zon Knes wobroczi so k modlitwi tych wopuschczenych a nesarpi jich
prostwu Ps. 102, 18 Kotsi na njeho poladaju a jeho nadbjehaju, tych
kamych woblecko nebudie sahanibene. Ps. 34, 6. Poladaj tesch na Herempel
Kananejskej zonskej Matth. 15, 21-28 a schtoz Krystus prasi: Luc. 11, 5-13.
a Luc. 18, 1-8. Tehorunja wot tej lodzje Krystusowej. Matth. 8, 24-27. Za
swonkomna a snuzkomna Nusa teje Duschje nesdaluje so pschezo nydym na jedym
Por skowow, wono husto je treba wobitajne Sdychowanje a Bjedzenje, a kas
da by hewak Wjera a Sczerpliwosz spytana buła? Dyz Nusa nepschestane;
da to tu Wjeru nedyrbi skabschu czinicz; ale dzim wiazny k modlitwi a ktemu
skowu nacz, dzim wetscheje Pomozn pschinesz a tak tu Wjeru posylnicz.
Pschetoz Boh sarowejze nitscho nepschipszele, schtoz by tu Wjeru menschu
cziniko, ale jeno, schtoz by ju spyttało a pschisporiko.

Pschindze smercze newedro, nemysl, so sty kam jeno
Jesus pschi tebi je wlodzi: niczo tebe newobskodzi,
Schtoz teke zwje skasncz ze; pschetoz Jesus wachuje
Dyz po sdaczu spi a drjema, a na tebe kedzbu nima,
Da teke sbudzi k modlenju: modl a dowjer so jemu.
Dyz ta nusa je najwetscha, da ta pomoz je najblischa,
Sewschej nusy won pomha, spjewajcze Hallelujah!

25. Febr.

56.

Zon Knes bydliwe wussokoszia swjatnizy, a pola tych, kotsi ka rosta
maneho a ponizneho ducha, so by wokschemil poniznych ducha a roe
slamanych wutroba. Ja so nebudu pschezo wadzič ani wjecznje njew
džerjeć ale wot mojeho woblecža budie duch ducž a žu wodych dacž.
Jes. 57, 15 16. Psches mjeru jara na tu radosž, kiž sacžuta budže, nacž, moło tu
krobwošč; sem pschinesž a tych bojasnych hjescheže bojasnichich čžinicž. Njekotra
dušcha je kaž šudobje swuskej ichija, džež so jeno po krepkach nuž linučž može
widžisch ty so šameho naheho a nitscho dobreho we tebi, Krystus pschikryje rcže.
Dži jena najprede swonkach tebe, a wobladaj so we nim; a sacžujesch ty tedy
njeschto dobreho, mjer, wešekosž aby druhe dary teho šwecženja, da so tolla ne
šakozuj na to, ale jeno na Krystuša; tak wostanesch ty smjerom a wjesty.

Ja dyrbju, Kneže so sa proch a popeł pasnacž

Ja dyrbju psched tobu so žitscho pomenowacž;

A moja wutroba dyrbi twój tempel bycž:

O Krašnosž! Ton Knes šam ze wemni wobydlycž!

Poj, poj moj Jesusso, Wokschem roslamaneho,

Ponizneho ducha! Ja troschtuju so teho,

So ty nam šlubliš by, so zesch nam wodnych dacž.

Nech duje šchač twój duch, so možu šdychowacž.

26. Febr.

57.

Jedyn wot tych wojačow rofko jemu jeho boč slobitu a nydym krej a woda wujndže. Joh. 19, 34. Jow bježi twoja Studnja teho sboža a teje nady. Tehodla, jeli so jeno zesch a možesch psched twojimai Wocžomaj we wschjem jedyn Njeschnik bnež a psches Krysta krej lacnje nadu požadacž a horžebzacž: da možesch ty dosz a sy sbožny. Matth. 5, 6.

Duscha: Za woda kotraž bježesche,

Moj Jesu Skichiza Wottebe,

Za me na duschi wucziszi, so sym ja smuty we myšli

Krystus: Psches moje swjaty rane schje

Njetk studnja wottewrena je

Jow wodu a krej dostanu, kiž cžinja wjernu pokutu.

Za mojej ruzn wupschjestru A pschikrywam sešmilnosza

Zach, kiž so wemni chowaju a swoju sbožnosz pyttaju.

Duscha: Za sym njetk prawjecžineny

Haj, ja sym požonowany

Za dječ'io sbojskeho naroda

Esym Herba božho kralestwa.

O Jesusso! moj Pelikahn, moj najlubschi a cžisty schwahn,

Nech ja to pschezo wopomnju hacž me do rowa pouessu.

Lož: Za duscha Krysta wuschvecž me.

Satanas je was požadał, so by was moł šać jako pschenzu; ale ja
 kym prossyl sa tebe, so by twoja wjera nepschestala. Luc. 22, 31.
 32. Pšchetož te sorneschka nedyrbja na semju pschepadacž. Amos 9, 19.
 Tehodla zu ja tebe sachowacž psched tej žtundu teho spyttowanja. Sjem.
 3, 10. My šebi myšlimy, so se swonkemny Umständow, a tesch snuzkach we
 wieri po prawje bojskim waschnju wot božeje woble dowedženi šmy, a
 tolla može to šacžje teho nepschecžela tam šobu bycz, hacž ranje ton Bnes
 napošletku scho hjescheže kljepschemu wobroczi. O Kneže swarnuj nas
 psched hegen Duchom a psched cžertom, tesch dnž won šo do žandžela teho
 šwjjetka pschemjeni, so by nas šchał do šwojeje kšchidn nedostał.

Ton cžert tu kšchidu ma, Won wjerjaznych požada,
 So by won jich šać moł kaž pschenzu, Boh pak tada,
 So žane sorneschko na semju nepada
 Boh pšoje jeno jich, spluwami šo njewa.
 Wjer šchał, Boh šwierny je, won nebudže tčje škasycž,
 To šle won wutupi, to dobre neda šrasycž;
 Dnž jene sorneschko tej wjern wtebi je
 Da Boh jo pschispori, so pšodny pschluesse.
 Lož. O božo lubošny.

28. Febr.

59.

So wuhottowanje nedyrbi swonkach bycž we soplecženju łobkow we napowschenju słoteho, zc. ale ton potainy wutrobny cžlowek, snesachodnym, scžichim a społojnym duchom, to je krasna wiež psched Bohom. 1 Petr. 3, 3 4 Jeliso smjerom budžerže budže wam pohane, we melcženju a wnadžiji budže wascha šylnosž. Jes. 30, 15. Tych Kšchesžjanjom nesdželske drašte, we kotrychž woni schjednje šwoju Medželu šwecža, rjetaju po Col. 3, 10. 12. 14. Mowu Cžlowek, wutrobna šmilnosž, dobrocžiwosž, ponižnosž, cžichomnosž, scžerpliwosž, wosche scheho pak ta Lubosž: pschetož to schitko dnrbja šo woblez a šo stem wupnšicž. Šcho wupnšesch ty njetk bole? Cžjeło aby duschu? O scžerpliwža cžiche Zehnjo Bože! Ja šo hanbujju mojeje nescžerpliwosže, a ja tolla nidy žnje bes winy neišym, kaž ty. Njetk da tvoje cžerpliwé Melcženje je schitko sapłacžiko. Ale cžin me schaf tesch po tebi wewšjem suuzkonnem a swonkonnem tak prawje scžerpliweho. O moj Jesu! pomhaj ktemu, šo tvoju cžichosž dostanu.

Pschezo cžichi, pschezo cžichi, nech ja, cžiche Zehnjo, šym,
We žakosži, we radosži, nech ja pschezo cžichi šym!
Malo šłowow, wulka moz, jene cžiche sadžerženje
Wole wštku jak' wštkowi, nech je moje wupnšenje,

Smercź je požreta do dobycja. Dže je šmercź twoje žaha dlo? dže je hela twoje dobycźje? Ale Bohu bydź dźak, kiž nam to dobycźje dawa psches nascheho Knesa Jesom Krysta. 1 Cor. 15, 55. 57. Kneže, ja teže derje posnaju jako mojeho šjednarja a wotpocźuju we twojej Šmerczi. Ale ach, so bych ja teže tolla hjeschcže wjazn posnał a wjeszczischi był: pschetož ja hjeschcže tolla cźuju bojosz. O daj, so bych psches schitko Wodženje, Spwtowanje a Pomož wjerjasischi był, džim ljepe ktemu słowu so dđeržak a schitku cźjemnosz a Bojosz tak pschewinyl, so bych tesch napořletku troschtrnje do šmercźje so wazil, a tu šmerz we twojej šmerczi požretu namakał.

Za šym so schak pschecźishežak stobu, jak' ty wot šmercže stanul šy,
 Za šmercź tesch požreta je šobu, so wot nej žadyn šbotk neje:
 Za hužom stobu šym pschischoł do kralestwa tych nebessow.
 Dže je tej hele dobywanje? Dže je šmercź twoje žahodlo?
 Mech scžowka ton Poš satamaun, Za pschi tebi šym, Jesusso!
 Zy helki red šy wurubił a moz tej šmercže wutupił
 Zy predy me ton pucž šy spyttał, a šy so šam do šmercže dał,
 Zy šmercže horkosz šy wopyttał a tu šmercź šamu jat u sał;
 Džy wumru njetk da šobu džjesch, a me tak kšebi holujesch.

Ton pucz je rumny, kiž křatamanstwu dele wedži a jich se wele, kiž po nim
 křodža, ton pucz pať je wuski, kiž křtwenju wedže, a malo je jich, kiž jon
 namačaju. Matth. 7, 13. 14. To křinczi temu staremu křlowekej jara wotre,
 ton nochže pola Wobroczenych a Newobroczenych gor žaneho Sakonja, a wok
 tolla sanjeho křluscha. Pawoť, ton wulki Evangelista, wužiwasche so teho
 Sakona pola newobroczeneho Felixa. so by jeho steje sechernosže wubudžił Skutk.
 24, 25. a pola wobroczenych Romskich, so by jich psched Sechernosžu swarno-
 wał. Rom. 8, 13. Pschetož křscheszjenjo tesch hjeschče czjeło maju: sa to křluscha
 ton Sakon, sa Duchu jeno to Evangelion. O Kneže, wobsanť to czjeło na wu-
 skim puczu czješnje, so by wono temu ducha swoju žiwnosž nerubiło.

Łaj, po kotrym puczu křodžisch; šy na wuskim puczu ty?
 Hacz to žylje wjeszje wjesch? Neswaž so nanjon wšleposži;
 Wopomin: to je najšepe, so ty pschindžesch křej wjestosži:
 Pschetož šjebacz so je loschke. Ach! twoj pucz ton rumny je,
 Dyz šwjet so teži spodaba, dnž ty na knicjomne ladašč,
 Dyz ty so po šwjetnym Waschnju dđeržisch křwjetnym towarscham,
 Dyz to šwjetny lubo masch a mjer boži nepožadašč,
 Dyz ty šwjetny křwalbu pyttasch, podany šy penesam:
 Łať so wobhon, a pschestan; predy hacž do hele padašč.

Swoje meno a twoje wopomnienie je naschej wutroby žadanje. Jes. 26, 8. Moja duscha dźerži šo k tebi, twoja prawa ruka s dźerži me. Ps. 63, 9. Moj Nawoženja, ty šo žyŕeho mi dawasch, žesch tesch me žyŕeho Kmytu a Kschenkowanju mjecž, so by šo jedyn na druhim wofschewižaj. Haj, Duscha, žiwot, Krej, scho ktwojej službi stej. Moj Božo, schtož ja mam, to schitko tebi dam. Smi schak schitko wottemne ic. No. 386. v. 5. k t. Ps. 45, 12. Wossoki Kyrl 2, 14.

Žyŕu wutrobu ze Jesus: To schak neje bremjo
 Ale lute wofschewenje; nejšy jemu podak scho,
 Esy ty njeschto wobchowak, wulka schkoda tži nastawa,
 Tak, kaž ty šo jemu dasch, tak won šo tež sasso dawaj.
 Haj, won ze tež aor napelnicž šyŕej šwojej šlotkoszu
 A tež scžedrje wobohacžicž slutej bojskej dobrutu.
 Schtuda nechak wutrobnje jeho sa tu nadu prošycž
 A tu žyŕu wutrobu jemu kwo porej prjotknošycž
 Kojždy Nawoženja žada wutrobu tej newesty,
 Wona tesch ju rada dawaj; dofelž jeho bycž tesch ze;
 Tehodla nech pschezo je moje newestžine racžje
 Jesusso, moj Nawoženja, mojej wutroby podacžje.

Cłłowek a wutroba' wumyśli sebi pucz (pschetož wtej wutrobi je'wele wumyšlenjow) ale ton Knes wedže sam jeho Fod. Pschisl. 16, 9. Psche tož ta rada teho Knesa wobsteji. c. 19, 21. Njekotry myšli, so jeho wutroba a Wohla czista je, a won tolla wele lupnych a tak tesch neczystych myšlow swoseje wutroby ma. Wono so rekne: Dobry Cłlowek pschinese schak dobre sdo breho Schaka tej Wutroby. Wotmožw: Haj, s dobreho Schaka tej Wutroby, to je ton nowy Cłlowek; niz pak jeno stej Wutroby: pschetož tam tesch hjeschcže je ton stary Cłlowek, ton sty Schak, ton Njeh kiž pak sam wot sebe sože, kaž nerjad.

Foß: Kał sbožny bym, dyž wotpoczuju.
 Ja budu božej mudrej radži, kaž djecžo pschezo poškuschny,
 Tak wostanu ja wbožej nadži: haj, ja bym požonowany:
 Dyž ja pak njeschto sam wustwolju, a so wot jeho puczja smolju,
 Da czwila, nemjer tyschi me: psches škodu budu roswučeny,
 Mi budže ktemu prjotkčyšnene: Haj, to sej sam wustwolik by.
 Ja tehodla nitscho wobsanknučž a nitscho prjotk sacž sej nočžu,
 Bohu zu wutrobu wostanknučž: so podacž jeho wodženju:
 Ja swolju, kaž won somnu czini, Ja wjem, so pschezo derje mjenl,
 Hacz runje mi psches kowu dže; dy by pak nechal s dobrem koczicž.
 Da može won me sprutom wozicž: Da Wotze, sui schak lubje ma.

Styšknošz mojej wutroby je wulk a wuwedz me smojich styšknošzow
 Ps. 25, 17. Bojste wotmolw. Wopory Bohu spodobne su tyschny
 duch, tyschnu a rostamanu wutrobu nebudžesch ty Božo sazpicz. Ps. 51,
 19. Niekotši warnuju psched tyschnej Wutrobu, ichtuž pak bes tajkeje Wutroby
 lute Evangelion mjecz je, može jednu straschny skok czinic, a jara losy bycz.
 Haj tesch we tem dale kodzenju, je hjeschcze styšknošz na swjezi; wona tesch
 neschkodzi; wona shibuje a czjeri Krystubej. Nichto tolla nebudze na swoje
 styškne a pokutne hylse, ale na Krystuša so dowjericz, kiž sam saplaczik je.
 Kneže, czin nas sam twojeho Evangelionja hodnych, a swarnuj nas psched
 tem losem a falschnje Evangeliskim Raczom.

Zsich ty hjeschcze we žaloszach, Newjesch, dže ty czeknucz zesch
 Sny ty we smertnych styšknošzach, dyž so straschnje czwjelujesch,
 Dokelž husto by pscheladał a tak wele sleho žadał
 Mejšy prawje žiwny był, jako Boh jo mjecz je žyl:
 Pšhindž, a pschineš žarowanje, pschindž a posnaj twoju škof,
 Boha prosch sa wodawanje, tak dostanesch nady dosz,
 Podežiš so, dyž Boh teže strožt, Jeho njew so skoro škof,
 Dyž won powuczil je teže, da Boh sasso šmilny je.

Za newesta steji po twojej prawicy we lutem krasnem sloci: Ta
 kralowsta dzowka je schitka krasna snuzkach, wona je se slotej dras
 stu wobleczena; posluchaj dzowka, poladaj na to a natil twoje wucho,
 sapomin twojeho luda a twojeho wotzowskeho doma, tedym budie so
 kralej spodobacz twoja rjanosz, pschetož won je twój Knes, a ty dyr
 bisch so knjemu modlicž. Ps. 45 10. 11 12 14. O duscha, twój Nawoženja
 nežada wot tebe hegen Pychu, aby sa službu, dostojnosž a Rjanosz; Won sam
 teže je se swojej krowje wumucz a wupyschicž a sebi a swojemu Wotzej prawje
 a derje spodobnu czinicž. O haj, won me tesch je lubował a wumuk wot
 rjechow se swojej krowju. Won ma, a ja tesch wenim, wjazy jako jandžels-
 ku rjanosz. O jedyn lubosny Nawoženja, a jena jemu luba Newesta!
 Kadka nedyrbjal ja nadnim samym wišacž a jeho sašo lubowacž?

Schtuda žně to swojetne khowacž, a so stajnje neprozowacž
 Bycž tho krača newesta? Ze ju runje swojet tu hidžicž,
 Dyrbi so tesch srječom bjedžicž, dobycije to naruna.
 Dai mi Kneže, kaž ja proschu, so teže stajnje wmyšlach noschu,
 Mech twój duch me wodži tu: So bych moł so lubicž tebi,
 Wotrefnyčž pak samem sebi a tesch schemu swojetnemu.

No. 440. v. 7. 8.

☪

Rotšiz Krystuskej pschisłuscheje, czi kšchizuju swoje czjelo stymi losch
tami a žadoszemi. Gal. 5, 24. Lutherus pschi tych słowach. „To
„Czjelo je zwar hjeschcze žiwe a hiba so, ale wono nemože dokonjeć, schtož
„by rad było, dokelž na kšchiz pschibite je.“ Stajkim kšchizowanjom mamy
nasche žiwe dny czinicž; To je ton kšchiz, kotryž my schjednje na so sacž
dnybiny, to swarnuje psched schelakim swonkomnym kšchizom, aby tolla
pschineše troscht ktemu.

• We Kšchizu słodži nam ta słotkosz teho słowa,
D duscha! bydž ty tesch kšchemu kšchizej hottowa;
Dyž ton swonkomny kšchiz na tebe nepschindže,
Dosz masch, dyž hegen loscht budže kšchizowanj.
Dnybisch we spocžatku so bolosnje hew bjedžicž,
Schak budže ljepe hicž, ty možesch smjerom bejdžicž;
Dži jeno sa Bohom, daj so wot njeho wesz,
Tak budžesch na konzu dobycža palme nesž
Ty budžesch swesseljom so Bohu podžakowacž,
So won teže wucžik je, so kameho kšchizowacž;
Pschetož ton hegen loscht newotpocžink czini,
Da bjedž so rycžerszje, so twoj loscht nekneži.

8. Mart.

67.

Ze cžernje (tuch starosjow, teho bohastwa, a teho cžjelneho Loshta tuteho swjeta) roszechu sobu a sadussechu jo. Luc. 8, 7. Tehodla worajcže kebi snoweho, a nešyicže bescžernje. Jer. 4, 3. Wot dobrych cžernjow lasuj. Hof 2, 6. Sčtuž swjerno je, a nydym we Krystusowej Mozy te najmensche rjeschne cžernje wuroduje, ton schelkemu twerdemu bjedženju wujndže: to cžjelo budže klabsche, ton duch šylniši, a tak to bjedženje losche. Schitkim bjedženju pak nemožemy cžeknuč: pschetož my hjeschče pschego nepschecžeta, to cžjelo, sobu wokolo nešemy, kiž schemu dobremu najpredy napschecžiwu steji.

Ze cžernje, kotrež nas po cžjeli zwar kałaju,

Zessame po duchu nam rože pak dawaju:

Tuch rožow saroda, kiž cžjelo fraduje

Pschinesse cžernjow plod, kiž ducha sadusse

Wuswol njetk, schtož ty zesch, ty cžernje budžesch dostacž,

Dyž cžjelo nesranja, da ducha budža kostacž;

Da wutoru cžernje sčte, ach kschizuj to cžjelo.

Hewak, nenadžujzy, wurošze cžerniščežo:

To tausend prozy da, ty budžesch žaloscžicž

A tajki krotki losch, gor droho sapłacžicž.

Miejcze tu sczerpliwosť nascheho Knesa sa swoju sbožnosť. 2 Petr. 3, 15. So bych u tesh czi wjerazn swojeho njetzischeho žtanda dla tuhamu sczerpliwosť sa swoju sbožnosť dzerželi a tesh sdruhimi Czerpenje mjeli; tehodla stem Wobnowenjom tak spjeschnje nejndže.

Schto dyrbsju ktwojej cžeszi džjelacz? Kak wot tej sczerpliwosťe spjewacz
 Riz me wulkeho rje chnika je wulki Božo, nošyla?
 Ja sdobrej wolu slutej slošze bjech rostornuť ton swjast-ľubosze,
 Ja wulki pučz bjech wopuschczit; ty pak me nejbn saczišnyť.
 Ty šy me po duchu rosrudžit a me tak shubenšwa wubudžit,
 O kajki šwjerny Boh šy ty! Sa Czjeło wotpoczint neje.
 Wydž tebi kwalba, džak a šylnosť, sa twojeľdobrotu a šmilnosť
 Sa šwjernosť, nadu, ľahodnosť, saroschitku ľubosť, sczerpliwosť.
 Pomhaj tesh psches tu šhamu nadu, a dopeln swoju božu radu,
 So bych ja tebi šwjerny byť, scho hejchlarštwu sa rosnosť mjel.
 Ach dy by, kaž teže šym rosnjewat, njetk džesacz krocžnu šwjernosť džjelak!
 O dy by moja wutroba psches nadu byla roššchtrjeta!

Za dobrata teho Knesa czini, so snami konznej, dokel; jeho smilnosz
 nepichestane, ale je kojde ranje nowa, twoja swjernosz je ralka;
 pscheto; ton Knes nesastorczi na wjec;ne, ale won studzi, a so sako
 smili po swojej walkej smilnoszi: pscheto; won swutrobu ne;trassuse
 a nerudzi te czlowste djeczi. Jerem. Studn. Kyril. 3, 22: 33. l. t. Hebr.
 12, 11. Schitko powuczenje, dy; tudy je ze. Je ton rjeh wodaty, da
 zwar hjesche;e powuczenje pschindze, wono pak neje jadyu njew, ale nada.
 Wono pokaze a pomenschi nasche Brachi: pscheto; tak wele Brachow my czu-
 jemy a pomoz;u; hadamy; tak wele prosnych Sudobjow my mamy, kotre;
 schitke Krystus napelnic; je. Haj, masch ty tesch jenu wo;sebnu wulku Musu:
 da tam tesch nesazwisluj; ale praj: tu mam ja jene prawje wulke Sudobje,
 moj Sbo;niko, hero dyrbisch ty prawje wele nady a mozy nuzpelnic; to twoja
 swjernosz sobu pschine;e.

Za swjernosz schjednje nowa je, Knes nebud;e me wjec;nje spyttac;
 By; bym wot pluwow cziszeny, da mo;u; skotki plod wopyttac;
 Boh nec;wiluje swutroby, won jeno hegen wohlu lama,
 Ton troscht je wkschizu sjerweny, nas wobnadzi a nesatama.

Za lubosz Krystusowa nas ktemu pschinuczi, so sa to mamy, dyž je
 dyn sawschittich wumrel, da su tehodla schizy wumreli: a won
 je tehodla sawschittich wumrel. so bychy schizy kotsiz žiwi su dale kas
 mi šebi žiwi nebyli, ale temu, kiž sa nich je wumrel a horjestanyl. 2 Cor.
 5, 14. 15. Dyrbi ta lubosz a Mož Krystusowa nas nucžić, da dyrbinny me
 Krystusu a we jeho šmerczi pschezo wotpoczowacž, tak to hegen dźjelo precž
 pane, a Krystus stwori šam šhitko we nas a psches nas. Ach hoj, Kneže,
 twoja Lubosz na šchizy sahor moju kaž lod šymnu wutrobu, so bych tolla hje-
 scheže jedyn mol sapocžak, teže prawje czisžje a horžje lubowacž, kwalicž a
 jako twój žnž wopor teje Lubosze tebi šamemu žiwy byčž.

Twoja lubosz knež wemni, cžen a nucž me wobstajnje,

Nech me smozu wuhottuje, šłowa, skutki regiruje,

Nech ja jeno teži šlužy, teže bes falscha wopomnju,

Nech šym tebi woprowany jako wopor dokonjany.

* Šchtož mož Šbožnik necžini, to psched Bohom neplacžić

Šchtož wot Krysta duscha ma, to šo Bohu spodoba.

Twoja lubosz sahor me, so ja šwojeru pyttam teže,

So bych tebe namatak a teže stajnje lubowak.

* No. 182, v. 2, 4.

Lubosť je najwetscha (dokelž wona wječnje wostane) 1 Cor. 13, 13. Teho
 dla schitke wasche wjezy nech so stanuz slubosťu. c. 16, 14. (Jeliso
 wone dyrbia we Bohsy, kiž ta Lubosť sam je, so stacž, a tak tesch junu sanami
 hicz a wječnje wostacž) Nebydžcje ni komu nitscho winowaczi kiba to,
 so so bessobu lubujecze. Rom. 13, 8. Ton dok teje Lubosťe nemožemy psches
 njekotre skutki teje Lubosťe abn. Allmožiny wotplacžicž a po tymšamym wosta-
 nemy pschezo hjeschcze so samych a schitko winowaczi, tak, so na bojske kiwanje
 schitko k službi steji, dokelž bes teho nitscho nasche hegen neje. Schtuž sebi nie-
 schto wobchowa, jako swoje hegen, ton wele wobchowa knewotpoczinkej a ktej
 srudobi we sebi, a nima žaneho mjera, ale lute wometowanje we swjedomnju.

Lubosť nam ton mroczny čas kwešetemu nebjn čini,

Lubosť čini schjedny kwas, nas do jandželow pschemjeni*:

Lubosť budže palmy nesž, dnž schitko swoj konž dostane,

Lubosť dyrbi Szeptar wesž, jeliso njeschto wostane.

O my schizn romadžje dyrbinny so jow lubowacž:

Dnž my wtamnym kralestwi zemny wječnje so sradowacž:

Lubosť nech wohn a nuž dže; Lubosť dyrbinny njek dostacž;

Lubosť nech to meno je; Lubosť dyrbi snamjo** wostacž,

* 1 Joh. 4, 11-16.

** Joh. 13, 35.

Nječ je ludži škazjenje. Pšchisl. 14, 34. Da nesjebaj šo stej falschnej
Wjeru. Pšch wjeri nekneži žadyn rječ. Schtuž šwoju šku wetrobu
 necjuje, ton ma Wjern dosz; schtuž pak tušamu posnaje, ton widži, kak
 čzesko wjeričž je. Wono škuscha ktemu ta Moz, psches kotruž Krystus
 wot mornych je horjestanuł a kotruž Pawoł Eph. 1, 19. 20. se schesz možny-
 mi šlowani wopische; a Čłowek nitscho sa losche nedžerži, hacž wjeričž. O
 Sechernosz a Sjebanje, do kotrehož schon Sswjet bježi. Kneže wobaraž
 jemu!

Njetk kodžisch sechernje, to šwjedomnje spi kručžje,
 Hacž ranje kniczomnosz wšlowach a wškutkach je:
 Ach! skoždym rječom je prut šobu šwjasaň,
 Ton schwika scžassem tče, dyž žtraffa wotzucži.
 Sawjeszje žadyn rječ newostane bes šdy;
 Za žtraffa hužom dže, da budžesch škacjom reknucž:
 To je sa to a to, ja nemožu njett čieknučž,
 Za šym to sažlužik, Nichto nežaruš me.
 Nječ taife kacžje pak šo predy šmerezje stane,
 Tam ton najmenschi rječ tče šurrowje popane.
 Na šmertne ložo spomn, suim žorte nejšu žane.

Sokelž tajku wulku sylvu swjetkow wokolo sebe stejo mamy, wotpołożmy scho bremjo, a ton rječ, kiž so nas twerdže džeři, a bjeimy psches wobstajnu sczerpliwosť na to bjeđenje, kotrež nam je prijotk stajene a poladajmy na Jesussa kiž je spociatk a konz teje wjerj. Hebr. 12, 1. 2. Ton rječ je ton stary cžlowek, a tehodla snuzkach, niz jeno swonkach, we swjecii. Tak recii Pawol, tak recii tesch to žyke swjate Pišmo, so to bjeđenje tych kšchesjanjow wobsteji we jem woblecienju teho stareho a woblecienju teho noweho cžloweka. Tak kšcheszjenio bjechče maju bjeđenje, haj to žyke bjejenje dže psches bjeđenje: schtuž to neczuje, je jeno loschkeje myšle a pšepny, aby mjechki.

O tak cžesko tebi je! Swjeta nicžo nekedybowacž
 A tesch ton najlubschi loscht swojej wutrobj kšchizowacž.
 Ty žesch derje wele saprjecž, jeno niz to jenicžke
 Ty žesch rad tak loschžy kodžicž, ale laj, schto so stane?
 Dnyž ty cžieko schonujesch, nimašch ducha wessekosze:
 Pšchetož rječ je bremio: ty mašch wjazny wobcžežnosze.
 Schtoda žesch so wobcžežowacž? Žesch ty prawje loschžy hicž,
 Da cžisž schitko šle swutrobj, nawuk schon swjet sanicžicž,
 Pšhecžerp, ladaž Jesom Křysta stausentami predy hicž.

Ton čas je krotki. 1 Cor. 7, 29. (Zehodla) wukupcje sebi sprawnu čas.
 Eph 5, 16. pscherož my nimamy tudy žane wobstajne mjesto; ale to
 pschichodne pyttamy my. Hebr. 13, 14. Jedyn kscheszjan je jeno geizny na ton
 čas, so by wo. a pschezo na wjec ne njeshto dobył, ale won neje geizny na Pene-
 sy, ani druhim Poschtam podany: wele wjazny shibuje jeho to, schtož won bes
 swojej Wohle czuje. Won rad teho sachodneho kubka ze malo mjecz, haj jeliso
 bycz dyrbi, tesch hjeschcze wot njeho subicz, jeliso jeno njeshto dobydže na to pschi-
 chodne: ktemu dže jeno jeho Wikowanje a handlowanje. Jow won so jeno
 dzerži, kaž podro, nik we nožnej hospodži

Ty na tym swjeczi sy, niz so by swjet lubował,

Niz, so by na swjeczi we spanju wotpocžował;

Ty sy tu podrožnik: Ebudž swoju wutrobu,

So by se sprojeta schoł kbožemu kralestwu.

Kak krotki je ton čas? Kak rucije je so minul?

O Kneže wucz ty me, so bych sly čas pschewinyl

Čas dobrn wukupil, a so bes pschestacija

Derje pschihottował, a pschischol do nebja.

Nech ja mysl, recž a skutk na sbožnu wjecžnosž syju,

So wele plodow tam wot scheho časa smeju.

My pak, kotsi kmy kylni, dyrbimy tych nemoznych slabosze snossycz
 a nemjecz kami na kabi spodobanja Rom. 15, 1. Poladaj kam na
 ko, so by tesch spytany nebyk. Gal. 6, 1. (Pshetož) schtu ky ty so zuseho
 wotrocžka kudžisch. Rom. 14, 4. Dyz ty najwosebnischo posylueny a
 wotsheweny by; da dyrbisch ty džim mene secher bycz; wono pschindže husto
 smoloni na to Czerpjenje, Bjedjenje a Spytowanie a pschi neswjernoszi a ne-
 rodnoszi tajkeje wulkeje Rady džim wetsche pokostanje. Zehedla boj ko, haj
 wešel ko serženjom, a wedž tu wešeloz do poniznosze a lahodnosze pscheczimo
 druhim, hewak budžesch ty panycz.

Czloweko! nebydž tak krobly; dyž ko njechto pschelada,
 Medžiwaj ko, nemysl tesch: Tak nebudu nidn czinicž:
 Jeliso teže Boh nesdžerži, panesch loschžy do rjecha:
 Boj ko, ladaj kam na ko, ty nedyrbisch kabi mjenicž,
 So by hužom dokonjany; Nje, Nje, Wachuj a modl ko;
 Nesbudž wottrje žusnych ludži; Schtu by ty o czloweko?
 Njekotry by nepanuž, dy by ko neposbjehowaž;
 Schtuž tych slabnych newostaji, budže delje storčeny.
 Nosch žich, (Boh schak snosy teže) so by Czert teže nespyttowaž,
 Schtuž najwjazny slabnych snosy, ton najšynlischi tesch je.

Sy by moja skala, a moj rod, twojeho mena dla zyl ty me wodzic; a
 wesz. Ps. 31, 4. Bojste Wotmolw. Woni budza splac;om pschind; a
 smodlitwami, da zu jich pschiwesz: ja zu jich wesz pschi rjec nej wod; i po
 runym puczu, so so nestorc; a na nim pscheto; ja zu Israelowy Wotz byc;.
 Jer. 31, 9. Schtu; tak pschind;e, teho pschiwed;e Boh wjeszje. Njetk moj
 Bo;o! bnd; ty sam moj Wod;er powshjed; stolpach a kroz elach me wulkich a
 malnych Wjezach: nepodaj me nidy mojemu hegen duchu a Wohli, nech na-
 sdac;je tak dobre je hac; je. O lamaj a sad;jelaj jeha pschezo, a nech ja sam
 nydym, nydym to c;inju, so bych jeha najmensche hibanje morik, so by nit-
 scho so nero;hlniko a mi potom Wjed;enje nec;inilo, kotre; ja pschewinye;
 nemo;u.

Ka; Boh me wod;zi zu ja hic; bes hegen Buswolenja,
 Ja jemu dam scho wuswolic; bewscheho Wumjenenja,
 Ka; won me wod;zi, sobu du, stup sa stupom Ja sanim du
 Wd;jec;azem dowjerenju.

Moj Bo;o wed; a pschewod; me, tak dolho ;irny budu,
 Dn; so sam wedu hes tebe, Ja smolom so sablud;ju;
 Nech newedu so nidy sam, dn; ty me wed;esch, da ja mam,
 A c;inju, schto; mi sluscha.

Wo twojim wjestym klubi sđeržisch ty mjer tym, kotsiž so na tebe
 spusćczeju. Tehodla spusćczeje so na teho Knesa wječnje: psche
 tož Boh ton Knes je wječna skala. Jes. 26, 3. 4. Won sđerži me pschi
 mojej mozy a budže mjer somnu cžinicž; mjer budže tolla somnu cžinicž.
 c. 27, 5. Zesch ty so pschezo we Mjери wobarnowacž: da ladaja nespasćežeje so
 na nitscho, schtož we tebi je, pschetož wono schitko hjesćcže je nedokojane: ale
 jeno na to Zehnjo bože, kotrež twój rječ neše; paß so pschezo we tem słowi te-
 ho mjera, a budž wachomny, bwojery, cžichi a použny: pschetož my nidy nicžo
 nesubimy wot nascheho mjera, jeliso njekajka hordosž nam to rubika neje.
 Kneže, wucž tošamo nas sam!

Smi me, moj Sbožniko, do swojho wotpocžinka

Nech duch wottemri so, sank pak te myßle schje

So žana žakosž me, wottebe necžeri

So wostanu w mjeri.

Salji kaž slijenzu, schtož ducha wemni rudži,

Schtož na mjernym pučzu, me horjedžeržecž ze,

Ni dobytč precž wosme; nech, trož nepschecželej

Ja bym wot scheho frej.

Loß: Ach Jesu roßwjetl me.

Pšches jeho rany kmy my sahojeni. Jes. 53, 5. O-možny Bumožniko,
 fdžerž me, - tvoj najštabschi Staw, bes. pschestacža we tvojich ranach,
 hacž ja žnje wuhojeny šym, a wječnje pschi tebi žiwon šym. Mech pschez
 moje słowo je: Ja šym we Jesusu, we jeho ranach. Ja nejšym nicžo i
 Wen moje Scho: wemni womasann, haj jeno Kosnosž: wenim pschikrywaw
 nn, spodobuy a lubowann, kaž won šam. Jeho kschiz je jeno moja Kwalba
 a moje Mjesto Botpočžowanjo.

Ja kwalju šo jeno tych blusnow a ranow
 Psches kotrež, moj Jesus je newjeru sanak*
 Tam, ži ja šo khowacž, tam wutrobu noschu,
 Tak Jesusa kschizowaneho wokoschu.
 Na Jesusu jeno dže moje spomnenje,
 Ja jemu tesch podam to žyło žiwenje,
 Ja šym jeho wuswolik wmojej wutrobi,
 Psched schitkimi, dokelž hew budu wzusobi.
 Džž schitka mož wšmercži a mysl ze cžeknucž.
 Da tolla swutrobnem fdychuenjom ži reknučž:
 So Jesus, haj Jesus, moj Jesus je wostač.
 So ria nepscheczjelach šym dobyčžje dostač.

* Joh. 20, 27.

Sy nedyrbisch wjich kraju žane herbstwo wobšejdźic, tež adyn thel
 bes nimi mjec, pschetož ja hym twoj thel a twoje herbstwo. Ja ko
 tesch staram so to czjeko) 4 Mos. 18, 20. Schtuž Jesusa ma a lubuje, ma nad
 nim wjazn Loshta, Bohastwa a Wotschewenja, jako nawschitkim druhim.
 Tedym wopuszczimn tehodla schitko lubje, a tak bježi to saprieczje stej Wjery.
 Njetk Kneze, ty by tesch moje Scho, a ktebi so pschibližowac, je schitko moje
 Kubto. Haj to dyrbi moj Schaz, moje Herbstwo bycz, so ty me lubujesch, a ja
 teze lubuju wjecznje, a twoje Pucze dzeržu. Ps. 119, 5. 6. 57. Amen!

Kak, so dyrbu swjetej czeknuc, a tym wjezam schym wotrefnuc,

Kotrež dopuszczene su swjetnym dźjecjom kwesselju?

Dyrbu da scho sbozje subic, a schon loscht sam sebi rubic?

Czišje, luba wutroba, hewač bolos, pschibera!

Maju drubny sradowanje, wopomn schak jich rjeschne spanje,

A dnž jich duch wotzuczi, kak jara to jich boli;

Wopomn tesch jich pokostanje, pred' hacž maju dobywanje:

Tak teži jeno sate je, schtož teze howač czwiluje.

Mudže swjet teži wobarany, schak masch wemni sradowanje

Schtož ja hym a schtož je mam, to ja schitko tebi dam.

Kajke krašne pschemjenenje, kajke blotke sjenoczenje,

Bydž ty jeno zylje moj, da ja tesch hym zylje twos.

Swatajzy pschindź mi k pomozy, Kneže moje sbožje. Ps. 38, 23. Ke k mo-
 jej duschi: ja sým twoja pomoz. Ps. 35, 3. Wój ke Wotmolw. Ja sým
 ton Knes twój Boh, kiž teže sa woju prawizu pschimnu, a k tebi praju, nes-
 boj šo, ja tebi pomham. Neboj šo ty cjerwišo Jakube, ja sým stobu, nes-
 strožej šo, ja sým twój Boh, ja pošylu tebe ja tesch tebi pomham, ja s dzer-
 žu tebe sprawizu mojei praudosze ty budžesch šo stadowacž na tym Knes-
 su a budžesch šo k walicž teho Israelskeho šwjateho Jes 41, 13. 10. 16. Tak
 pschi tych wjerjaznych hjeschže je Bojosž, a ta je ljepscha jako krobkosž. Wele tych
 prjenich kšesšzenjow bježeschje k tej Martri, a wotpanuchu: druhsy bjechu bo-
 jasni psched Wotpadom a wostachu wobstajni. Tak je šo tesch stało snjekotrymí
 Czještimi Bratrami, woni dijachu: Martra je moje Snjedanje a tych Sežje-
 pow Romada moj Wobjad; a woni tesch wotpadjechu. Boh pschezo storči tu
 Krobkosž. Kneže, swarnuj me, nech ja sam na šebi sazwišluju, ale na tebe, na
 twoju pomoz a šwjernosž, jeno prawje twerdžje šo dowierju, a ščitko wažu.

Dyž šlaby sým, nech twoja moz šo kemni pschibližuje

Nech twój Duch wemni džeu a nož, šo modl a sdychuje:

Tak dolho wutroba wjeri, šo nadžije we modlitwi,

Da neje pschewtnena.

Koš: Ach božo, ladaš snebestow.

Rojzdy pak, kiž so bjeđi, sdžerzi so schittkich wjezow; Tamni te
 hodla, so bychu sachodnu krunu dostali, my pak nesachodnu 1 Cor.
 9, 25. (Pšchetoz) schtu, pschewine, budze schitko herbowacz. Ejev. 21, 7.
 To pokojne Kšcheszjanstwo je jara czeschte, to žyle je loschte a tubesne Mo
 je Sbožje, tebe žu ja žyłego, pschetoz ty by žyly moj, seroschjem schtož masch,
 a ja bym sažo twoj. Žyly sa žyłego! Schtož ty uimash, czini czurjelu, te
 hodla smi me žylye nuž, so bych tebe a twoje dare wjazy sapšchylal: Smi schak
 schitko wortemne žc.

N. 286. v. 5.

Kšcheszjan bycz na pokojzu, pokojzu pak sa so skhawacz,
 Spodoba so kojzdemu: schto to budze poljepschowacz?
 Nochzesch kšchekamanju kwatacz, ale stejo wostanesch,
 Da ty budzesch so saschmatacz, podarmo so prozujesch.
 Pšchi tem budzesch sestarič, budzesch wele ljetow žiwy,
 A nemožesch rosdžjelicž, hačž by kromy aby čiwu.
 Wopomn to pokojna duscha! dnž so ljepe nebjeđiš,
 Newojujesch kaž so bluscha, sa Jesussom nebljedžiš:
 Schittkich wjezow sdžerž so sam, schon loscht nech je pschewinenn,
 Wojuj! Kruna pschindže tam, nesachodne sapšaczenje.

8

Nowu pschikasnju dam ja wam, so byscheže so beseb:u lubowali, kaž ja was lubował sym. Joh. 13, 34 Schitke Bože Kasnje su lute Kasnje teje Lubosze, du na nasche sbozje, a neisu temu, kiž Wjeru a Lubosze ma, cžeschte. We tem Czinenju tych samych je žiwjenje a lubosny Mjer, ton bohi swjet cžini jo kbremenju a fczerpenju, Mje, ton rjech wurudzi. We tem hidženju, samidženju, Mjeri, Wecženju a hordoszi je derje luty Mewotpocžinik a robocžanska služba, we luboszi pak je šlotki Wotpocžinik a sradowanje. Tak ton cžlowek, so pschezo sam žtraffuje a sam sebi wurubi Mjer a požonowanje.

Nech twoje nowe pschikasanje, moj Jesu, budžadokonjane,
 Ach daj mi lubosž wutrobnu, so blischeho ja wokschemju?
 O Kneže, bes twojej lubosze nežadom žiwjenja dołhosze,
 Bes lubosze byč nemcju, Ja s dychowacž nepschestanu:
 Lin domne tej lubosze cžistosž, a daj mi tej sbožnosze wjestosž,
 Cžin šlotke tak, schtož horke je, dokelž ty sam ta lubosž sy.
 Nech ja tu lubosž nepschestapju, nech sferje wemni scho wutupju,
 Schtož pschecžiwu luboszi je; dyž cžini pak schtu neprawje;
 Nech w luboszi ja jeho snoschu, nech w luboszi tesch jeho proschu,
 So by na praudu pošluchač, so bych tu lubosž wobthowač.

Zene je najsne. Maria je sjebi dobry dźiel wuswolika, katryž wotneje saty
 nebudže. Luc 10, 42. Či Ludžo zedza Bohu služicž stem Kemschikodzen-
 jom: jeliso pak mowí a bes Lubosze wostanu, daje ta Boža služba kniczomua.
 Schtuž stej Mariu, najpredy wjerazy s Jesussoweho słowa Nładu žnza, temu
 služí Jesus, a potom won jemu a temu Blischemu, pschetež tedy wono je jako by
 možno nebyto, we Neposlušnoszi, hordoszi, hidženju, sawiszi a twerdoszi kod-
 zicž: Nlada a Wjera to sadziela, a čini nas małych, lahodnych, dźiečaznych,
 lubnych, dźekawnych a tolla niz w skutku swjatnych.

Schtuž krydne to Zene, scho budže sobu dostacž,
 A tak won netreba w nepokojnoszi wostacž;

Schak Jesus je Zene, haj Jesus tesch Scho je.

Schtuž tajke Zene ma, je w lutych wesselosjach:

To swjetne dźiečžo pak tsi pschezo we starosjach;

Je pschezo newjeste, kak jemu hiež budže.

Ton dobry dźiel neje we swjeczi knamakanju;

Pshes skutki sakonske tejsch neje kwarbowanju:

I wjera pak šama jon czichje sapschija.

Schtuž ton swjet wopuscheži, šo ropota s daluje

A šwoje šwjedomnje w Zehnečowej krwi muje,

Ton šbožje namaka, šwoj najšjepschi dźiel maž

Wuczis, me wot rjecha s'zopom, so bych ja czisty byl, smuj me, so bych
 ja bjeliski byl dyli snje: potaj swoje woblecio wot mojich rjehow
 a sabub schitke moje skosze. Ps. 51, 9. 11. Bojste Wotmolw. Dy bych u runje
 wasche rjechi jako krej czerwene byle, bud a schak jako snje bjete, a dy bych u
 runje wone byle jako scharlat czerwene, budza wone jako wolna bjete.
 Jes. 1, 18. Ja sabubjo twoje pschestunenje jako mroc el a twoje rjechi jako
 mhu, wobrocj so kemni pschetoj ja wumozu teze. Jes. 44, 22. Dyj ty so
 podsunul by, da precj newostan wot Krystusa, jeli so nechasc sa so pod Saton
 pschindj, ale sibuj so smolom, to komdzenje czini so horsche, a pyttaj we jeho krwi
 wodawanje, da budze tebi borsy wodate, haj wono nebudze tebi pschizpite a ty
 westanesch we mjeri, a nebudzesch secherniski, ale jeno dzjec aziski, a budzesch
 wjazje. Mozj tej Wjery dostacz. Da pschindj njete spjeschnje, kaz ty by a mo-
 zesch, dy by tesch jeno lasycz dyrbiak.

Zow, rjeschnik knohomaj tezi pane, Wumozniko, a posbien me,
 Doj woschecz mi twoje ranj, kiz rjeschnikow Wumoznik by:
 Da budze rjehow romada, dy by, kaz krej, czerwena byla,
 Schak jako snje a Wolna bjeta: Lai, ja bym popek a semja!

L. t. No. 442. v. 9.

Wumoz nas wot teho sleho. Matth 6, 16. Bojste Wotmolw. Zeboj
 so, pschetož ja šym tje wumol, ja šym tje stwojim menom wolał,
 ty šy moj, pschetož dyž ty psches wodu pojndžesch, budu ja stobu so tebe
 žolmy nebudža potepicž a dyž ty psches wohen pojndžesch, nebudžesch so
 spalicž a plomjo nebudže tebe sapalicž. Jes. 43, 1. 2. l. t. Hebr. 9, 12. Krystus
 je psches šwoju krej junu do teho šwjateho nuž schoł, a wječne wumozenje
 namkał. Tošame je ton Grunt, so my hjeschče schjednje haj nepošletku wot
 scheho sleho wumozeni budžemy. Schtuž niž žtrassu teho rjecha, ale ton
 Niech saplura a po tym Sbožniku požada, ton hužom ma Wjeru a ton rječ
 wenim wjazn nekneži, hač runje won jeho hjeschče moznje sprttuje, a tak nesteji
 wjazn pod Sakonjom: pschetož, dyž to knestwo teho rjecha precž je, da tesch
 to satamanstwo precž je, a jeno wobstajne a wječne Wumozenje tam je;
 a hač runje hjeschče pschego to sle czujemy, da my tolla tesch pschego budžemy
 wumozeni.

Wumoz ducha nesmertneho Wot tho sleho!

Wotmolwenje: Moj čas hjeschče neje pschischoł:

Lubuj me, pscheczery ty,

Za budu, dyž čas je wuischoł, Wumoz ducha nesmertneho

Wot t'ho sleho.

27. Mart.

86.

S budź ton dar boži, kotryž wtebi je. 2 Tim. 1, 6. l. t. Ps. 62, 9.
2 Sam. 7, 18. Kak dyrbu ja to činić? Wobladaj so we Kry-
stu, a pschindź kudy a prosny jeno psches njeho ktemu Wotzu. ~~Ladaž tefch~~
~~pag. 224.~~

Ty dyrbiš schjednje snoweho so wobhonicž a w duchu sbudźić,
Dyž jedyn džen ty skomdžiš to, da nemožesch so prawje budźić.
Smi ranschu žtundu na kedybu, a modl so predy schitkich wječow;
To dyrbi so stacž w spocžatku, da hewaš panesch do tych hnežow,
A žyly džen so rosprošiš; schak može schitko druhe wostacž,
Dyž swoju duschu wopomniš. Žesch ty njerk wele mozow dostacž,
Da čiščež so prawje k Žesussu, so by so moł tak pschibližowacž
Kaž dyrbjak ty hiež krumrecžu; da budže won teže požonowacž.
Bydž w obstajny we modlitwi, wušyp swutrobnem rosrečženjom,
Scho, schtož ty maš na wutrobi; nepschestan s duchownem s dychnenjom.
A dyž ert recječ nemože, nech wutroba po Bohu žada;
Bydcž čichi, w duchu nuterny, nech duch na Boha stajnje lada.
Na wječor wobhon saso so, kak ty ton džen by wobeschoł.

Schitko, je zylje kniczomne. Prijed. Salom. 1, 2. Niz jeno lupe krajne a swjetne. Wjezn, a druhe smerdzaze starosze a zadosze, ale tesch wulke wjedomnosze, skotryniž czi ludžo jeno swoju czesz pyttaju, haj tesch swonkomne skutki, jelišo neshu we Krystussu czinene, we wjeri a luboszi, su kniczomne. O Kneze, da sdzerž me bes-pschestacza we tebi.

Schto rjeka kniczomnosz? Scho, schtož je sachodne,

Schtož žane plode nam we nebesach nedawa;

Schtož Bohu žanu czesz a kwalbu nenesse,

Dzež wosche swjeta duch kтым nebesam nestawa.

Haj: Wohla, recž a skutk, scha swjetna wjedomnosz,

Kiž nejdze knebessam, to rjeka kniczomnosz.

Ze hužom kniczomne schtož knebessam nejdže,

Da me schak spyttuje sto swjetnych kniczomnoszow;

Schtuž pak to neshoni, a tesch newojuje,

Ton sam je kniczomnosz: Kak može bycž bes skoszow?

Precž schitko swjetne smerczje, kiž cžini horke mrežje;

Precž swjetne wesselje; to mi šo nelubi;

Scho lute sdacžje je, kaž jejo rosbite,

My scho budžemy saplunucž, dyž šmerž budže na njo dunucž.

Krasna wjez je, dyž wopuschczeni sczerpliwyy je, dyž jeho njeschto nad
 pane a nadziju doczaka a da so shanibu naskycicž. Jer. Crudn.
 Krl. 3, 28, 30. Pschetož wy sze wumveli a wasche žiwjenje je potajene
 s Krystusom w Bohsy. Dyž pak Krystus nasche žiwjenje so sjewicž
 budže, tedym bud ecže tesch wy snim sjeweni w Krasnoszi. Col. 3, 3, 4.
 Jeliso wy smjerom budžecže, budže wam pomhane. Jes. 30, 15. Kneže,
 ja stajno potrebam twojej pomozn, ale ty zesch wjesze hjescheže radšicho
 pomhacž, jako ja požadam; tehodla rjeka wono, so ty tak rad pomhasch.
 Ps. 13, 6. so ty nechzesh pschestacž haj, so ty so wesselisch, nam dobrotu
 czinicž, Jer. 32, 40, 41. O daj Wjeru a sczerpliwosž, pschetož ty pomhasch,
 dyž najljepje je!

Dnž sczerpna wutroba! dnž czerpisch neprawo,
 Schak pschindže newinosž se czassom na swjetlo;
 Dnž jeno smjerom sy a na Boha zesch czakacž,
 Ecži budže pomhane, netrebasch pschezo plakacž:
 Za časna frudoba teži služu kwužitkej,
 Daj jeno Bohu czesž, tam budže pierla snej.
 Dn by tesch dyrblak jow potajny stajnie wostacž:
 Schak pschindže tamny džen, tam budžesch plode dostacž.

Za sbožna nada je skadźala schittim cźlowećam a roswuczi nas, so my
 dyrbinmy saprjeć besbožne waschnje a swjetne lofchy a possiwe
 (pschecziwo sebi samemu) prawe (pschecziwo temu Blischemu) a bohabožasne
 žiwjenje wesz (pschecziwo Bohu) na tym swjeczi (niž haklej wnebesach) Tit. 2,
 11, 12. Niekotry ze temu hegen Dźjelanju a Sakonskemu Waschnju wobaracž, a
 jara Evangeliski bycž, a pane tak do pschestupenja. Ale pschi tej prawje evangel.
 skej nadži stejimy we prawem roswucženju, a nepschestupimy, aniž se swjetom,
 aniž do duchownych Wussofoszow. Wjerna nada, cžini ponižnych, kiž so
 na kędžbu wosinu a prawy ernst wopočasuju.

* Pschecziwne je swjerneje duschi so stem swjetom wesselicž,
 Krosnym recžam wona wuschi nidy nebdže pokilicž,
 Wona pytta Krysta cžesz; secher cžinicž, žorty wesz,
 Njeka snožom do nej kawacž a ji polon kpicžu dawacž.
 Neje ra a rejowanje luta swjetna knicžomnosž?
 Laj tu masch to sakasanje! Neje wono rjecha dosž?
 Možesch wostacž wmodlitwi? Zesch da wumrecž we tej ri?
 Sawjeszje ta swjetna hara je psched woczomaj kaž para.

* N. 258. v. 6.

Dosz je, da smi njete, Kneze, moju duschu. r Kral. 19, 4. Bojste Wot-
molw. Moja ztunda hjeschcze neje pschischla. Jan. 2, 4. Ach!
moj Sbozniko! smi me tebi zylie, bez wumjeningenja, fdzjelanju, fczerpenju,
kziwenju a Krowmreczu. Mužiwaj me a mojich kaž a fczomu so tebi spodoba,
a nedaj mi schaf we niczim žaweje Mozy namni samym: pschetož tak wele ja
hjeschcze mam, tak wele je hjeschcze stynnosze a Newotpoczinka tudy: tak wele
ja tebi podam tak wele mozu smjerom bycz a wjericz, so ty hjeschcze schitko derje
czinicz a me sboznje dokonjecz budžesch, Amen. Duž smi ju 10. N. 281. v. 3.

Ljetate žadosze tornu wutrobu
Steje sczerpliwosze ktemu wumreczu:
Namne dyrbisch czakac; a pod fšchizom plakač
Dosz so stajnje ja stobu wostanu
Ty dyrbisch tu kwilu we schelakim dizeku
Se swjernoszu stacž: Je to dopelnene
Schtož je porucžene, da zu ja teže sacž;
Dakwotaj, czin swjeru, schtož tebi dowjerju
Ja horsy pak schindu pschiczjerju!
Da budže so stacž.

1. April.

91.

Dokonjane je. Joh. 19, 30. Kneže swarnuj me psched falschnymi mje-
stami teho Wotpocziwka hacž scho je dokonjane. Ale nech twoje rany
a dokonjane Dželo pschezo moje mjesto teho Wotpoczowanja je: pschetož date
ja nitscho netrebam, hacž jeno, so ja so sameho pschezo we tebi praweho
wobladam. We tebi sym ja hužom dokonjany.

Dokonjane njete schitko je, na křižu Jesus wołasche,

A ducha samne horje dasche, tu sbožnosť samne warbowasche;

Won, kiž scho derje czini, prajesche: Njete schitko je dokonjane.

Dokonjane njete schitko je: Shto dyrbi byč pschiczinene?

Nitscho, schak scho je dokonjane, A je kaž moj stutk schazowane:

Tesch to, schtož czinju moje žiwu dny, Wot Krysta dokonjane je.

Dokonjane njete schitko je: Boh wjazn žadacž nemože,

Won je njete žnje spokojeny, schon sakon je njete dopelneny.

Schtuda so styskacž aby staracž je? Wjer, schitko je dokonjane.

Dokonjane njete schitko je: To dyrbi byč wopomnene,

Tak dolho hacž ja živy budu, dnž wumru a dnž pschindu křudu.

To słowo troschtuje a sdžerži me: Njete schitko dokonjane.

2. April.

92.

Ale nedaj Božo, so bych šo ja njeschto kwalit kiba jeno we kschizit
nascheho Knesa Jesom Krysta, psches kotreho; mi tež šwjjet je kschiz
žowany a ja šwjjetej. Gal. 6, 14. Jedyn Wjerazn nitscho newje kwalicž,
hacž jeno Krystusa: pschi tych najljepšich skutkach wola won husto lobočo
šbowany: Kneže, nekodž do šuda! Tak tesch nesteji moje Šbožje, moja
kwalba a Grunt teho troschta we skutkach ale we Krystu a we tej nadži ša-
mej, po kotrejž ton Knes mi bohacžje a schjednje rjechi wodawa, pschikryje a
nepschizpi: tam ja wostanu pschezo we mjeri, wjesty a twerdžje: pschetož Kry-
stusa kschiz je jedyn twerdn Grunt, kiž nemože nuty bncž.

Moj Jesu daj, so ja ktwojemu kschizej czjekam
Kaž nahe džjecžo teže we wjeri šo woblekam;
Nech moja kwalba je twoj kschiz a šwjata krej,
Nech kschizowany je šwjjet mi a ja šwjjetej.
Ach sadusch wemni scho, schtož czjeko šebi žada,
Nech moja duscha pak, na tebe jeno lada;
Nech ja teže wustwolu a schtož teži lubo je,
Šcho rjeschne hegenstwo bncž wjecžnje saklate.
Nech moja recž a skutk, schtož budže požadane,
Bewšcheho hegenstwa šo ktwojej czeszi stane.

U budźa wam te mjesta kćeknenju (to sū te rany Krystuſowe) psched
 pscheczelom teho sabiteho. 4 Mos. 35, 12. Tam mamy my twerde
 mjesto, kotrež ma sa murje a sa schanzy sbožo. Je. 26, 1. Tehodla ladajcje so,
 so nebyšcže wupanuli steho kameho kwojeho twerdeho mjesta. 2 Pet.
 3, 17. Schtož pscheladane je, wostane pscheladane, ty nemožesch ty psches hegen
 Czwjelu a Nerwotpecžině dobre scžinicž. To je Krystus czinił. Husto tesch jena
 potajna Hordosž sa tem tš. Wobskorž jeno so kameho smolom, a dai sebi tu
 winu, pschineš pak tesch smolom sobu twoje wuplacžerske penesh, Krysta črej a
 czjekaj do Krystuſowych ranow. O Kneže, dai, so ja pschežo moje rjechi, jako
 hužom saplacžene a wodate wobladam, a tak we prawej wjeri we tem prawem
 twerdem. Mješčzi pschecžiwu jim wojuju a tak tesch pschežo dobywam,

Jesuša ja nepuschču; Pokažcže mi Krysta rany

Dyž dže somnu kwumrecžu, tak ja budu troschtowany;

Prajcže mi, kak na kšizju wumrel je mi kwuzitku.

Jesu twoje rany sū moje stajne wučhowanje.

Moje mjesto kćeknenju, moj Troscht, moje schuzowanje;

Dyž so namni wecži Boh, Ach! da khowaj me do so.

Daj, so nebnych wupanuk sroda twojich ranow wšmercži,

Dy by winik postanuk, dai mi dobycžje na czercži;

Psches twoj krawaun bok wedž me do tej wjecžnej krašnosže.

Son cjaš budže schak tolla pschindž; so budže Jakub ko Korenicž a
 Israel kčjecz a ko selenicž, so budža zyty swjet splodami napelnicž.
 Jes. 27, 6. Woni budža sasso pod ko Korenicž a wosche ko plody pschis-
 nesž c. 37. 31. a hačž ko runje sestaria da schak budža kčjecz, plodni a
 czerstwi byčž zc. Ps. 92, 15. 16. Jeho lisyje wostane selene, won ko we
 fuchim liecži nestara, a nepschestane plody pschinesž. Jer. 17, 8. Evan-
 gelsžy kšesžjenjo ko samych jako tych najneplodnišich woladaju, tesch psched-
 Krystušowym sudnym stolom woni wot nitscheho newedža. Pschetož woni su
 ludži we duchu a ko nežpiheluju we plodach ale we Krystušu. Ach Kneže!
 dy bych ja schak horžy, ale tesch prawje čisžje, wjažy plodow požadač, a moje
 poslene dy hjeschječje prawje plodne byče; so bych wot njetko bes pschestacžy
 plody pschinesž, kiž wječnje wostanu.

Dyž smolom newidžišy ton plod, da počakač,
 Boh da tu kwilu teče ko prawje Korenicž;
 Won jeno čisži teče, da ty ko jemu daj,
 Da budžesch plodny nesž, kčjecz a ko selenicž:
 Mech Boh teče wobryče, ty nimašy žanej škody,
 Won teče schak nestomdži, ty nešesch krašne plody.

5. April.

95.

Pschelamar predy nich pojndže, woni budža so pschelamac; a srotami
wohn a nuz czahaci, a jich kral (kiž je spoc: atk a konz tej wjern) pojndže
predy nich, a ton Knes priotku bes nimi Mich. 2, 13. Bycze dobreje
nadzije, ja kym ton kwjet pschewinyk. Joh. 16, 33. l. t. Ebr. 12, 1. 2. Drudy
so ida so ton nepscheczal huzom dohnwa, ale to biedzenje hjeschc;e wohn neje.
Naposletku budžesch ty tolla dohyc;e, a to dohyc;je dostac;ž. Spominaj jeno
we czeschkim biedzenju na tu Moz teho horjestaneho Jesuša, kiž so pschewoscho
pschelamak je, ty tesch wjeszje snim budžesch so pschelamac; a hjeschc;e wewschjem
dalje bolje pschewinyc;ž, haj pschi kojzdym Biedzenju so huzom predy wjesteho
dohnja nadžec;ž: pschetož jeho dohyc;je je twoje dohyc;je. Kaj mało jeho
kamen, Engel a Wajchtarjo djeržachu; tak mało tebe twoji nepscheczaljo;
woni jeno, kaj tamni, to dohyc;je džim krašnišche czinja.

Ty by, o ryczerio, pschewinyk, daj mi tesch kpschewinenju moz,
Dy by so nepscheczal posbjennyk, pomhaj mi jemu prajic;ž troz:
Pšhes twoju šmerc;ž a krej pschelac;je, pšhes twoje krašne horjestac;je
Esn czertej moz tej šmerc;e šak a dohyc;je tym šwojim daž;
Da predy dži a počaj mi ton puc;ž, džež možu palmy dostac;ž.
A wječnje tam, džež ty by, wostac;ž.

Wam pak, kiz so mojeho mena bojiče, budže sklonzo tej pradosze
 skadzeč a sbožje pod jeho kschidlami, a budžeče wohn a nuz k
 dźicž, a pschiberacž jako formene cželata. Mal. 4, 2. Dy by ty wjerila,
 ty by tu krašnosz božje wyrbjala woladacz. Joh. 11, 40. Ta wjera so nas
 dźije, džež niczo neje knadžeču a kwidženju. Rom. 4, 18. Sdžuž njek se
 swojim rosonom ze schitko predy widžicž a wopschimnyč, ton so sadžela, so
 won wot sklonza tej pradosze nebudže rošwjetlenn a we wjeri prawje widžicž
 newufne. Newjera schitkich rječow žorlo! Sdžuda to wjeri? Jeliso jich
 praschamy: Masch ty Wjeru? Kozždy praji: Haj; a nima spoczatk wot neje,
 menujzy lodnosz a lacžnosz po pradoszi, tesch žaneje roklamaneje Wutrobn,
 we kotrej Boh haklej wjeru plodži, won tesch neje wonju prošyk: njek pak
 praji Lutherus; prošch Boha sa wjeru, hewak wostanesch ty wječnje bes wjern.
 Kneže, ja sym sa nju prošyk a hjesčeče prošchu, tehodla mam ju.

O sklonzo nady skadž a sjew so nadnje nam,
 Mech stwozej wutrobn so swjeczi swjetlo jašnje
 Za hjesčeče klyp sym, rošwjetluj ty me sam,
 A pschekrašn wemui so, sapal tu wjeru krašnje:
 Daj so bych we tebi, o Lubosz, wumoženje
 Schych rječow namakač a sbožne wošchewenje.

Wascha mjernosť bydź snajomna schitkim ludžom. Phil. 4, 5. (Pšchetož)
 Ta lubosť poljepschuje. 1 Cor. 8, 1. Dny ty druhich požtrafujesch, a jich
 tajkich zesch mjecź, kaž ty sam by, da wobhon so, hacź to pschindže shordosze
 druhich wobrocźiź, se Sectirowanja, snesczerpliwosze, shegen myslje, aby slu-
 boszje, a hacź ty predy aby tesch potom wutrobnje so modlišch. Schtuź widźi,
 kaž Boh nim, jako snajšlabschim dźjeszjom, tak lahodnje a wutrobnje wokolo
 kodźi ton je tesch pschecziwo druhim schitkim lahodny, a myslji sebi: Dy by tesch
 nich to sdrubimi sczerpliwosť nemjel, da ja ju tolla mjecź dyrbu: sdychuje
 tehodla: Daj mi ducha lahodnosť, a tu prawu sczerpliwosť!

Dzi sa hljedom Lubosze; Lubosť schaf poljepschuje.

Ztrassuj jeno we luboszi niz we falschnej šurrowoszi

Kotraź horkosť nacžini. Ztrassuj jeno pscheczelnje:

Čak dy plody budžesch dostacź, Won twoj pscheczel budže wostacź.

Tolla bycź dyrbi ztrassa, dže by Lubosť wostala?

Dy by blischeho wostajił, Zemu nitscho tesch neprajił,

Riź so schaf je sabkudził a so jara samolił!

Zy so šnadź tnych ludži bojišch, koreho pak nesahojišch!

Zy pak, bydź tesch pošluschny: Džecžo husto wuczi teže:

Pšchetož, dny napominanje tebe boli a tesch stani,

Da je tolla dobrota, hacź so runje twerde sda.

G

Schowaj moje šylse do twojeho mjecha, wjeszje dosz ty je pscherachnaw
jesch. Ps. 56, 9. Woiske Wotmolw. Kotsiž se šylsami rošywaju, cži
budža swesseloszu žnecž: Woni tam a šem kodža a rošywaju splacžom dro
he šymjo ale potom pschindu woni swesseloszu a noscha šwoje šnopy. Ps.
126, 5. 6. Nemožesch ty hjeschcže žnecž a triumfirowacž, wopomn, to šluscha
wjazij sa tamny šwjat. Šow hjeschcže može Wojasnosž a dowjerenje romadžje
bncž. Šon Nepshecžel hjeschcže neje dobnč. Šow ty haklej we šmercži wot Mjesta
teho bjedženja wotstupišč. Šo wobara tej Nesczerpliwosže. Šhibuje tcže twoje
Šubenstwo, a ty dyrbišch šo bjedžicž, šdychowacž a plakacž: wopomn, to je lute
šymjo na tu Wjecžnosž, tam žane šylse a šdychnenja nebudža subene, pschetož
Šoh je schitke pscherachnowač.

Moja starosž, styšknosž, cžwjela, scžafom štemu šonzej dže;

Moja šrudna doža kwila wjecinje tolla netraje.

Dyž je schlo dosz dejšcžika, škadža škonzo wesselja,

Kiž šoljara krašnje šjewi, ducha mucžneho wošchewi.

Ššylšow šyw, kiž šym rošywacž, budže rosž mi šwesselju,

Dyž šym wosty pošykowacž, dobre plodny dom nesso;

Dyž je nimo newedro, da šo wurwedri nebjo:

Šak po wojni a bjedženju, pschindu štemu wošchewenju.

Šoš: Wessel šo, o moja duscha.

9. April.

99.

Czjekaj psched rječom runje jako psched hadom: jeli so blisko knjemu
so pschiblijujesch, da won tče kufne. Sir. 21, 2. 1. t v. 3. 4. Ton pucz
je wuski, kiž kžiwenu wedže. Matth. 7, 14. (Tehodla) honče sa šweczen-
jom, bes kotrehož žadyn teho knesa woladacz nebudže. Hebr. 12, 14. To sa
me słowo teho napominanja nastupa tych Wjerjazych; cžeho nedyrbja so cžě
seheru boječ; Kiž nejšu sa šweczenjom ale sa penesami, cžielnem loschtom a
cžeszu honili, haž teho šweczenja so smjeli šu. To je won schjeroki pucz pschir-
schitkej cžeszi. Pschetož wono rjeka: Jedyn šwjaty, aby jedyn helstki.
Wopalenz.

To je koš rimanja, stem budže wubudženy,
Kiž šwjeru neje stał sa darom šweczenja;
Dokelž jow skrotkem je Nebjo wotpowedžene
Schym, kotrynaž šwjety loscht so hjeschcže spodoba,
Ton pucz hero wuski je, schtu može nanim racž?
Schtu može rejomacž? Kak budže stajkim stacž?
Psi tajkich wjezach schak, kaž ton šwjet sam posnaje,
Rječ jara blisko je: Haž, rječ je hužom tam!
Schtu so pschiblijuje tak ktemu hadej sam?
Najliepe, cžjekaj precž: Ton mudry, šnim neraje.

Newedź nas do spyttowanja. Matth. 6, 13. Boffke Botmoſtw. Boh je
 ſwjerny, kiž was nebudže psche wasche ſamoženje dacz spyttowacž:
 ale budže czinič, ſo to spyttowanje tač konza dobydže, ſo wy jo ſneſz možecže.
 1 Cor. 10, 13. l. t. Pf. 68, 20. Boh nam položi bremjo horje ale ze. a te rjane
 ſłowa Sir 2, 1-13. Džim bliſchi knebeſam, džim woſche horn, džim kobsche do-
 ky, džim ſylniſche spyttowanja a Pruhſowanja. Tolla pomerkuj: Wono jeno
 ſu Pruhſowanja teje wjerny. Boh dawta teſch wjazy mozy, won pomha, kaž dotak,
 hješcže psches ſchitko, a tebi we nicžim neda khanibi pſchindž. Wono ſo derje
 huſto ſda, ſo psche ſamoženje dže, a ſo my khanibi budžemy; ale nje: Now ſteji
 to ſjaune ſłowo, ktemu ſo džerž a czakaj: Pſchetož tač dolho ſwjet ſteji, nihto
 neje khanibi pſchiſcheł we žanej ſchtuzy Phil. 1, 10. Kiž nanjeho woczakował
 je. Jeſ. 29, 23. Won na tebi nebudže ſpoczatk czinič, ſwoje ſłowo tſjaže
 woſtajič.

Boh ſwjerny je, kiž me psche ſamoženje
 Mej' spyttował: Won njetk teſch nebudže;
 Won džerža ſnadž ſcho moje roſrudženje
 Sacžjeri, a me ſaſſo troſchtuje:
 D wutroba, da ladaž, kač wele pomozy
 Eſo w krotkim czaju ſtane: Boh ſwjerny je.

Nassycj nas rano se swojej nadu. Ps 90, 15. Boiske Wotmolw. Wottew
 tvojert, jazu jon napelnicj. Ps. 81, 11. Pshetož ja zu moj lud smojes
 dobrotu nassycjicj. Jer. 31, 14. Boža studnicjka ma wody dosz. Ps. 65, 10.
 Wy budzecie swešeloszu se studnje teho sboža wodu czerpacj. Jes. 12, 3. To
 je ta wottewrena studžen pshecziwo rjecham a neczištoszi. Zach. 13, 1. D
 duscha, wostan we tem Evangeljoni tam je poknosz a scheho dosz, Žiwnosz a
 Drasta; tam nedaj bebi wot Sakonja to nasycjenje a nopolwanje, Wupn-
 schenje a Wešelenje wobaracj. Jes. 32, 6. 17. Sakon, pische jedyn, dawazwar to
 Rachnowanje ale niz to Wuplaczjenje. Ta duscha pane pschi tem na dzjeło a sa-
 bydže tu Jydz, dže dyrbi ta Moz šo sacj? My šo podšunemy a nepschindžemy
 konzej. My zemj šo pod Sakonjom saša dobreczinič a my dyrbjachmy jeno
 smolom Krystušej hicz a haklej sjeho poknoszu Nadu a šylnosz pyttacj.

Krystus je nam swoju nadu njetko sjewił do wole,
 A won dawazwar nam radu, šo by scho, schtož subene,
 Knjemu rucjje pschikwatało, A sa nadu brało;
 Schtuž je lacjny na duschi, teho Krystus napowi.
 Tajka nada nepschestane, škotrejž sbožnosz nam pschipane,
 Wona pomha kwešeloszi, Po tej rjeschnej wobczeznoszi.

No. 23. v. 6.

Neboj so dzowka Sionska. Jan. 12, 15. ale, wessel so a loštaj Jerusalemska dzowka, laj twoj Kral pschindze ktebi, prawy a pomocnik. Sach. 9, 9. pschetož ton Knes je twoje žtraffu precž sak, a twojich nepschecželow wotwobrocžil: Ton Knes, Israelski Kral je pschi tebi, so so pschedžanem nesbožom wjazy bojecž netrebasch. Zeph. 3, 15. Stroženje so nebudže ktebi pschiblijowacž. Laj, schtu ze so pschecžiwu tebi sbjenučž a tcže nadpanacž, dyž so woni bes me posbjenu? Jes. 54, 14. 15. Šterje dyrbja so ktebi wobrocžicž, hacž by so ty knim wobrocžil. Jer. 15, 19. Dy by twoj nepschecžel, twoje Škaženje tesch jara šylne byto, da neboj so a nestrachuj so, džim wjazy dyrbi twoj Kral, (praji ta Wjera) pomhacž a ktemu dobycžu Mož dawacž; a tak budže to Škaženje šamo, kaž cži Wotzojo šu prajili, jena Macž tej kromy bycž. O Kneže, da daj dowjerenje a šwjernosž, so by so we jenem bjedženju tak dolho horje nedžeržak, ale nym cžinik, dobył a dale schoł, a tebe kójždu štundu jako mojeho pomocnika sacžuč.

Dokelž Jesus pomocnik a Kral budže menowany,
 A niž jeno meno ma, ale so, kaž rjeka, stane;
 Cžohodla so husto starasch pyttasch pomoz tam a šem?
 Pomoznik je schudžje blisko pomha schitkim hubenym.

Neboj so jich, ale spomni na to, shto ton Knes twoj Boh pharaoni a schitkim Egipcjanam czinił je. 5 Mos. 7, 18. Nestrachujcze so psched nimi, pschetož ton Knes wasch Boh dze swami, so by so was wojował swas schimi nepscheczelemi, a so by wam pomhał. cap. 20, 3. 4. Hacz kem dyrbisch pschindž; tudy dyrbja so lenucž twoje horde žolmy. Hiob 38, 11. Ze Nadbjehanja teho pschinarodženeho rjecha zedža pschezo sasso pschindž a nedarbi nas to mersacz, so, dyž jene bjedženje wohn je, to druhe so sasso sapoczne. Tajkemu Bjedženju nemožemn czeknucž; pschetož nepscheczal je we nas. To czini nas hjeschcze wachomnischich a poniznischich, hacž dyž wjerimy, so rječ jeno swonkach pschindže a wjazn we wutrobi neje. My husto nitscho nechamy czucz a mene wešebi czerpicz hacž Boh; to je hordosž a Nesczerplivosž: pschetož my zemny rad smolom hottowi a bes. bjedženja bycz. Dosž, so Boh to czerpi, a nicžo ne sazpi a pschewšcho pomha.

Esy, Kneže, me wumol a ktebi wobrocžik,
 Esy skasnč czerta skutk, da budžesch dale tesch
 T'ho nepscheczela moz, kiž so je pscheczirwit,
 Nosproschicz a dobycz: Ty sknesom wostanesch.
 Pisch to mi do myslje, so bych ja sdowjerensom,
 Na tebe so bjedžik a dobyk swesselenjom.

Wopraudzje ty sy potajny Boh, ty Israelski Božo, ty sbožniko. Jes. 45, 15. Schitko pucze teho Knesa sy dobrata a prauda. Ps. 25, 10. Pšchetož jeho rada je džiwna a jeho mudrosť krasna. Jes. 28, 29. Boh je džiwny we wschitkim swojim Wodženju, sady nieho haklej možemy widžić, tak sbožnje won nas wedk je. Tehodla, jeli so džiwnje so dže, so ty žanu radu ne- wjesch, da pomysl: Wono budze dobry konz sacz; pšchetož tam Boh sobu je we tej ri. Ref: Krystus rjeka tesch pšchimni džiwny, won mi tesch hjeschc'e budze radžiczel, Boh mozny a schitko rjekacz. We spoczatku pšhindže jene na dru- he a so sda pšchewobrocžene bycz: naposletku widžimy, so wono pšhecžiwu naschemu skazenju so stacz dyrbesche a schitko žylie prawje schto je. Džim džiwnišcho džim krasnišcho!

Tak jara sbožnje, Kneže swojich wodžisch,

Haj sbožnje a tesch džiwnje naj wjazn;

Husto so sda, so ty wo nas nerodžisch,

Ty tolla pšchezo swojerny wostał sy.

Ze pucze kschiwu a schak rune sy,

Ma kotrymž džjecžom dawasch ktebi hieč,

Echtu može tam schje džiwny wumyšlicž?

Ty tolla dobywasch naposletku!

Łoß: Moj luby Jesusso, ja džak teži spjewam.

Sawjeszje won nessesch nasche koroszje a nalozi sebi nasche boloszje: My pak dzerzjachmy jeho sa teho, kiz by straneny a wot Boha sbity a ponizeny byl. Ale won je naschich pschestupenjow dla straneny a naschich rjehow dla sbity. Ta ztraffa lezi nanim (jako na Zehneczu Bozim, ki ne se te riechi teho swjeta) so bychmy my mjer mjeli, a psches jeho rany smy my sahoheni. Jes. 53, 4. 5. Tak my mamy tesch jutrowne jehnjo, to je Krystus sa nas woprowany. 1 Cor. 5, 7. Pschi stajnem saczuczu swojeho hubenstwa, dyrbitmy so tesch pschezo swoczomaj teje Wjern we Krystusu, tem bozim Zehneczu, sa prawnych dzerzecz, so by pschezo rjekało: Ton Djech, tesch ta ztraffa je preez sata; ja sym we Krystusu bes riecha, a so netrebam gor zaneje, aor zaneje ztraffy bojecz. Tak my wostanemy we Mjeri. O Kneze, pomhaj nam ktemu! my smy hjescheze slabi, Schulerjo.

Laj won nesse nasche skoszje,
 Pschindze knam Djeschnikam
 Jako Zehnjo newinoszje; Zehnjo sa nas sarjesane,
 Boh njetk je sjednany, Nam je nebjo warbowane.
 Schtuž je wduschi wobczeženy, saczuje rjechi schje,
 A je rosrudženy: pschindž, jow budže namakany
 Kiz ruczje sahoji jedowate rany.

Spominaj namne, moj Božo, kdobremu. Neh. 13, 31. Bojste Wotmošty. Uteje Ephraim moj luby syn a moje lubosne dječjo? Ja šo hješcže derje dopomnje, schto ja jemu reczał šym, tehodla šo łama moja wutroba knjemu, šo šo na nim šmilicž dyrbju. Jer. 31, 20. Psched Knesom šu knihi wopomnjenja napišane ša tych, kotsiž šo teho Knesa boja a na jeho meno spominaju. Mal. 3, 16. l. t. v. 17. 18. a Jer. 29, 11. Ja derje wjem, kajke myšle šebi wot was myšlu zc. Tak rucžje ja šo modlju, pišche Boh scho horje do knihow wopomnjenja psched nim. O nedyrbjał ja šo modlicž? Haj Kneže, ja wele mam we twojich knihach teho Wopomnjenja a ja zu tebi rad kojždu žtundu pschežo wjazn knapišanju dawacž; ty nitscho nebudžesch šapomnicž, ale schitko, a dy by šo ždyn komdžik, potom džim wjazn dawacž, najwjazn pak hačlej we tej Wesełja polnej Wjecznoszi.

Moje dječjo starasch šo, schto ja myšlu, dyž šy wini?
 Ja na tebe stajnje wmjeri a luboszi spominam,
 Kaž tcže wopomnił šym wjecznje: Ja schak lutu šmilnosž mam,
 Wjer, ja mam tcže wutrobi, haj, ty ležišch mi we klini!
 Pschedemnu je napišane wopišmo wopomnjenja
 Twoje šylšy horje pišchu a šche twoje šdychnjenja.

Nespominaj schak naschich prjenschich sklošjow. Ps. 79, 8. (Tych rjehow naschej mlodosze; tak moja te rjechi kiž dauno su wodate hjescheje sasso na Wutrobu panncz.) Wodaj nam nasche winy, jako my wodawamy naschim winikam. Matth. 6, 12. Bojste Botmolw. Schitkich jeho rjehow kotrež won scžinił je, nedyrbi spomnene bycz. Ezech. 33, 16. Kotry Boh je jako ty sy? Kiž rjechi wodawa a pschestupenja spuschezi tym sbotnym swojeho herbs swa, kotryž swoj njew wječnje nedžerzi, dokež je smielny; Won budze so nad nami sasso smilicz, nasche pschestupenja potkocžicz, a schitke nasche rjechi do łobiny teho morja cžisnycz. Mich. 7, 18. 19. Tu pjatu prostwu dyrbi schak tesch kojždy Bojasny prossycz, kiž teho Wodawanja tych rjehow hjescheje pravje wjesty neje: pschetož we nej ma won haben hužom a zwar pschezo to wodawanje a tehosameho dowedjenje najwješizsche: Won schak prosy po bozej Wohli: a tak ma won tesch po tejšamej prostwi, steho hjescheje šlabeho šweczenja, menujzv, dokež won wodawa, jeden zeich teje Wjery, a Boh moze to derje pozonowacz, jeho tesch kprjenemja molej wot swojej Wjery a nadneho žtanta pravje šyluje dowesž. Schtuz moze Bohu njeschto priotkpišacz, ale temu napscheczivo njeschto tak twerdzie štajicz? Lehodla woštane tolla jeno Krystus ton Grunt nascheho Sboza: Pschetož njeschto druhe je, šo na njeschto salozicz, šašo druhe, we styškuszi a žwyslowanju, hacz moja Wjery prawa je, jeden zeich teje wjery šebi šacz, kotryž Boh šam nam požaje.

Kneze, wodaj mi šchie rjechi, na nje tesch nespominaj,
 Nežtraššui me wtwojim njewi, nadnje namne poladaj!

Spomn, sczoho ty sy wupanył. Sjew. Jar. 2, 5. Dnž ty so po-
 sunul sy, da spomn, so ta newjera wossebnyje we Wini je. Tehodla
 na Mjesto dolheho Newotpoczinka sbudž so, hacž runje we wutrobnem
 žarnwanju, jeno džim bole we Wjeri, a pyttaj, predn hacž ty dale džesch,
 jako mucžny, we Jesussu Wotpoczink a nowe Poshynenje: a potom džerž so
 jeno tesch jako jene jara flabe džecžo we wjeri pschezo bes pschestacža kujem, a
 so by sujeho šameho schitku syłnosž sał, da sy ty derje woparnowanu. Knežž,
 pomhaj mi to!

Nech husto wopomnju te rjechi, nech snimi nidy nimam šmjehi,

So bych teže Jesu jeno mjeł a moje skutki sche saprjeł;

Nech nesapomnju, so šym padol, so bych so sechernosže ladał,

A šwjerny byl wtem bjedženju; Nech modlju so a wachuju,

Nech czjekam pschezo, kaž psched hadom, psched schitkim škodnym
 rjeschnym padom;

Za wodnju, wnožy wachuju, so nidy dale nepanu.

O pomhaj šam mi scho wostajicž, schtož jeno ducha ze sadajicž;

Daj so bych so na kedžbu sał, we prawej bojasnosži stał;

Tak žyl mi kljepschemu wobrocžicž, scho, schtož me pyttasche powrocžicž,

Šmi sa to moju wutrobu Tebi kwjecžnemu woporu.

Dži se swojeho kraja zc. a wobarnuj swoju duschu, a newoladaj so swopecziznu, tesch nestej nawschitkej tutej runini. 1 Mos. 12, 1. c. 19, 17. Abydž swjerny hacž do smercže, da zu tebi kronu teho žiwjenja dacž. Sjew. Jan. 2, 10. Dnjž Bohem je, da schitko bježi pomhasch a wuhasnycz. O dy bychmy tak bježeli, nasche a druhe dusche wot helsteho Bohemja wumoz a so nebychmy tu kronu subili! Ach Kneže, daj Ernst, swjernosž a Wachomnosž a swarnuj nas psched sechernem Stacžom, a psched schitkim tesch potajnem Wotstupenjom. O nech moje žyle žiwjenje, moj Nawoženja, jene stajne tebi napschecz iwołodženje a Wupyschenje je! Amen, Amen.

Džerž schak twoju kronu twerdžje, twerdžje džerž, schtož dostanesch;
 To psched bohom jara smerdži, dnž ty sasso wotpanesch.
 Nesabndž to, luba duscha, Nepschestan schak wojowacz,
 Wbitwi pschiberacz so fluscha, hacž teže Boh bdže kšebi sacž.
 Kwataj, žeschli secher wostacz wot swjetneho nesboža;
 Kwataj, žeschli nadu dostacz a so sminucz skazenja.
 Kwataj, so by derje wusschol swjeta lesnym kosydlam,
 A do czichho Soar dojschol, wbožim mšeri wostak tam.
 Wjedonne šampaschne rjechi schitke s dusche wottenaj,
 Sjenym jeuczkim nemjej šmjechi, sjenym subisch boži rak.

No. 257, v. 8. 16. 19. 20. 21.

20. April.

110.

Daj mi, moj syno, tvoju wutrobu, a nech so moje pucze twojimaj w
cjomaj spodobaju. Pschisl. 23, 26. Daj temu Knesci Jesusej to znte, to
tvoju wutrobu, da budze kojzda ztuka twojej pschischnosze loscha, a jenu
budze jenajke, psches kotrež wulke abn małe džjelo ty jcho kwalisch. Nech psche-
zo tak rjeka: Moj Knesc a moj Boh, Moj pscheczel je moj a ja syn jcho, a won
so tesch kemni džerzi Wossof. Kyril. 6, 2. c. 7, 10. Esy ty moj, schto moze u
fahlowacz? Esy ja twoj, schto dyrbu tebi sapowedzicz!

O Jesu ty syn moj, Ja zu bycz sasso twoj!

Scho, cžjelo, duch a duscha, moj sbožniko teži skuscha;

Uch smi me znteho: kaž ty zesch somnu cžinicž,

Me wobrocžicz, pschemjenicz: tak stan so somnu scha,

Wotrjesaj brjemjo scho, kiž me je džeržalo,

So bych ja tebe dostal a wječnje stobu wostal;

Nech moja wutroba so stobu tak sjenoczi,

So nitscho me newroczi wot tebe, moja sda!

Da wobtwerdž wutrobu, so swjerny wostanu,

Swarnuj me psched mottanjom, cžen me stem požadanjom.

Moj Jesu, sa tobu: Daj mi na tebi wostacz,

Da wjeszje budu dostacz wobstajnu wutrobu.

21. April.

III.

Seli so my newjerimy, da won schak swjerny wostane, won so sam
saprjecz nemože. 2 Tim. 2, 13. Jes. 50, 7-10. c. 42, 3. Rom. 10, 13.
Sbožni šuczi, kiž lodni a laczni su po praudoszi, pschetož woni budža
našyczeni. Matth. 5, 6. Schtuž tajki lod a lacznosž ma, nadu požada, ktes
mu Menu toho Knesa so woła a pola Krystussa swoje Wukhowanje pytta,
ton ma hužom tu prawnych czinjazu Wjeru a je sbožny: Hacz runje won to
wessele dowedzenje hjeschcže nima. To hužom je plod teje Wjern a neje pschego
smolom, a niz kojždy cžas podla, knajmenschemu wono neje bes bjedženja.

Hacz runje necžujesch tu wjeru pschego wtebi,
Ze wona derje tam: Łaj, lacznosž wutrobna
Po božej šmilnoszi so Bohu spodoba,
Za hužom wjera je, wobarnuj ju we šebi.
Tvoj Sbožnik wjeresche, kiž schehu swjeta rječ
Pšches šmercž je sapłacžik, a won je wumoženy;
Za wjera twoja je, ty šy snim šjenocženy,
Džerž jeno knjemu so, a nemšej to sa šmjech!
Ton Grunt newobsteji natem, schtuž sacžujesch,
Schtož Boh težji šlubił je, to wjeszje dostanesch.

Boh, kiž je bohaty na šmilnoszi, šwojej walkej miłosze dla. Škotrej won nas je lubował, jako my morwi bjechmy we rječach, je nas s Kryštuffom žiwych czinił (pšchetož snadu še wy sbožni scžineni) a je nas snim sbudžil a šobu snim na nebestke šadžil we Kryštuffu Jesuffu. Eph. 2, 4. 5. 6. Kryštus je naša łowa, tehodla šmy my snim jako jeho stawu šobu wumreli, porebani, haj horješbudženi a do nebestkeho pšešadženi. Pšchetož won je šhitko na naše mješto a sa nas, kotrychž won, jako ton drugi šadam sastupuie, czinił a dokonjał. Tak šym ja, moja Bowa, hužom we tebi moje Prawo dostał a netrebam šo žaneje žtrašny bojecž: pšchetož ton Botž nebudže ton doł, dwojžy žadaž. Tehodla ja wjazny newumru, pšchetož ty wjazny newumreš; ale ja šym žiwu, a wostanu hužom štobu wječnje we Nebešach: Ta łowa nochže a nemože šo wot najštabšcheho stawa rošdželicž. Ja na Kryštuffu wissam, šym jeho czjela štam žc.

No. 102, v. 7.

Moj Jesus žiwu je, won łowa je, my stawu
 Žešch šobu žiwu šmy: Tak luboš wumože
 Nas šchiech snim ššmerče a nas požonuje:
 Ja šhitko we nim mam, ja sbožny šym a prawy!

Boh je tebo, kotryž wot žaneho rjecha nitscho newedžische; sa nas kries
 chej sczinał, so bychmy my w nim a praudosž byli, kotraž psched
 Bohom placzi. 2 Cor 5, 21. Pšchetož temu, kotryž skutki neczini, wjeri
 pač do teho, kotryž besbožnych czini prawych, temu budze jeho wjera
 pschizpita sa praudosž. Rom. 4, 5. Schtuž šwoje najljepsche po naturi sa be-
 sbožne, a šwoje Najljepsche po Nadži sa jara bräschne posnaje, a nitscho wot
 šwojeho psched Boha pschtnesž nemože, temu šłodja tešame šłowa. Wot teho
 jedynšakoni ki nitscho newje, ton jo ze se skutkami dobre czinicž. Ale kak možu ja to
 predawsche Šle dobre czinicž, dokelž ja pschi tem njetzišchim najljepschim Škutku
 hjescheže Wodawanja potrebam? Nje, schtuž šebi pschi tom najljepschim Škutku
 a najnewinowazišchim Czerpenju tolla Winu dawaj, a šo jeno we Krystustu sa nes-
 winojteho, praweho, haj šamo sa praudosž božu posnaje, ton dostane a wob-
 šhowa dobre, pokojne Šswjedomnje. Kneže, pomhaj nam ktemu!

Ja wtebi wotpocinu, Kneže, wot hegen džjeła,
 Pšches twoju sašlužbu je moja duscha žiwa:
 Ty šn me warbowal a sboham wujednal.
 Moj pucz jeno š, kiž knebestam me wodži,
 Krej twoja jeno je, kiž šo ktej pšchi hodži;
 Šcha moja pucha je, moj Jesu, wot tebe.

h

Boh je Jesussa psches swosju prawizu powoschil sa Knesa a sbožnika, so by dal Israelej pokutu a wodacze tych rjehow. Stutt. 5, 31. Myz blisch ty: Schto dyrbu ja Pokutu czinicz? Za nejnym žadym Mordar a Rubežnik. Wotmolw: Tvoje Rjechi su Krystusa morit a twoja hordosz rubi Wozhu, schtož jeho je. Dyz ty tehodla žanu pschemjenenu nowu Wutrobu nimasch, a tebi twojej sbožnosze dla stysknoje: Da nepomyšl sebi, so to jene czertowske spyttowanje je, ale wjer, so Jesus tebe sbudzič a tebi pokutu dacž ze, so by ty jedym žylje hinatschi czlowek byl. Won ze tebi schitko dacž a možne czinicž.

Zell so nas to boli, so my rjechi hjeschče mamy,
 Žanu wjeru nenamkamy: Schtuž ju dawa, jow stej.
 Boh je Jesussa wubudzič, so by nam dal pokutu
 A wjerjazu wutrobu. Schtuž so prawje je rosrudzič
 Dži schak jeno k Jesussej, wopomin, schtož Boh jow je blubič
 Nichto jow so neje subič: Pschetož jeho swjata krej
 Dyrbi jow scho nowe czinicž, Niž my, ale won sam ze
 Spoczatk byč a konž wjeru, Won sam budže nas pschemjenicž
 Spuschčž so jeno na njeho, modl so, won da spoknej mjeru,
 Radu, pokutu a Wjeru, hacž won dokonial je scho.

Boh neje teho smjeschenja, ale teho mjera Boh. 1 Cor. 14, 33. Won
 pak schitko pjetnje w swojim czassu czini a da jich wutrobi so sta-
 racz tak so pojndze na swjeczi: pscheroz czlowek schak nemoze namakacz
 ton skutk, kotryz Boh czini. Prijed. Salm. 3, 11. Schtu moze tvoju radu
 wedzicz, kiba so ty jemu mudrosz dasch zc. Mudr. 9, 17. Kneze ja sebi zanu ra-
 du newjem; Ty pak sy moj radziczel, a to je schitka moja mudrosz, so ja tebe we-
 wsehjem pralcham. Da pokaz mi tesch we tych najmenschich wjezach twoj
 pucz, so bych ja twoj Skutk, tesch czasz a Ordnunku pschezo namakal a wewschjera
 twoj swjerny sastojniak byl, so bych ja zanu Krozel wot twojeho pucza a Wohle
 newotstupik, ale po tej samej schitko czini, wostajik a czerpiak. Amen,

Laj, Kneze, ja so sym tak husto rosproschik,
 Ach, pyttach sasso me, so bych so sromadzik;
 Nech twoja mudrosz me wewschittkich wjezach wodzi,
 So bych wotpoczował we twojim wodzenju;
 Po prawej Ordnunzy nech moja noha kodzi,
 Nech moje stopny tesch wobstanje wjeste bu.
 O mudry Bozo daj, so bych tu mudrosz dostaak,
 Po mjeri a czassu scho mudrije dokonjak!

26. April.

116.

Boh pač je tonšamy, kiž nas swami wobtwerdži na Krystussa a kiž je nas žalbowal a je nas sasylowal a dal sawdawč (nascheho herbstwa, na nasche wumozenje Eph. 1, 14.) teho ducha do naschich wutrobow. 2 Cor. 1, 21. 22. Tajki Engel a sawdawč teho ducha nebudže jeno sa stajneje Radoscye te-
tesch, steho, so my Krystussa horje wosmemy Jan. 1, 12. powšchjeh jeho Ham-
tach, a steho sprauneho požadanja, jeno božu Bohlu wewschjem czinicž, steho
hidzenja tych rjehow, haj tesch steho pokostanja a schtrafowanja teho ducha
a se wschjeh jeho wabenjow. Tožame pschezo wostane tesch pola tych naj-
bojasnischich.

Dy pschindže ton džen wesseky, so s Boha sym narodženy,
So twoj duch wemni šwjetsicž može: Ja sym wopraudžje dźjeczo bože,
Haj, Ja sym jeho newesta, Boh mi schje rjechi wodawa.
Nech ja šo we tebi wobladam; Ja šebi sawdawč ducha žadam,
So by won me sasylowal a mi tej Rady wjestosž dač;
Dyž boža lubosž je wuljata do wutrobny, da je mi data
Ja wjestosž mojej sbožnosze; pschi tem moj duch tesch wostane,
We žakoszi a smertnej nusy: Ja šam to wierju, žadny žusy.
Tak pschezo moj mjer wobkhowam, a swesjeljom počanu tam.

Božo bydź mi rjeschnikej nadny. Luc. 18, 13. Poladaj na moju žalosť a hubenosť a wodaj mi schitke woje rjechi. Ps. 25, 18. Bojske Wotmołw. Nadny a smilny je ton Knes, sczerpliwy a wot wulkej dobroty, ton Knes je schitkim dobry a smili šo nawschitkich šwojich skutkach. Ps. 145, 8. 9. Tehodla dowjer šo, moj Ssyno, twoje rjechi šu tebi wodate. Matth. 9, 2. To Prawo Čzinenje a Wodacze tych Njehow we božim Ssudzi, a to troschtne Sswjetsenje wot njeho we Wutrobi neje jenajke. Tamne može bncz, to hjeschcže na čas neje aby jeno we šlabnych prubach wobsteji. Tamne šo stane na jene dobo a dokonjanje, to pomak, tak wele hač wjera sapschimne: ta pokutna Duscha pak dyrby renje do Ewanjeljona hič a sa jasne Wotkrycže a połnu Wjeru a Njer sdychowacž a nepschestacž.

Šo snadu, Jesu, wobrocž kemni,
 To žadam šebi swutrobu,
 Šklysch mojho ducha žadosž wemni,
 Bydž nadny, Božo, kudemu;
 Ja wjem, ty nesastorcžisch teho
 A nejšy jemu nenadny,
 Ša kotrbož krej ty pschelať šy
 A wumol wot schitkeho šleho.

M. 236. v. 3.

Mej twoje wesselje na tym Knesu, ton budže tebi dacž, schtož šebí
twoja wutroba požada. Ps. 37, 4. Zesch ty jeno swoje Wesselje na
tym Knesu, a radši wjazy Bohabojasnosze, Wjern a Lubosze, jako časneho
Sbožja mjecz, haj tošame tesch subicz dnyž jeno tamne šo pschispori; da to
neje Natura ale jedyn nejebaty Zesch teje Nady, teho noweho narodzenja, a
ton Knes tesch tebi budže dacž, schtož, haj wjazy, hacž twoja Wutroba šebí
požada.

Kak kupje čini ton, kiž njett je sbudženy
A hjesčezje schelki Loscht potajnje khowacž ze;
Boh spratom sanim dže, a won kaž swity kodži,
Ton Loscht na položju, kaž predy jem' nesłodži:
Won horjedžerži šo na pucžu kžiwenju,
Won Motpoczink nima we swojim Sswjedomnju.
Ach! wele ljepe je, na Krystu jeno wissacž,
Schjem Loschtam wotreknučž, a jemu šo sapissacž!
Moj Jesus dawa mi, schtož šebí požadam,
Nech dže sa druhimi, schtuž ze, ja jeho mam
Ja budu bohacžje wot njeho troschtowany
Se šwjatym loschtam šym kaž srjetu napowany.

Wustrow me, Kneže, da budu ja wustroweny. Jer. 17, 14. Bojske Botm.
 Ja sym ton Knes, twoj lječar. 2 Mos. 15, 26. Strowym neje treba
 lječarja, ale korym. Matth. 9, 12 l. t. Jes. 57, 18. Dyž ja na jich pucze polas
 dach, sahojich ja jich. c. 42, 3. e. 61, 1. teho runja Matth. 8, 15-17. Won saho-
 jische schelake korosze, ksuamenju, so može a ze wot schelakich Koroszjow tej du-
 schje, hacž runje tesch jara džiwnje a straschne su, pomhacž. Tehodla podaj so je-
 no do jeho Ljekowania, won hužom srosemi twoju Korosž, a budže tebi wjeszje
 pomhacž. Won je hužom jich wele, haj schitkich, kiž to požadali su, wot scheho
 sahojil. Ty so nidy sa tak hubeneho a foreho nemožesch sacžuež, Won ma sczer-
 pliwosž a pomha, haj predn hacž dobre budže, Nam so husto sda, so hubenischy
 a korische bšmy, hacž nidy predn; ale pschindž ty jeno pschezo knjemu, jako korn,
 won tebe budže, hacž runje posdsje a džiwnje, tolla prawje sgrunta wohu saho-
 jicž. Pscheto; won sahoji schitke, tesch te najwetsche korosze a Brachi, kiž so
 hewak nidy sahojicž nedadža. Ps. 103, 3.

Dyž ja sym franeny, dyž precž su schitke mozy,
 Da nech, moj lječarjo, me twoja droha krej
 Sahoji: nech twoj Duch mi, pomha sewschej prozy,
 Wobnow a pohyln me, cžin me wot scheho frej.

l. t. Ne. 25, 11.

Kneže ty wjesch, so ja teže lubuju. Joh. 21, 15. Tožama Lubosz pschindže ha-
 klej, dnž, ran Krystussowu Lubosz posnajemy a swjeru we nej wotpoczujemy.
 Pshetož runje kaž jena Schpiza teho žirkela we swojim brjednem Punczi twerd-
 žje stacž dyrbi; jeli so ta druha schpiza ho prawje wočoło wercžic, dyrbi: tak dyrbi
 tesch ta Wjera jeno we Krystussu a jeho Praudoszi, Madži, a Luboszi nenuta wot-
 pocžowacž a twerdžje stacž: Dnž ta Lubosz, pschecžiwu jemu a to swecženje pra-
 wje dale hicž dyrbi: schruž pak we tych darach teho swecženja wotpocžuje, ton ni-
 ma prawje Mjer a Wjestosz, a niz Moz, runje we tej Luboszi kodžicž. Knežež
 wedž ty sam me po prawej scžeschezy tej wjern a Lubosze. Amen!

Ktej cžeszi Krysta lubosze, Zu melcžecž, recžecž, Łowacž.

Tožame płomjo sahor me, Za jeho zu lubowacž;

Njetk nitscho dale nedyrbi hacž lubosz serta kłincžecž,

Scho Sskowo dyrbi njetk kčeszi mojeho Knesa kłincžecž.

O žiwjenje, ja teže lubuju, Kaž najljepscheho pschecžela,

Za sluboszu teže pomoschuju, O swjetko mojho žiwjenja!

Teže, božo Žehnjo, lubuju, Kaž mojeho nawoženju.

O! So ja teže tak posdžje snaju, O rjanosz najkwalobnischa,

So haklej njetk teži kwalbu praju, Moj Schaz, a moja Khowanka,

Ach mi je žel, ja ho srudžu, So teže tak posdžje lubuju.

Aneže, neč odź do. kuda se swojim wotrocźkom. Ps. 143, 2. Bojffe Wot-
 molw. Sawjernje sawjernje ja praju wam, schtuž moje słowo słyschi,
 a wjeri temu, kiž me pošklał je, ton ma to wjecźne žiwenje, a nepschindže na
 budźenje, ale won je wot smercie k žiwenju so pschecźischczał. Joh. 5, 24.
 l. t. Jes. 25, 8. Joh. 8, 51. Pschetož ton budnik je sam na ch Bratr a našch Ma-
 woženja, ton knes na smerczi a na žiwenju, haj nasehe žiwenie samo, won ne-
 može wjazn wumrecz tak my tesch niz. Schtuž Bohu Prawo dawa, werochjem
 Ja rjeschnika so wobskorzi a so sameho budzi ale wot budneho stola na nadny
 stol so powola, temu Boh sako prawo dawa, menujzn to prawo swojeho syna
 a spuschezi jeho. Pschetož dnj my so sami budzimy: da nebudžemy budženi.
 My dnrbimy tam sobu budzicz. My nebudžemy so sami satamacz, a Krysťus
 wele mene. Pschetož won nas bole lubuje, jako my so sami

Ja newumru: Nje, nje, ja budu žiw,
 Ja kwalju teže, so by tak dobrocziwy;
 Ja wjerju a do kuda nepschindu:
 Ty by tu smercz požreł a na kschiz cžanuł,
 Ja sobu bym k žiwenju horjestanuł.
 Ja žiw bym, haj ja wjerju, so newumru

Redźbuj Kneže namne. Jer. 18, 19. Wojske Wotmoim. Laj ton Wajchtar
 Israelski neswi ani nedriema. Ps. 121, 4. Pschetož czi, kiž so jemu do-
 wierja, shonja so won swjernje dźerži a tych, kotsi wjerni wostanu w jeho
 luboszi, neda won sebi sacž: pschetož jeho sweczi su w nadži a smilnoszi
 a won ma swoje kedybowanje na swoje wuswolonych. Mudr. 3, 9. Ton
 Knes kedybuje na nas w jazn, jako jene starosziwa macž na swoje małe a słabe
 dźjeczo. Tak ja so nidy słabeho, hubeneho a kupeho sacžucž nemožu ty Kneže,
 jako Forminda tych kupnych budžesch me sesczerpliwoszi snesž: haj tajzn hubeni
 su runje twoje sudobja a Worstote: tehodla ja so pschezo sa słabe newjedo-
 mie dźjecža dźeržu a jeno pschi tebi wostonu; ty by sastoinik tych swjatych Kir-
 błow a budžesch me derje wobstaracž a schuzowacž, haj najljepe horjecžanucž,
 so na ničim nusu nesmeju.

Kedybuj namne, moj Wuczerjo a Kneže
 So nepschecžel me jateho nesweže
 Wachuj ty sam, nech čoroj lubosže
 Me wokolo se schkitami wobdawa,
 Dnž wojsko pschecžiwu mi horjestawa;
 To Woko, kiž nas swarnuje, kedybuj namne!

Kneže, Kneže, Božo šmilny, a nadny a sczerplivy a wot wulkeje nos
 a broty a praudy, tiž ty wopokážesch šmilnosz hač do tausend stawow
 a wodawasch słoszje, pschestapenja a rjechi. 2 Mos. 34, 6. 7. l. t. Wudr. 11.
 24. 25. 27. 12, 16. 18. 19. Skrotkim: Boh je lubosz. Schtu ze nas wotdže-
 licz wot Krystussowej lubosze? Wewschitkem tem pschewinemy dala
 bole 2c. 1 Jan. 4, 16. Rom 8, 35. 36. 37. Ach! moj Sbožniko sin twoju Lu-
 bosz psches twojeho ducha do mojej Wutrobny, so bych ju tesch prawje wužiwal a
 psches nju ktej wutrobnej Luboszi pschecziwo tebi sahoreny byl a junu sapoczał,
 schitko prawje czisczje jeno slubosze a sdžakomnosze ktebi a we tebi czinicž. O
 Kneže, ja bym hužom dauno sa to prošnył: ty mi to nemožesch sapowedžicž.
 Nje, ja dyrbjju tu prostwu mjecž!

Nicžo na žnětem šwjeczi wot božej lubosze

Nedžjeli bože džjeczi, a tak tesch nidny me:

Lubosz je sakozena Na Krysta wumreczje,

Duscha je sjenoczena snim we tej luboszi.

l. t. No. 234. v. 14.

Nicžo wopraudzje hač lubosz pola Boha nenamkam,

Sswjeru won mi pomha šam, dyž ja pyttam bojsku mudrosz,

Na šwjeczi scho sahine, Boža lubosz wostane,

No. 3. v. 1.

N neže, ja šo spušcizam na tebe, nech nidy pohanibeny nebudu. Ps. 71, 1.
 Krystuffowe Modlenje sa tych šwojich: Uedaj nademnu do hajnbu
 pschindž tym, korsiž šo na tebe spušcizeju Kneže Zebaoth nedaj šo šhani
 bu saczerwenicž, korsiž tebe pyttaju. Ps. 69, 7. Ja šym prošyl sa tebe, so by
 twoje wjera nepschestała. Luc. 22, 32. Njekotši praja: Wjeru ja derje mam,
 fajči tšebesžian bych ja byl, dy bych hewał jeno fromny byl. Wobrocž to! dy by
 jeno ton žtom, ta Wjera tam byla ton plod, to fromne žiwenje, by tesh pschischło,
 šistorška wjera nedokane. Dy by tak lošyke bylo wjeriž, šchtoda by trebalo
 Krystuffowe Modlenje sa nas? O Zesusso, proš tesh samne, so bych ja wjerił
 a we wjeri wutrak hacž do konca. Nech loscht a Bojosž wot tebe me tudy ne-
 wotežjeri etc.

No. 255. v 4.

Wedž me, Kneže, kaž ty zesch, jeno nedaj mi šo subicž,
 Pastyrjo, ach! nepschidaj so by šchtu moł me teži rubicž;
 Moja Skala, nedaj panucž me psched šwjetom do hajnbu,
 Moja duscha schaf šo spušceži wewšchej nusi na tebe!
 Daj, so moje šwjetko šo pschedewšymi krašnje šwjecži,
 Daj, so šym wot wutrobny, kaž to mjenja bože džjecži;
 Nech šym snuzkach a tesh swontach ktwojej službi hottowu,
 Nwopušcž me; šchtu by pomhał? Ja šo bjedžu, wumož me.

Wuc; nas wopomnic; , so my wumrec; dyrbimy , so bychmy mudri
 Wyli. Ps. 90, 12. Schtu; tehodla s;woj Konz prawje newopomni , ton
 neje mudry , ale pokny luposze , dy by won tesch jeden wulki mudry teho
 swjeta a wulki Mu; teho kraja byl. Tajke prawe Wopommenje pak dyrbi
 wuproschene byc;. O prosch smolom sa to! Ton kumscht teho wumrec;a neje
 smolom nawuknemy.

Noswuc; me , Kne;e , so wopomnju , kaj proch s;o wroc;i do semje ,
 Tak budze tesch konz junu somnu : nech mudry s;ym a hottowy!
 Nasch c;as , kaj rjeka , pobjene a wedze nas do wjecznosze.
 Nech schjednje dzerzu rachnowanje , nech pokutnje s;o wobhonju ,
 So bych mje; troschne požadanje po mojim s;bo;uenn wumrec;u ;
 A wedz do twojej s;merc;e me , tak somnu nusa nebudze.
 Daj Kne;e , so ja s;o nestrozu ; ja staby s;ym a bojasny ,
 Ty wjesch , kaj malo pschinesz mozu : daj mi twoj troscht do wutrobny ,
 Nech ja we nusy poslenej nebudu psches moz spytany .
 Tvoj swjaty duch nech me pschewodzi we wumrec;u hac; da rowa ,
 Psches twoje rany moj duch kodzi do nebeskeho wesselja ;
 Moj mecz je slowo , Kschiz; moj Rij , Moj Wotpoczint; je wsluboszi .

Rneže smilšo na mojej slozi, kotraž wulka je. Ps. 25, 11. Bojste Wot-
molw. Džež pač rječ šo je možny sczinił, tam je nada hjeschcže možni-
scha, pschetož pala boha je wele wodawanja. Róm. 5, 20. Jes. 55, 7. Ps. 119,
76. 77. Bohu je scho jene, tym pokutnym wulke a wele, aby male a snadne
rjechi wodacž: pschetož woni šu jenajke wuplaczerske penesy koschtowali. Za-
dym rječ tesch šam na šebi neje mały a žadym neje wetschi, hacž jeho Nada a te
wulke wuplaczerska Penesy. Dyz šo nitscho necžuje, hacž jeno rječ, da wono
rjeka: Na twojej nadži šamej ja wišam. Ate ta Nada dyrbi pschezo nasch
troscht bycž, uanej šamej wissacž, dyž wono tesch najljepše steji, a tedym wjeszje
wono najljepše steji, dyž mi jeno na tej nadži šamej wissamy, a we nej, jaka
we šwojim Helemenczi, wotpocžujemy a živi šmy.

Dži jeno k Jesussej, pschines sche rjechi šobu,
Zač wele hacž jich je, won ze šo šjednacž stobu;
Šy husto pschestupik, šy posdsje kuzemu schoł;
Njetk hjeschcže posdsje; nej; šy powitany hero:
Jow hjeschcže nada je, jow šu wotrančnene
We ranach Krystussa te durje sa tebe,
Sa tebe, Wutroba, jow rum a mjesto je.

Rneže bydž mi nady, pschetož ja šym šlaby. Ps. 6, 3. A daj mojej duschi wulku moz. Ps. 138, 3. Bojste Botwoltm. Dofz masch na mojej nadzi, pschetož moja moz je we šlabych mozna. 2 Cor. 12, 9. Ton Knes nima loscha ta na šylnoszi teho konja ani spodobanja na niczejich kofzach. Ton Knes ma spodobanje nad tymi, kiž so jeho boja a na jeho dobrotu cžakaju. Ps. 147, 10. 11. Ton Knes (nascha moz, nasch dobywar, a Immanuel) budže šwojemu ludu moz dacž. Ps. 29, 11. Wecžim jedyn so sda najšlabschi bycz, džež jemu ta Natura najwjazn bjedženja cžini, wetem može won derje po tej Nadzi najšylnišchi bycz a tu najrenschu Krono dostacž. Tehodla nefsudž a nefa-
zwisluj na božej Mozni, dyž we tebi aby we druhich jedyn nepscheczal jara sabakny je. Ja šym derje šlaby, ale Krystus je šylny; ja kudy, won bohaty; ja korn, won ton Ljekar; ja jedyn rjeschnik, won tych rjeschnikow Sbožnik: tak my so romadžje njetež derje schikujemy. Amen. Hallelujah!

Šy šlaba luba duscha ty, po Božich pucžach kodžicž,
Da we tem Džjeszu mozna šy, To budže tebe wodžicž.
Moz jeho rjane meno je, kiž dusche cžini hottowe,
A pošylni tych šlabych.

No. 74. v. 6.

Wenim Boh nam tu Radu schenkuj, šawšcho, schtož nascha duschu cžwjeluje.

Kneže, bydž mi nadny, pschetož ja sým słaby. Ps. 6, 3. **B**ojske **W**otmolto.
Neboj šo nedaj šwojima rukomaj wustacž. Pschetož ton **K**nes twoj
Boh je we tebi možny sbožnik, won budže šo na tebi wesselicž a ~~bydže~~
~~šo spjewaje na tebi jara wesselicž.~~ Zeph. 3, 16. 17. Pschetož nam je šo
džjeczo narodžilo, šyn je nam daty, **K**otrehož **K**nestwo je na jeho ramenju a
jemu rjekaju dziwny radžiczel, **B**oh možny, wječny **W**otzez, mjerny
Sierschta. Jes. 9, 6. 1 t. Luc. 2, 10 = 14. ~~N~~ebojčže šo **K**neže, šyn ty tesch
pschimni možny **S**božnik, radžiczel, **M**ož, **D**ynczer, haj schitko, schtoda mi sahluje?
schtoda šo hjeschcže strachuju, a kak nedyrbjak ja stobu hjeschcže schitko, schitko
pschewinycž? **S**a tebe nichty neje jara škaženy aby jara słaby, a žadyn nepsche-
czel jara šynny. **H**aj, **A**men, **H**allelujah.

Ssyn boži je šo narodžik, **A** człowski šyn je nam schyni daty;

To **M**eno je: **J**esus **S**immanuel, **M**esias, wječny **K**ral na **I**srael

Kiz sbožne czini scho saklate, a nebjo nam je saklužik.

Schtu ze njetk satamacž? **S**chtuž **K**rystussa ma

Spjewaj **H**osiannah a **H**allelujah!

Jemu **S**pjewaje; **J**emu **K**oskalcže:

Wječnje bydž **B**ohu czesz: **G**loria!

Ladajcže tesch: **N**um. 264, v. 228.

Kneže počaj mi tvoj pucž a wedž me po prawej schješchty mojich nepscheczelow dla. Ps. 27, 11. Roswucž me, Kneže, tvoj pucž, so bych ja kodžil wtwojej praudži, sachowaj moju wutrobu pschi tem ienem, so bych ja so twojeho mena bojal. Ps. 86, 11. Bojše Wotmolw Ton Knes je dobro: cziwy a prawy, tehodla roswucži won rjeschniow na pucžu, schtu je ton, kiž so teho Knesa boji? Won budže jeho roswucžicž najljepschi pucž. Ps. 25, 8. 12. Ach Kneže, dopeln tošamo tesch namni, dokelž ty tolla widžisch, so twoja Bohla wosche scheho mi na Wutrobi leži, a ja tolla husto we czjemnej czješnosći sym. Haj Kneže, ty budžesch jo czinicž: jow stej to pišane; ja so teho djeržu, ty sy tesch huzom husto to cziniš; ty budžesch jo dale czinicž, mojeho študa Bože, twojehodla, mojich nepscheczelow dla. Ja teže sapschimnu pschi tvojim słowi. Amen.

Dyž mi šwjat šycže lecže kpadu, dyž me ton Czert wot tebe saweš je,
 Dyž wemni czuju loschtow swadu: bydž, Božo, moje šwjatko, pošyl me.
 Smi moju duschu na tedžbu, a počaj mi pucž kžiwenju
 Sapschimnu nas, o šlotki Jesu, wedž nas šam ton prawy pucž
 Kač my zušnižy tu kodžicž dyrhimy, to šam nas wucž,
 Daj so šycže wuladamy a so šasso neroczamy.
 Ty na wjeru stajnje ladašch, czin nas, kajkichž šebi žadašch.

N. 145, 8. 9.

8

Rneje, wobrocj nasche jastwo. Ps. 126, 4. Bojste Wotmolro. Won je me
posłał przedowacj tym jatym wupuschczenje a swjasanym wotwoja-
stanje. Jes. 61, 1. Pšchetoj tač praji ton Rnes, ja šym tebe dał sa šlub temu
ludu so by prajił k jatym, dźicje wobn a k tym wczimnoszi, pojčena na šwojet-
lo, so bych u pschi pucju šo pašli a nawšitkich horčach šwoju pastwu
mjeli. Woni nebudža ani lodni ani lačni. Jes. 49, 8. 9, 10. cap. 35, 10. Rne-
že, ja šym lodny po Praudoszi a Frejoczi teje Wjery, ale tesč teho žiwjenja, niz so
bnych šo wenej wobzpihlował ale so bnych wot tej prieneje džim wjeszischy był, a beš
šjedanja šo na tebi a na twojej Praudoszi jeno swešelił a šo teho troschtował. D
da čin me prawje šytteho, šylneho, mjerneho a frej tesč wot tnych najpotajnischich
šwojastow, tač derje teje newjery a Sazonja aby šteho šwojedomnja, jako tesč
seje čjelneje a semskeje Wnšlje.

Ach Božo! wumož me wot šchitkich šwojastow tudy;
Kiz hjescheje djerža me, hač runje potajnje,
Meje to hužom dosz, dvi čjelne loschtu drudy,
Me djerža jateho we rjeschnej luboszi;
Dyrbu ja jatn bneč, da swež ty wutrobu,
A čjen me šašabu šam stwojej luboszu.

N. 254. v. 9.

Rneže, kak dolho pottajisch ty twoje wobleczo pschedemnu. Ps. 13, 2.
 Bojste Botm. Ja sym cje matka kwila wopuschczi, ale swulkej
 smilnosca za ja cje sromadzič. Ja sym moje wobleczo wožomiknenje
 teho njewa kwila psched tobu potaji ale swjecznej nadu za ko jana te-
 bi smilicž. Pschetoz ja sym pschisabač (kak pschi tej Wodži Noachowej) so ja
 noch za ko wjazy njewacž na tebe, ani teče swaricž. Jes 54, 7-9. Boh cžini
 nam we Modlitwi jene slubenje žiwe, a my myslimy, won budže skoro pom-
 hacž; ale won so potom potaji niz jeno dolho, ale wono tesch dže tak dživnje
 a pschewobrocžnje, jako by schitko nitscho nebyło: jako by, kak Lutherus praji,
 nicžo newjeszische nebyło, hacž bože słowo, haj nitscho tak jara nitscho nebyło,
 hacž Boh sam je. Ežt kotsiž tajke spyttowanja sapru, nesnaju aniz sami so,
 aniz teho cžerta. Ty pak bydž ty tu mudry, a pomysl sebi, Boh ze njeschto
 krasne cžinicž. Ty dyrbiš jeno twoju Nedostojnosž bole posnacž, Wjeru a Sezer-
 plivosž wopokasacž a hšeschcže wjazy so modlicž a tak džim wjazy dostacž.

Depotaj swoje wobleczo pschedemnu Rneže Jesusso!
 Ach nje! Kak možesch me wopuschczič? Schak stwojej Krtowu by wumol me,
 Ja tesch sym chčeny na tebe a noch za teče we wjeri puschczič,
 Ty by mi twoje cžječo dač; Ty by me wjecznje lubowal.

Rneže, kak dołho zesch ty me tak pschezo saponnicz. Ps. 13, 2. Wójste Wot
 molw. Može tesch žona swojeho džjeszja sabycz, so by šo nesmilila na
 šynu swojeho žiwota? ahač by teho šameho sabyla, da ja tebe schak nochy
 zu sabycz. Laj do rukow šyni ja tebe sapissal, twoje murje šu stajnje psches
 demnta. Jes. 49, 15. 16. l. t. Jer. 14, 18. Ja was noch zu šyrotow wopusch
 ežic; zc. Jan 14, 18. Dy by šo moło spor šlowami schitko hubenstwo saprosch
 tesch rječ šo daš tak setrječ, ežohodla by šow skorzil Davit? Ežohodla by Boh
 ktemu čařanju a ktej Wobstanošzi napominaš, a kak by šo moła Wjera a sežera
 pliwos; wopokasac;? Wójstwi šedžo može cžlowek loschyz wušoko a kobočo
 myšlicz, šylan bycz a Murje psches kakowacz ale we wulkej Rusy šo šhoni, kak
 wutroba czepeze. Ps. 30, 7. 8. Ton Knes nas tolla šdžerži.

Dy wušwolene džjecžo šyn, we mošej ruzy namkam teže,
 Wotemne sapissane: Ja pschezo spomnju na tebe,
 Ja teže nepuschczu, nepuschcz me: Šyn džjecžo šubowane.
 Ja wjem, Boh neje me sabyl, ja jemu wutrobi ležju,
 Wou je mi moj džjel mjeri; štem šyni ja derje špokojom,
 Dyz jeno šdžecžajem waschnjom, šo jemu šyni domjeri.
 Ja wobšhoram tu nadžiju, a na njeho šo wesselju,
 Ja wjem, schtož wobšanknene wot Boha Wuššokoszi je,
 Šacž runje scho newedro dže, to budže dopelnene.
 Kož: Tak boži šyn šam pschikaže.

Kneze, počaj mi tvoje pucze a naucej me trooje schcjeschki. Ps. 25, 4.
 Počaj mi tvoj pucz, so budu tebe snacz. 2 Mos. 33, 13. Bojske Wortm.
 Ja zu tebe roswuczicj a tebi pucz potasacj, po kotrymž ty kodyc; masch, ja zu
 cie smojimaj woczomaj pschewodjicj. Ps. 32, 8. Moje woblecio pojndje
 psched tobu a ja zu tezi wotpoczowanie dacz. 2 Mos. 33, 14. O Kneze nedaj
 mi wot twojeho pucza wostupicj, tesch tak wele niz hacj kchst wuczint, nedaj
 mi tesch wot tebe, mojeho winoweho Penka a twerdeho roda, na moje hegen dje-
 to panucz nedaj mi predy bjezecj a tak sawedjicj, ale daj se dnch bes pschestacja
 psches Wjeru we tebi wostak, pschezo modliuzy stebe swjetko a Moj brač, a
 smojim wokom wewschjem na tvoje Woko ladač, so by ty me stajnje swim
 pschewodjit, a ja schitko we tebi we požonowanju cžinič, a tak zylje bes
 pschestacja knebesam daie pschischoč.

Ja zu, kaž woko, tež, domjer so, wobarnowacj;
 Psched schitkim nesbožom so možesch wenni skhowacj;
 Ja nedam panucz tež, kaž djecjo wodju teže,
 Smojimaj woczomaj ty by pschewodjene.
 Dnž dale nemožesch, da tebe ntež duch cžjeri
 A prawje roswuczi, kaž duscha domne wjeri;
 A dnž so sadkudžisch, da swjerny wostanu,
 Ja teže na ramenju, kaž Pastyr, nohacj ju.

Ps: O božo lubosny.

Dadaj so, moj syno, psched druhimi (knihami) wjazy. Prjed. 12, 12. Požas
 dajcje to rosomne cziste mloko słowa božeho jako njetk narodžene
 dječzattka, so bychcje wy wot njebo pschiberali. 1 Petr. 2, 2. Tešame dječ-
 zattka nedyrbja wušoko wudawacj, ale te dječzaje spruschki wot Krystussa, to
 je, to Evangelion jako Božu Wož, prawje wopnttacj wufnycj, to darwa to naj-
 ljepsche roszenje a nažoldži ton swjet. (Pschetož jenemu dječzju je pschecziwo
 macjernym nadram scho snadne.) Kotsiž tehodla wušoke Pišma a džiwne křes-
 tišche wjazy wužiwaju jako tu Bibliju, cži tak sa prawym Duchom nejndu.

Daj so do wušokich knihow, ale wjer tesch sa wjeste
 Hjeschcže junu dyrbišch wufnycj, schto twoj Katechismus je:
 Ljetaj pschezo wušoko, kwal so twojej wjedomnosze;
 Ljetaj wosche druhich precj: ty schak dyrbišch do niskosze;
 Boh to wušoke neczerpi: tehodla, ponižuj so,
 Esyn so na poslenu lawku: kbohu pschindžesch tak blisko.
 Duschje, kiž pschi konju su a njetk skoro k Wotzei džeja,
 Jara ponižuju so a we newinoszi steja;
 Tehodla we ponižnoszi bndž kaž dječzo najšlabsche,
 Dotelž husto to najmensche Macjeri najslubsche je.

Radajće šo (sdalujće šo stych towarštwow a składnoszow) so wasche wutro-
by nebudža wobcžežene swobžranstwom swopiwstwom a se starosžemi
tej žiwnosze a ton džen was nepschekwatał. (Zeli so tesch nascha Wutroba ša-
ma nedyrbi wobcžežena bncž, dže budža na tamnym dnju wostacž cžisami, kiž ša
možni wino (paleň; abn pivo) picž a dobywaju we wopistwi? Jes. 5, 11. 12. 14.
22.) Tehodla wachujće kójdy cžas a modlcje šo. Luc. 21, 34. 36. Bydžće
štosbi a wachujće kmodlitwam. 1 Petr. 4, 8. Strosbi tesch wot tej lubosze te-
ho šrojeta: pschetož dnž ta Wutroba jeno snječim Knicžomnym je nuzsata, da
nemože šo prawje kbohu modlicž a Mjer wobkhowacž. Ja sadžjelam jon, dyž je-
no njeschto sa šo wobkhowam; hjeschće wjazn, dyž njeschto pyttam po cžiel.
Tehodla pyttaj pschezo we cžisim Krystussa a jeho Madn Poluosž wopyttacž a
jeno nadnim wissacž; tam budžesch ty najljepse psched Luboszu toho šrojeta, psche-
dewschjem, schtož temu mjerej sadžjela a psched Ejenoszu wobarnowan. Kneže,
pomhaj nam, a skhowaj šebi šamemu tu Wutrobu podanu, ale strožbu a frej
wot scheho druheho.

Spomn schaf namne, dnž bosž mam picž a jndže,

So moja wutroba tcže nesabndže,

Daj, so bncž pschezo prawje strožbn bncž. Regjeruj spanje a tesch wachowanje,

Dyž dnrbu wachowacž, da sadžjelaj to spanje,

Nech spomnju pschezo na tebe: Spomn tesch namne.

Za skhowam we mojej wutrobi twoje słowa, so bych pschecziwo tebi
 nerjeschil. Wobtwerdž twojemu wotrocžkej twoje słowo, so bych ja
 so tebe bojal. (Pschetož) dyž ja poladam nawschitke twoje pschitasnje, ne
 budu ja sahanibeny. (Tehodla) dopomni so twojemu wotrocžkej teho slo
 wa, na kotre, ty mi dasch czakacž. Dyž ty swesselisch moju wutrobu, po
 bienu ja po puc u twojich pschitasnjow. Ps. 119, 11. 38. 6. 49. 32. Tak czjeri
 ton Troscht teho Ewanjelionja jara šylnje, so bychmy po božim Sakonju bježeli,
 a ton Sakon ezjeri ktemu Ewangelionej a wobara temu nedostojnemu Wuziwan
 ju teho sameho; Woboje je nusne. Zeli so ja žadyn Sakon wjazn newuziwam,
 da ja tesch to Ewangelion prawje newuziwam; ale ja budu Frejduch, ja panu na
 swoje hegen Myšle, abn Kžtraffi na czlowške Wustajenja, pod twerdy Pschaw.
 Kneže, džerž nas na prawym pucju.

Pissaj Kneže twoje słowa, kobožo do wutrobn,
 So na wobimaj bokomaj derje šym wobronjenu
 Daj, so bych se šwjernoszu jeno twojem' słowu wjeriž
 A tak schitkich winikow naduwanje wot so scheril;
 Tak nebudu pschindž do hajnbu, dnž ja twoje słowo mam,
 Dželž ja so wewschjech wjezacy na teže sameho spushecžam.

Ja hym pak psches sakon sakonej wumrel so bych Bohu žiwý byl. Ja
 hym s Krynstussom tšchizowany. Ja hym pak tolla žiwý, niz pak ja, ale
 Krynstus je žiwý wemni: A schtož njete žiwý hym wežjeli, to hym žiwý we
 wjeri do teho Ssyna Božeho, kiž me je lubował a so sam samne dal. Gal.
 2, 19. Krynstus je naša łowa w kotrymž bydli schitka poknosz, won njete tesch
 budze swoje stawy smozu a se žiwenjom napelnicz; kaž won sam Jan. 14, 19.
 plubik je. Ja hym žiwý a wy budzecie tesch žiwí. l. t. c. 17, 3. To je to
 wieczne žiwjenje zc. Krynstussa a Boha we Krynstussu, jako tu Lubosz posnacž, to
 je prawe swjetko a žiwjenje: Schtuž to ma, ton ma dosz. O tajka krasna Wjez
 je to Posnacžje Krynstussowe! Ach Kneže wuč me, so bych tebe prawje posnal ja-
 ko mojeho Nawoženju, so by Sakon wjazy do mojeho Sswjedomnja, jako do
 twojej Newestžiny Komory nepschichol a me nesatamał. Pschetož ja hym twoj
 a žaneho drugeho. Rom. 9, 4. O nech moje žyle žiwjenje, Wutroba, głowo
 a kodzenje jeno we tem žiwe je a so hiba, so ja wjerju, so ty me lubował a so
 samne podal by.

Ja žiwý hym, niz ja, dokelž ja Kneže teže hym dostał,
 Ty pak by wemni snadu wostał, ty žiwý by, niz ja.
 Nech Jesu ja stobu hym tak sjenocženn
 So bych byl, kaž ty by, wewschittim smyslenn.

Za hym kudy a habeny, moja wutroba je rosbita wemni. Ps. 109, 22.
Bojske Botmolw Ja wjena twoju kudobu, ty sy pař bobaty Sjem.
 2, 9. Pšchetož Sbožni su czi, kiž dachomnje kudži su: pšchetož jich je to nes
 heske kralestwo. Matth 5, 3, l. t. Jes. 25, 4. 29, 19. 41, 17. 18. Hubeni dyrbja
 jysz, so nasyczeni budža, a kotsiž so po tym knesu prascheja, budža ho
 cžeszič, wascha wutroba budže wjecznje žiwa. Ps. 22, 27. Ton knes hoji
 tych, kotsi slamaneje wutroby su a posbjehuje počornych. Ps. 147, 3. 6.
 Zlakamanu szlnu nebudže won dolemič, a želiwy sužoť nebudže won wu
 hassycž, hacž won wuwedže ton sud kdobycju. Matth. 12, 20. Tak lu
 bosnje a žahodnje je won stym najšlabschim cžlowekom wokoko hicž, hacž won
 jeho šyniſcheho scžini a jemu napošletku kpožnemu dobycju pomha. Želi so
 njetk cžujesch twoju kudobu a hubenosž a wutrobnje požadaš Nadu a šyni
 nosž, so by wot rjecha frej byl: da hužom masch žlwenje a Nadu, a neslu
 schesch do hele. Pšchetož we Wotrownch žane tajke Cžucžje neje a we heli neje
 žana skrjecžka požadanja, wot rjecha, ale jeno wot žtraffy frej bycž.

Daj, so hym kudy buchownje, so bych nadži jeno wissač,
 A twoju praudosž šej pšchipissač; cžln ty sam ponižneho me:
 Dyz ja hym šebi prawje kudy, da wuswolju teže, Božo, tudy.

Za sym to swjetlo teho swjeta, schtuž samna dže, ton nebudže kodžicž
 wzjemnoszi; ale budže mjecž swjetkosz teho žiwjenja. Jan. 8, 12. Te
 hodla kodžcže, dokelž to swjetlo macže, so was ta cžma nenapane: Schtuž
 po cžmi kodži ton newje, dže dže. c. 12, 35. Schtuž swjerny je, a pschezo pschě
 Jesussu, jeho swjetki wostane, na jeho ducha powuczenje stajnje kedžbuje a nydym
 poskušny je, ton dostane pschezo ljesche sacžucžje a wjazy swjetkosze, budže
 pschezo pokutnišči, wjerazišči, wjeszishči a psched schelkim Newotpocžinkom a
 bjedženjom wobarnowan, aby tola sterje nawschjem dobydže. Zwar namača-
 ju so hjeschcže cžmowe Pucže: Pschetož Natura je jako wulka cžjemna Wrocžel,
 Naba jako mała Strjecžka; tola budže so tašama naposletku pschewšho
 cžjemne, so žnje pschecžischcžecž.

Zesch bncž prawje rošwjetlenn, wopuschcž rjesche wofschewenje,
 Scho, schtož sa rječ posnał sy, kaž ta swjernosž pokazje;
 Hewał wzjemnoszi wostanesch, žane moze nedostanesch,
 Pschetož kojžda neswjernosž da cžjemnoszi bole rošž.
 Wobhon twoje sadžerženje, twoje sa Jesom kodženje,
 Zeli so so to stane, schjednje swjetlo pschibere.
 Žiwjenje a swjetlo rošže stwojej najmenschej swjernosže,
 Won je swjetlo, duscha nesabndž schak to!

Za kym ton Knes twoj Boh, kiz tebe wuczu, schtoż wužitne je a wodju
 Steže po' puczu, po korymž ty dješ. W dy by ty na moje kashje kedže
 howal da by twoj mjer byl, kaž wodowa rieka a twoja praudosž. Kaž
 morske žolmy. Jes. 48, 17. 18. Laj, ja steju psched duremi a klapam, jeli so
 schtu moj toš budže šlyschež a te durje wottewricž, ktema budu sajndž, a
 snim weczerecž a won somnu. Sjew. 3, 20. Kaž husto klapa Boh pola nas
 skoro psches to, skoro psches njeshta druhe? Kaž štaunje won nam prjetk.
 dzerži šwoje kashje? Ale kaž mačo my pošluchamy? Pschetož my šo husto
 rač jara rosprošimy, so my psched ropotom tych myšlow hedom phtnemy,
 dyž ton Knež pola nas klapa, a my šmy mačo dy domach, dyž won k nam sajndž
 ze Nu won klapa tesč njetk psches tuto pola nas. O wottewrmj jemu smolom
 durje a rota! dokelž won nitscho cžeskeho nežada, ale jeno tu wutrobu
 šwojemu Kralowskemu Kodej a Jyžnej Stwi nuzsaž, sluty mi kublani nas
 pelnicž a schitko šam dacž je. O Kneže, nech ja pschezo na tebe kedžbuju a
 tebi žylje we Wutrobi Mjesto dawam, so by ty tesč tu weczerec somnu dzeržat,
 a ja stobu. To šdzerži Mjer.

Daj, so brch to wokkhowal, a tebi wutrobu schenkował

Daj schjednje kmojemu cženenju to słowo mjera kwošchewenju.

Sa sym prawy winowy penk, a moj Wotz je Winizar. Kojsdu wino
 wa halosu namni, kotraj ploda nenessa, budze won precz sacz: a
 Kojsdu, kotraj plod nessa, budze won czisiciz, so by wjazy ploda pschinesla.
 Wostancze wemni a ja we was: (pschetoj) schuz wostane wemni a ja we
 nim, ton pschinessa wele ploda. Joh. 15, 1. 5. Kueze, to slowo dyrbi wjerne
 bycz, haecz me tunje njetk moja suchota shibuje. Zehodla daj, so ja jeno pschejo
 we tebi wjerjazn a spokojny wostanu: wono schak steji jeno pschi tibi, ja nitscho
 nemozu wutwungowacz; ale ty hužom hjeschcze me budzesch prawje napelnicz
 splodami teje praudosze: pschetoj ty a ton Wotz budzetaj psches to kwalenaj.
 O newostaj schak nitscho namni, schtoz tebe hani a mi a druhlin schkodzi.
 Schtoz hjeschcze namni czerpisch, nech to klypschemu služi.

Kak dyrbu, moj Winizarjo poweschicz tu dobroeziwosj?
 Kiz najblabschu haloi tu pschejo nossisch psches Sczerplitwosj,
 Haecz ty tunje namni widisch wele dziwich halosow,
 Da me tolla precz neczignesch, ladasch, fak by pomhaecz moł:
 Ty me jeno wucizisch, so bych pschinesla wjazy ploda.
 Duscha, daj so wobrjesacz, to nebudze twoja schkoda;
 Won te hawse prece wosme, kotrej plody nenessu,
 Dyž sym derje wobrjesany: daj ja krasnje pschiberu.

Ja sym we nich pschekrasnony, a ja sym jim twoje meno k wedzenju
 sczinił a za jim to dale k wedzenju sczinič, so by ta lubosť, skotrej ty me
 lubajesch, była we nich a ja we nich. (O krasne plubenje! Kak bychmy
 moli bole lubowani bnyč? A schtu by to kojždy čas wjerič moł?) Ja we
 nich, a ty wemni, so bychy dokoneni byli na jene. Jan. 17, 10. 26. 23. O sbož-
 ne a wutrobne smenstwo! Krystus je ton Winowy Penk, my te hałosy. Won
 ton Nowozenja, my ta Newesta, won ta łowa my te stawy jeho cžjeła, wot jeho
 krowje a wot jeho koszjow a tak snim jene cžjeło. Schtu je dy sam swoje cžjeło
 hidžil? Dyž won nas lubuje a nam derje cžini: Da lubuje won schaf so sameho.
 Eph. 5, 23. 32. Dyž won pschestacž budže so sameho lubowacž, tedn, niž predn,
 pschestanje won me lubowacž a mi derje cžinič: pschetož to je jeho loscht. Schtož
 won mi cžinič dyrbi, to jemu samemu derje cžini, wjazn, jako Macjeri,
 kiž swoje dźjecjo cžjeschi.

Schitko, schtož ma narozenja, to tesch ma Newesta,
 psches Dzož polubjenja: Bona ma snim schitku krasnosť
 Woprawdžje, a wsecžnje traje jejna jasnosť.

Dyž won somnu so swjeruje, moj muž je Dacž moje,
 Ty sy moj, ja sym twoj: Schtuda wjazn žada?

Łoř: Cžohodla so dyrbjak rudžicž.

Ja sym schon wustal wot mojebo sdychowanja. Ps. 6, 7. Wojste Wotm.
 Won dawa muczynym moz a won pschisporja wofslabnenym sylnosy.
 Jes. 40, 29. Ja zu sprozne dusche wofschewicz a schje studne dusche nasty-
 czicz. Jer. 31, 25. Tehodla pojcie sem temni schizy, kiz wy sprozni a wobczes
 zeni sje, ja zu was wofschewicz. Smicje na so moj spschaw a wucje wot
 temne, dotelz ja czicheje myslje sym a swutrobu pokorny, da budjecje wot
 poczině namatacz sa wasche dusche. Pscheroz moj spschaw je lahodny a
 moje bremjo je loschte. Matth. 11, 28-30. Krystus tudy nerezil wot tego tod-
 zenja sa nim we czichej myslji, won tesch neslubi tej Prozy, temu dzjełu a tej po-
 niznoszi to wofschewenje a Wotpoczině; ale won to slubi temu Pschindzenju,
 tej Wjeri, a so nebnychmy tak bojasni byli ale we Wjeri pschischli, tehodla haben
 praji won: Ja sym czicheje Myslje a swutrobu pokorny, niz tak surowy a
 twerdy, jako czi Phariseiszy. Tehodla pschindz, o Rjeschniko, knjemu serwschjem
 swojim Hubenstwom, ty budjesch skoro swekeloszu horjesaty.

Wottant mi lobołosz schych mojich rjechoro,
 Daj mi tesch widzicz nady lobołosz;
 So ja so neboju schjech swjetnych smjehoro,
 Eso ktebi wobrocju, dzež nady dosz.
 Ktebi, kiz wola: Ja zu was troschtowacz
 Dyz was rjech, swjet a smercz je wobczesowacz.

Ja sym jako sabludjena wozza, pyttaj twojeho wotrocjka. Ps. 119,
 176. Wojste Wotmolw. Laj ja zu sam mojebo stadla la acj. Ja zu
 to sabene sasso pyttacj a to sablud ene sasso pschwejs a to scanene wo
 balecj a to flabe possylnicj, na to tuczne a sylne zu ja ted bowacj a zu
 jo pass, kaj so fluscha. Ezech. 34, 11. 16. Won budze swoje stadlo pass,
 kaj pastyr won budze jehmarcka do swojeju rukow romadzicj, a na klio
 ni je pass a dojki nosycaj. Schtuž sebi samenu tak mudry so sda, jako nje
 kotst naschich swjetnych mudrych, ton so tak nemodli, kaj tudy Davit, a ton
 wostane, pschirschej swojej mudroszi, we Wludnoszi a luposzi. Nu moj Pa
 styrjo, ja so pschezo ja sabludjenu Wozzu dzerzu, tiz sebi sama we nitschim
 radzicj newje. Ach! pyttaj, sahoj, wedz, pass, nosch a ladaj me, kaj pra
 roje, a mi nusne je, so ja tesch kaj Davit wot so reczi, na niczim, Nusu
 nesmeju. Amen.

Ja swojerny Pastyr sym o Wozzka lubowana
 Wot wjecznosze, poj sem, tu masch ty schuzja dosz;
 Ty sy mi smojej krowju do rukow sapissana
 Stych samnych netorne teze zana helsta stosz.
 Ladaj tesch, No. 235. v. 5.

Da nejšym dostojny schitkej twojej šmilnosze a šwjernosze, kotruž mi
 š twojemu wotročkej šy wopokasał: 1 Mos. 32, 10. Pšchetož schtu
 šym ja Kneže Božo a kažki je moj dom so me hač šem pschivedł šy?
 2 Sam. 7, 18. Šena psches čzerpenje seshibowana Duscha tesch tu najmenschu
 dobrotu wokofo džerzi, a ma šo šamu teje šameje žylje sa nedostojnu. Haj,
 moj Wotze, ja šym derje tesch žylje nedostojna schitkej twojej Nady, ale twoj
 Šsyn je ju mi droho kupil, a tehodla može a pojindže samnu dobrota a šmil-
 nosz moje žiwe dny. A ja tesch spjewam: Šchu šmilnosz a šchu dobrotu ja
 budu stajnje dostacž ic.

N. 160, v. 5.

Dyž me wot twojej lubosze mglučke šwjetko šraduje,
 Da šym psched tobu roseschřyty, we ponižnoszi roseschřyty;
 Ja šym schaf luta hubenosz, ty pak dokonjana lubosz:
 Ty šmjelisch šo na hubenoszi, ja džiwam šo na tej šmilnoszi!
 Šchtu šym ja, Kneže, so ty me proch a perschčž hač šem pschivedł šy?
 Ja kwalju šo tajkej šmilnosze bewscheje mojej dostojnosze!
 D dy by moja wutroba psches šmilnosz byla roseschřyta,
 Šso kobofo ponižowala a twoju kwalbu nemeščžala,
 D dy by byla džem a nož tež data kwalba, čžesz a mož,
 Hač loškam kaž te Seraphimy, a škuzu tež, kaž Cherubimy!

R

Sa napominam was, lubi bratsia, psches tu smilnosz Božu, so byschcže
 wasche cziela podali sa žiwj, swjaty a Bohu spodomny wopor, kotryž
 je wascha rosamna Boža služba. A necžincje po runem waschnju tuteho
 swjeta ale pschemjencže so swobnowenjom wascheje myšle, so byschcže
 wy spyttali, kotra je ta dobra a spodobna a dočonjana Boža wola. Rom.
 12, 1. 2. To je, pschi tem Božim šłowi a pschi tej modlitwi, ta najwjeszšišča pomozna
 Wjez kposnaczu Bože wole. Psches druhe pomozne Wjezy mojemu Boha
 spyttowacz a my možemy wot Nepscheczela šaczi bycz. Do najljepšich Wjezow
 mjescha so ta hegen Myšl, a mjeni so wona to we wjeri predy widži, a bojšy do-
 wedžena je. Nje, Boh wedže nas spiže a neda šebnicžo priotkpissacz: my dyrbi-
 my wot jeneje žtundy ktej druhej na njeho kedžbowacz a počakacz. Hegen
 Myšl neje Wjera a hegen Šdacžje neje Bojške dowedženje,

Za boža služba je wobstajnje woprowanje

žykeho žiwjenja: Tam Boh ma spodobanje,

Dyz ššhesžjan koiždy čas, scho cžini, schtož Boh je,

Niz jeno swjaty džen, dyž šjaunje kemschi dže.

Šchtuž so tak Bohu da, po šwjeczi pak necžini,

Šso schjednje wobnowi, ton neje wrjeschnej winč:

Šchtož Bohu lube je, won šwjeru wobhoni,

A Božu woly tak won wje a dopelni.

Za so wesselu we tym Knesu a moja duscha so fraduje we mojim Bo-
 hu: pschetož won je me woblek sdrastu teho sboža a se futnu teje
 praudosze me wodjel. Kunje jako nawoženja smjeschnikowej drastu so
 wuhottuje, a jako newesta se swojej rjanej pyschnoszu so bordži. Jel.
 61, 10. O duscha, newupysch a nepoljepschuj so sama, predy hač ty tšrn-
 stuskej nepschindžesch, ale dži knjemu, kajkaž ty by sewschjem tvojim huben-
 strom, naha a prosna. Won ze teže woblez a wupyschiež a wetej samej pysch-
 neszi dyrbišch ty so wesseticž: Pschetož to najljepsche hjeschcže je womasane, a
 dyrbi škroju mute, a stej samej Pyschnoszu pschiknte byč. Tu, tu jeno, a
 hinaf newodkhoramy. Mjer a Wesselje na naschim we Nebessach napisanem
 Menti.

Kak bym ja jara wesseln, so ja bym hohrie pissany
 K tym stawam Knesej Slubenym, k tym wuswolonym kralowstim.
 Kak necham rad mjecz sniczim towarstwo,
 Kaž newesta, wuhottuju ja so.
 Nichto nedžiwaj jeno so, so ja wostaju druhe scho,
 Za newesta newotpoczne, hač dňž tak wupyschena jež
 Schtuž kwas psched woczomaj tu hužom ma,
 Ten so wo druhe sniczomnosze nestara.

Za kym so na tym Knesu pscherjeschi. Boiske Wotmolw. Ton Knes je
 teich twoj rjedch preicz sak, ty nebudjesch wumrecz. 2 Sam. 12, 13.
 Pschetoz dy bychmy so s kami roskudzili, da nebychmy sudzeni buli. 1 Cor.
 11, 31. Schtuž so sam prawje pokutuje sudzi a wobstorzi a schitko swoje Czi-
 njenje saczishnje, ton skoro dostane Nadu, Wodawanje a Spuschczenje schittich,
 teich tnych najwetschich rjedchow na jene dobo, (hacž runje kostonje hjeschcže
 pschiudze) pschetoz ta Nada so nedzjeli a po kruchach so neda sobudzielicz, kaž so
 sdaramistane. Luth: Boh tu zylu Parschonu we Krystussu knadzi horjewosne;
 tam won wodawa pschinarodzene a pschiczinjene rjечи sjenem dobom; schitke aby
 žane. Žane rjeschne Skutki won newodawa teho roskacža sameho dla bes
 Krystusowej krowje, psches tu krej pak woda won tesch to rjeschne waschnje:
 pschetoz wona wucziszi nas wot schitteho rjecha, 1 Jan. 1, 7.

Dyrbjak moje pschestupenje, o Kneže s Helu ztraffowacz,
 To je sakonske požadanje; dnž pak psched sudom budu stacz,
 Tam sudnik sam moj psheczel je, kiž me wutrobnje lubuje.
 Za jeno sam so dyrbu sudzicz, da netrechi me sudzenje,
 Za dyrbu pokutnje so rudzicz, da mi Knes spuschczi saklecžje:
 Dnž hjeschcže njeschto trechi me, da žane saklecžje neje;
 Wono je sawdarof lubosze a je mi jara wužitne,
 Boh wobroczi scho Eljepschemu, schtož predy bjesche knesbožu.

Da mam njeschto napschecziwo tebi, so" twoju prienschu lubosz sy
wopuschcził. Sjew. 2, 4. Moj Botze, wono me derje spokoji, so ty
we Krystussu mi nadny sy a me lubujesch, ale wono me shibuje, so moja Lu-
bosz ktebi hjeschcze tak snadna je. Ach poredz moje smolki, a schtoz hjeschcze
sbotkne wostanje, nepschizpej mi a nech wono dzjeczazeho ducha nesadzjela ale
ktemu sluzi, so bych dzim bole Krystusej a twojej Madzi samej so dowjeril,
a so tejsch dzim nuternischo modlił, so by ty schitko schtoz hjeschcze trebam da-
dał wossebnye swobstajnej Luboszju.

Dnž, duscha, ton Knes tcze je junu prawje czanul,
Da prienschu lubosz schak, (wopomni to) newopuschczi,
Kaz husto so stane: Ach! Jesussa nepuschczi,
Wachuj, bjedz a modl so, hewak sy loschko panul;
Haj, dnž ty panul sy, czin ruczje pokutu
Pan delje a modl so! schto znt ty dolho czakacz?
Sa prjenu hordosz prosch, sbudz twoju wutrobu:
Ty dyrbisch zakofnje na twoju ljewkosz plakacz;
Tak prjena lubosz so sawjeszje sahorl:
Ton Bohem luboszje tejsch budze swjetlischl,
Hacz so we plomenjach tam swjeczi wtrafnoszi.

30. Febr.

150.

Na cžakam na teho Knesa, moja duscha wotcžaknje. Ps. 130, 5. pschetož
dyž na tebe wotcžaknja, to twojim dźjecjom sjewi kač klotki ty sy.
Wutr. 16, 21. Woske Wotmolw. Tzi, kiž na teho Knesa cžakaju, dostanu
nowu moz, so kšchidkami hohrje slecza, jačo hodler, so bježa a newustanu,
so koda a newoslabnu. Jes. 40, 31. Pschetož ton Knes je dobry temu, kiž
so na njeho spusheča a tej duschi, kiž so sanim pyta. Grudn. Kyril. 3, 25.
Tu sy so modlił, njett dyrbiš ty tejšch cžakacž, ton Knes pschikaje jo tač
husto, a ma jo rad. Džim bole ty cžakasch a we modlitwi wostanesch, džim
wajazn budže won dacž. Haj won jo klyšči a dawa derje smolom ale won
jo tebi jačo jenemu dźjeszu pschezo wotpołoži a skhowa, a jeno tedy jo da tebi
krowžiwaniu, dyž wono najnusnische je a ty jo nedostojnje newužiwasch: Te-
bedla praje: Ja mam to a to; pschetož ja sym sa to prošyt; wono jeno mi
je skowane. We prawym cžasu, a woshebnje we smerczi a w Wjecznosy
budu ja jo hužom shonicž.

Ton Knes je dobročiwny temu, kiž scžerpliwje so poda jemu
We melčenju a smjerom je, ton w prawym cžassu dostane
Tu nowu Moz, so hohrje sleczi kač hodler a so won schje bycžje
Kestornje a tač ma dobročje.

Sa mjejach wele srudnych myšlow we mojej wutrobi, ale twoje troschina
 słowa wošchewichu moju duschu. Ps. 94, 19. l. t. 2 Cor. 1, 3-5. Jednu
 Člowek bes šchiža staji swoj Troscht a nadžiju na semske: Won je polny wo-
 modnych žadosow a jene prawe snamjo tej čui žomnoszje. Pod Bremenjom teho
 šchiža pak šlotzi nam haklei šlotki Troscht Božeho słowa a my smy pod šchi-
 žom, po duchu husto wesselischi a mjernischi, hačž bes šchiža: pschetož my tu
 šhonimy, šhto Krystu Matth. 11, 30. praji: Mój spschaw je lahodny a moje
 bremjo je loschke. Ton šwjat budže nam tudy prawje horki činjenn a to nebyo
 šlotke, a tač budže ta wutroba rucžie wot wele wjezow frej činjena, kotrež my
 predy nemožachmy pschewinycž. Tehodla neš jeno tajke wužitne bremjo. Kotrež
 šo napošletku we wječnej wessełoszi dokonjecž budže, a štu wje, kač skoro. Tam
 šy ty we Botpocžinku. O Kneže, daj ščerplitnosž. Šy tolla pomhasch nosšycž.
 Tak nicžo nejndže psches Samoženje. Šhitko je, hačž na lohš wotwazene a wte
 žonowanje a wječne Wesselse budže snjeho, To čini to bremjo loschke.

To bremjo loschke, da loschku wutrobu,
 Za wutroba šo pod niw posbjene,
 Ton duch mož dostane a pschibere
 Won pschewine šhitku srudobu;
 To bremjo loschke, da loschku wutrobu.

Za ko nedieržach sa tehošameho so bych ja nješcto wedžił bes wami, kiba jeno Jesom Krysta teho kšchižowaneho. 1 Cor. 2, 2. Boha lubowacž, to je na najrenišcha mudrosz. Sir. 1, 13. Ta bojosz teho Knesa je spocjatě tej mudrosze 2c. Ps. 111, 10. Ale mudrosz swošoka delie je najprjotšzy potziwa, potom mjerna, sprauna, da šebi prajicž, je polna šmilnosze a dobrych plodow, tejšch neje wotra ani jebata. Jac. 3, 17. To wedženje naduwa, ale lubosz poljepschuje. 1 Cor. 8, 1. Krystus, ten kšchižowaný je jeno šam bojška Moz a Mudrosz, tam dyrbjachn našchi młodži duchowni študentojo wufnyč. Da by našcha Wjera wobstala na cžlowškej mudroszi; da bychu cži cžjelni šwjeta mudri cži najwjerazišchi buli, a woni schak šu we nušy cži najnewjerazišchi a najtupišchi, pschetož jich Wedženje jich naduwa. Mudrosz pak je jeno pola ponižnych. Pschist. 11, 2. a pola nerošomnych psched šwjeton Matth. 11, 25. pschetož cžišami prošcha sa nju.

Šchto pomha cžlowškej, bes šwjedomnja wjedomnosž?
 Dwent cžistej lubosze nam wjazn mozn da,
 Hacž wele žentnarjow progneho posnacža.
 Stwor wemni Jesusso, tej lubosze podomnosž:
 Kaž me by lubował na kšchižu we cžwili,
 To dyrbi jeničžny byčž moje wedženje!

Ja teže nepuschcju, kiba so me požonujesch. 1 Mos. 32, 26. Nwopuschcju
 me, Kneže, moj Božo Ps. 38, 22. Wostke Wotm. Laj, ja bym stobu a
 zu teže swarnowacž, džež ty poczenesch: pschetož ja nochzu tebe wopusch-
 czicž, hacž ja schitko bym sežinik, schtož tebi bym recžal. 1 Mos. 28, 15. Ja te-
 be smenom snaju, a ty by nadu namažal psched mojomaj wocžomaj. 2 Mos.
 33, 12. Ja nochzu teže wopuschczicž, ani nidy teže skomdžicž. Hebr. 13, 5.
 Boh ze, so ja dyrbu swjerny bycž, fak nedyrbjal won swjerny bycž? Ja dyrbu
 so na jeho słowo spuszcžecž, fak dyrbjal won me puszcžicž a swoje słowo re-
 dđeržecž? Nje, stejse Nebjo a semja do romady panetaj. Won dđerži Wjeru
 wjecžnje. Jeli so to newjerju, da žaneho Boha newjerju; jeli so prawje wjerju,
 so won swjerny je, da ja dosž wjerju. To won jeno požada a fak budu ja tesch
 we tem Spyttowanju wobn dđeržecž: pschetož to słowo me dđerži, hacž runa
 je ja jo jeno we słabosži pschimam.

Ja, Kneže, słaby bym, ja tolla teže nepuschczam,
 Ja so na twoju moz, po twojim słowi spuszcžam.
 Najslabsche dđeržatko so dđerži kmacžeri?
 Nech moja wjera fak so ktebi pschibliži.
 Ty zwar to prawo masch, niz wehlu, me satamacž,
 Ty namni nemožesch, nebudžesch słowo kamacž.

Za praju wam pak, so pyrbja ludjo na sudnym dnju wotmolwicz sa
 kojzde newuzitne slowo, kotrej woni su reczeli. Matth. 12, 36. l. t.
 Eph. 4, 29. c. 5, 4. **D**ny nehorne slowa, nablasne recze a zorty, a schitko, schtoz
 nuse a kpoljepschenju wuzitne neje, budz sakasane. **M**u Kneze, dnz reczecz dyr-
 bu, da daj so bych predy we Modlitwi stobu reczak, tesch we tem towarstwi psched
 tobu wostak a na tebe jako na tu najwozebnišchu Parschonu ladał so sameho
 praschal a swjeru kedzbowak, dn a schto ja reczecz dyrbu. **O** daj, so bych psches
 twojeho ducha **M**uzdawanje pschezo myslit a reczak, schtoz prawe je. **N**ech res-
 czu pschezo tak, so mozu wobstacz schadze zc. **Mo. 242, 3.**

Schtu wjeri tajki Spruch, a zwar tak, kaz so bluscha

Bot zylej wutrohn? Oswjet wjeszje newjeri.

Kak by moł zortowacz, so robczicz, thacz? **O** duscha!

Ton fromny husto tesch to dosez nerozpomni:

Tak wele newuschnych, snitnych, nablasnych reczow

Szo bluschi tam a sem? Ach, smi so na kedzbu!

Ty hewak schkodu masch, a panesch do stych byczow;

Kak zesch ty wotmolwicz, na tamnym sudnym dnju?

Wopomn, hacz nusne je, so kbozej czeszi stane?

Nech jana snitka recz mi serta newupane!

4. Sun.

Za što starani sa moi rječ: pschetož ja posnaju moju sloz, a moj rječ je
 stajnje pschedemnu. Ps. 38, 19. 51, 5. Bojske Wotm. Won nesakad ja
 ina mi po naschich rječach a nesaplaczi nam po naschich slozjach. Psche-
 tož kaž wustoko nebessa wosche semje su, tak won pošylni swoju nadu nad
 tymi, kotsi što jeho boja. Kaž daločo ranjo je wot wečora, tak daločo da
 won naschim pschestupenjam wot nas bycz. Kaž što Wotczecz smili nad
 dzjeczemi, tak što smili ton Knes nad tymi, kotsi što jeho boja. Ps. 103, 10, 13.
 Se moj rječ stajnje pschedemnu, da su tesch mojeho Sbožnika wuplaczerske pe-
 nese pschezo psched Bohom a pschedemnu. Boh je hužom suim czinił po mojich
 rječach, tehodla ne czini won nitscho dale somnu, a niz jeno jeho smilnosz ale tesch
 jeho* Praudosz to požada, so won me sbožneho czini, a ton rječ dwojzjy saplaczery
 newosine a nežtraffuje: Dokel; ja jemu te wuplaczerske penesy a ton dokonjany
 Wopor teho Wujednanja Jesim Krysta prjotk dzeržu. Tehodla je schitkon moj
 rječ a rječow žtraffa tesch wjeczije wottemne prejcž, a moje swjedomnje je
 po † dokonjanem Waschwuju, to je žylje spokojene, a ja nedyrbu žane wob-
 štorzenje teho Sakonja nužpuschczicž, ale ja dyrbu schit teje wjern pschezo
 psched sobu dzeržecž. * 1 Jan. 1, 9. † Ebr. 9, 14. 10, 2, 22.

Kneže, pišch do wutroby, so po rječach nežtraffujesch,
 Ale naduje pscheschenujesch, da ja budu spokojny!

Za pyttach wnozy we wojim kožu, kotrehož moja duscha lubuje. Wossof. Kyrl. 3, 1. Njekotši pyttaju Zesussa a maju jeho hužoin, hacž runje won so potaji. Njekotši mysla, so jeho maju a tolla jeho nimaju, pschetož kotsiž jeho we myslach a werteži jeno maju, cžišami jeho hjeschcže nimaju, we Wutrobi. O Zesu dai, so wopomnju, so me tvoj Boky lubuje a tesch ty me lubujesch, kaž so sameho, jako swoju Nnewestu a swoj Staro. O najšbožnišche myšle! Da lubuju ja tče saho a ja so tebi spodobam a ty so mi spodobasch wosche scheho stworenja.

Zesussa zu jeno mjecž, Zesus budže požadany:

Za zu scho, haj scho sakljecž, psches cžo budu sadžjelany!

Neprajcže mi wot šwjeta a wot šwjetych wessełosow,

Nerecžcže wot kniczomnosow: Zesus so mi spodoba.

Kemni ref: O newesta! o moj hokbjo, poj schak kemni,
Ja šym twoja khowanka, bydž psches wjeru pschezo wemni.

Me, moj Zesu, hohrje smi, ja zu jenicžy tvoj rjekacž,

Schitkim druhim wjezam cžjekacž, kiž šu napschecžiwne tčži.

Nepraj, o ty Stworenje, so šym stobu sawjasany,

Njetk to cžiste šljedjenje wottemne je namakane,

Džež moj Nawoženja dže; dyž ze namni njeschto wissacž

Zesus budže to rosrifacž, dyž me kšebi posbjene.

6. Jun.

157.

Da wjem, moj Bože, so ty ta wutrobu pschepyttasch, a sprauosz je tebi
spodobna. 1 Kron. 30, 17. Ton Knes da so derje radzić tym prawym.
Pshist. 2, 7. Won widzi wutrobu. 1 Sam. 16, 7. Boh sebi neda psches lute
swonkomne sdacze woczy slepicz. Tehodla neje to jadyn nejabaty Zeich kpos-
nacu jeneho sprauneho Wobroczenja, dnz jedyn grobne wjezy aby jeno to wo-
staji, kczomuž won wor Natury wofebnje pokileny neje, ale dnz won wutrobnje
so we tem pschemjeni, kczomuž won najwjazny pokileny je. Pschetoz teho snuz-
komneho najwetscheho Nepscheczela najbole ton Knes, a tesch jedyn kscheszjan
kam pschimha. Zeschli njetk to najlubsche wostajicz; da jeno pschezo pomysl:
Jesus lubuje me. Zajkej najplodnischej mysli so podaj, dn by tesch scho
druhe sabyt.

Niz Hejchlerstwo, niz ljewkosz niz sjebanje

Nesmasaj ducha mojeho: prawdosz,

Swjernosz bydz moja bohabojasnosz,

Kaz nas roswucz twoje pschikasanje;

Regiruj moje rodzenje a pschewodz me,

So kodzu wtwojej luboszi bes czjemnosze.

Da wuttorn jeno scho swutrobn, Schtuz twoju kwalbu nepytta,

A dnz ja panu do kudobn, da wobhon me bes pschestacza,

A daj mi sprawnu wutrobu so ja so schjednje wobnowja.

Za zu twoj pucź scźernemi sarodźicź a se szjenu sacźanycź, so wona swo-
 jej schcźeschki nebudje namakacź, a dyž sa swojimi lubymi pobjene,
 so jich nedostzene a dyž jich pytta, so jich nenamka a rečne: Za zu sassa
 kmojemu prjenischemu mužej bicź, dzejž mi liepe bjesche, dyžli mi njetk
 je. Hof. 2, 6, 7. O moj Sbožniko, pschi tebi samym je mi jeno derje, tehodla
 zu ja rad pschi tebi wostacź. O sarodź schitke moje, tesch na sdažje dobre rospu-
 cze, a wobrodź me jeno prawje cźješnje. Daj, so bych smolom to najmensche,
 schtož me we tem Wuziwanju twojej Lubosze sadziela, pytnuł a kschizował, so
 bych bes pschestacza jeno na tebi wissat a stobu wokolo kodžil, wot twojeho pu-
 cza pak žanu kroczel newotstupil a do cžernjow sam nestupil; ale hewał psched-
 žannym kschizom nečjeknył, pschetož won nidy bes płoda neje, haj so bych pschezo-
 pke pscheczerpil a dobył. Nu, ty jo cžinisch! O swjerny Božo!

Twoja swjernosz wulka je, Kneže, so ty nebašch me
 Moje hegen pucze kodžicź: Bedž me dale, kaž ty žesch,
 Kaž ty namne wobanknesch, Ty me derje budžesch wodžicź.
 Dyž ja kswjetej pobjenu, Da pucź sacžen se szjenu;
 Ty žnył scźernemi sarodžicź moje pucze, hacž ja so
 Wobrocžu, a pushecžu scho, schtož by moło dnichi schkodžicź.
 Daj, so swjerny wostanu, hacž ja pschindu kdobycžu.

Ja zu rče Kwječnej cjeszi postajicž a Kwječnemu wesselu: Twoje
 sklonzo nebudže wjazy sakadjeć zc. pschetož ton Knes budže twoje
 wječne swjetko, a te dny twojej žalosze budža konz mjecž. A twoj lud
 budža lutezi prawi a budža semju wječnje wobšynycž, Kotsij ku ha-
 kosa mojeho plodjenja a džeło mojeju rukow, kmojej kwalbi. Jes. 60, 15.
 20. 21. Ja zu scžinicž, so jich Boža služba budže cžista a wječny klub
 zu ja snimi scžinicž. c. 61, 8. A ty budješc cžesna krona we knesowej ru-
 zy, a kralowski klobuk we ruzy twojeho Boha. A kaj so nawoženja
 wesseli na noweši, tak budže so twoj Boh na tebi swesselicž. Jes. 62, 3-
 5. l. t. Pschisl. 4, 9. Sir. 15, 2. O moji Sbožniko a Nawoženja, moješc da
 tesch namni swoj Loscht a Wesselje mjecž? Haj, haj, ale jeno we twojej hegen
 rjanoszi, drastzi a Pyschi. O dopeln to schitko tesch nademnu. Khowaj me
 pschezo we twojim plodjenju a we twojej ruzy, so by schitko moje džeło jeno
 we tebi so stalo a wjeste bylo, a so bychy moje Plody pschezo bohacžiske a
 swawiske byle a wostake hač do Wječnosze. Amen.

Kak možu, Kneže, wjazy žadacž, Napisch mi to do wutroby!
 Daj jeno mi, na tebe ladacž, da plodny bym a wessety.

Za zu snimi wjeczny ksub czinicz, so nochtu jim pschestacz dobrotu czin
 nicz, a zu jim moju bojosz do jich wutroby dacz, so me nebudza wo
 pusczic. A budu so nadnimi wesselicz, dyz jim budu dobrotu czinicz, a
 zu jich we tym kraju plodzic kswjernje szylej mojej wutrobu a szylej mojej
 duschu. Jer. 32, 40. 41. Ja zu jich wucziszic wot schitkeje jich slozse, skotrejz
 ku pscheczivo mi srjeschili, a zu jim wodacz schitku jich slozse. Jer. 33, 8.
 l. t. Ezech. 36, 25-27. t. 37, 14. Hof. 5, 3. 4. Joel 2, 21-32. O krajne plubenje, Boh
 ze bes pschestacza nam dobre czinicz a nas plodzic a wucziszic. Schtuž to ne
 shoni; ton so pscheczivi, aby nekedzbuje na to; tak won wele subi: pschetož ta
 najmenscha duchowna schkoda je wetscha hacz schkoda zylcho swjeta. O Božo
 mojeho sluba, zesch ty bes pschestacza scho dobre wemni dzjelacz a dacz, da nech ja
 zesch bes pschestacze na tebe kedzbuju, tebi wutrobu we czischini dzeržu, a ju psches
 modlitwu pschezo schjeroko wottewru a tak beru! Njetk so moja Wutroba wot
 kewri, o napeln ju stwojej Radu!

Eczi, Kneze, jara lubo je, dyz my teže prawse wuziwamy,
 Dyž my wot twojej lubosze, troscht, žiwenje a sbožnosz mamy;
 Daj pak, so nimam nidy dosz, dokelž ja živy bym na swjeczi,
 Nech lacžny bym, kaž wšuchem ljeczi, da netrechy me sasparnosz.

Za zu jemu na wječnje sakhowacž moja nadu, a moj swjast dyrbi
 jemu kwjerny wostacž. Ps. 89, 29. Wele budže recžane wot Nady,
 Wodacž a tych rječow a dowedženja tehosameho: ale malo wot Chčenzy, a
 takama tolla woboje dawaja. Pšchetož hacž ranje ja steho chčenstkeho sluba pa-
 nu, da tolla Boži slub a Nada nepanje. Zeli so ja moj Nad sroskacžom po-
 snaju a Nadu pšches Krystussa pyttam, da je tak wete, jako bych nidy nepanjē
 a ja mam hužom tu wječnu Nadu, kiž won we tej Chčenizy nam schenkował
 je, a te wodacžje schitkich rječow, kiž nidy nepschestane.

Wječny je swjast lubošje, kiž by somnu, Kneže, sanknyl,

Twoja nada nepanje, Wutrobu by mi wottanknyl:

Wječnje twoja šmilnosž traje, wječnje twoja ščerpliwosž,

Kiž me, dnž ja panu, nosy, a mi dawaja pobožnosž.

Za bym wječnje wottebe hužom dawno lubowan.

Lubosž nedogruntowana! Sjew šo hješče ljepe mi,

Rostwucž me, teže prawje posnacž, nech bym strowy we wjeri,

O dn bych šo ponuril do morja twojej lubošje!

Moje šwjetko daj schak mi woczi nebeskej šwjetkosže

So by twoje šlotke plomjo bole me woschewilo,

Sašwjeć šewojim plomenjom wemni rune plomesčto!

Da budu Israelej jako roža, so budu kćjeć, jako roža, a swoje korenje ro-
 spuščjeć, jako Libanon; A jeho halosy so rostosy so budu tak riany,
 jako woliowz 2c. Hps. 14, 6. 7. Moj pscheczelo, poj do twojeje sarody a jys-
 jeje krasne plody. Bussok. Krl. 5, 1. Ton plod teho ducha je lubosy. Gal. 5,
 22. Moj Božo, schtož pscheczimo mojej Wohli se sleho korenja wot Loschtow a
 hanjajnych myslow so wemni hiba, to ty mi nepschirachnujesch, a dokelž wono
 me shibuje, dyrbi wono mi kwižitkej bycz, hacž so runje sda, so wono Wjeru,
 Lubosy a schitke plody wutupicz budje, so ja, kaž sucha halosa hym. Za dyrbu
 kćjeć, plody a czerstwy bycz. To słowo dyrbi hjeschje namni dopelnene bycz,
 hacž runje posdžje a psches pscheczirone pucze. Twoja Lubosy dyrbi so tolla
 hjeschje domne wuljecz a jeno sama me nufowacz.

Dnž wtwojeje sarodži, teži njeschto dyrbi škodžicž,
 Da nedaj, Pscheczelo, tym huffanzam mi škodžicž;
 Pscheczischcz tu wutrobu stej mozu lubosžje,
 So kojžda haložka mož žtoma dostanje.
 Ty sam žnł wemni nesž plod cžisteje lubosže,
 Wotrjesaj haložki tej falschnej šurrowosže,
 Plod, domne snoweho, wobkrep me, požonuj
 O roža nebesta, Jesu! me wobarnuj.

Ja zu moje nadne słowo nadwami woptwerdźicǝ: pschetoǝ ja derje
 wjem, kajke myšle šebi wot was myšlu, praji ton Knes, myšle miera
 aniz nesboǝa, so bych wam dal ton konǝ, na kotryǝ woczakujecǝ. Wy bus
 dǝecǝ šo kemni wolacǝ a ja zu was wušłyschecǝ. Wy budǝecǝ me pyttacǝ
 a me namakacǝ. Ja zu wasche jastwo wobrocǝicǝ. Jer. 29, 10: 14 Pschetoǝ
 słowo tego Knesa je prawe a schtoǝ won šlubi, to won wjeszje dǝerǝi: dyǝ
 won retnje, stane šo, a dyǝ won roštaje, steji huǝom. Ps. 33, 4. 9 Dy by we
 mušy tak loschke było wjericǝ, so Boh wjerny je, cǝohodla by won tak wele šlube-
 njow dal? Wjerisch ty jo prawje, da budǝesch jo doczakacǝ, husto pak cǝeschko
 dosǝ. Pschetoǝ ta pomoz nekombǝi šo jeno, ale husto šo stane runje wohn to,
 schtoǝ pomozny napschecǝimo je, schitko temu słowu napschecǝimo, jako by wjeruo
 nebuło. Tudy myšl šebi, to je Boǝi Pucǝ, so by won šwoje słowo dopelnił,
 won pschezo dǝe per contraria (psches pschecǝimone Wjeǝy). Won pomha najpre-
 dy we snuzkonnem, so by ta swonkonna Pomoz derje wuǝirwana, šboǝna a
 tak dwojaka była.

Boǝe słowo newupane: Schtoǝ ton Knes nam šlubił je

Budǝe scho dbpeluene A šo napošletku stane:

To je twerde šaloǝenje: Boh scho moǝe, ale to

Nemoǝe, so nebyło, schtoǝ won šlubi, dopelnene.

Ja zu ju do pústžiny wes; a wutrobnje sneju reczecz. Hof. 2, 14. **M**ci
S pscheczelo, džimoj na pohlo a wostanmoj nawšach. Wuffok. Kyril. 7,
 11. Kneže, ton šwjert je mi pušžina a styšknoš; pschetož husto šo stanje, so ja schjed
 nje we czješnoszi šym, dzejž ja šebi newjem radžicž; ale ja šo modlju a pyttam we
 tebi mjer: tak recžišch ty somnu wutrobnje a pomhašch mi tesch we swončonnem
 wohn. Nech me tožamo njek na pschichodne pošylui, dyž ja šebi sašo nebudu
 wedžicž radžicž. Ty tolla pschezo dale pomhašch, haj napošletku žylje wohn,
 a schitko dyrbi Knebešam pomhačž.

Ja šam lutki wtem Šmenštwi Boha šameho zu stacz,

Ja zu škosze a žadosze teho šwjeta šatamacž;

Šautowanje, Šarowanje mi šo nochze špedobacž.

O cziščina a pušžina dzejž to štworenje melcži,

Dzejž ta duscha, kaž šo šluscha, šo psched Bohom pokili.

Wi šcho šmerdži, šchtož šo hordži po tej šwjetnej krašnosziž

Ja šam lutki wtem Šmejnstwi s Bohom šym we wjecžnoszi.

Ja mam Boha, a wjem so ja Jeho šym; O derje mi!

Šebjo krašne, Wašchnje-jašne, nech teže pschezo wužiwam,

Šaufkemu a Šswjetnemu Wašchnju dobru nož ja dam:

Šopotanje, šarowanje nidy lubo ja nimam. **Łoš. Paštwu wjeru,**

14. Jun.

165.

Džim woschi sy, džim bole so ponizuj, da budže tebi ton Knes nadny.
Sir. 3, 19. (Pšchetoz) shtuž hordy je, teho može ^{won} ~~ponizicj~~. Dan. 4, 34.
t. Sjew. 21, 24. Čži Kralojo na semi budža swoju krasnos a cjesz do mje-
ka Božeho pšchinesz. Njekotry hordy hjeschcže sam sebi hordy dosz neje, won
sebi swele penesami. hjeschcže wjazn hordosze kupi, dnž won sebi woschi žtant,
Titel aby samt kupi. Pšchetoz Kozdy, kaž Arndt praji, ze rad wulki bycž nich
to nochze niski bycž a sa Krystusom Kodžicž. Krystus ma wele služomni-
tow ale malo tych, kiž ja nim Kodža. O Kueze, daj, so by me nitscho wosofe ne-
womasako! so bych ja tebi scho, a so sam kšchemu tebi podaš, a jeno twoju, uiz mo-
ju cjesz wewschitkim pyttal, a schitko schtož wemni hjeschcže wosofe je, kšchizowaš.

Schtuž ze jeno na swoj žtant a na swietnu cjesz kedžbowacž.
Ton je hjeschcže jara hordy: Won by skerje dyrbjal,
Dnž swoj narod wopomni, so wot wutrobny hajnbowacž;
Pšchetoz won wot rjeschnych starschich je swoj prieni spocžak sak.
Schitka krej je runje rjeschna: Shtuda ze ja rosdžjesicž?
To je luta rosna hordosž, shtuž so ze skrwju wupyschicž.
Zeschli pak na žtanty ladacž, ladaj na to kšcheszjanstwo,
Mech je twoj swonkomny žtant temu samemu služomny,
Da by we najwoschim žtancži: hewak knicžomne je scho:
Sponiznosžju wedž twoj žtant, da by Krystuskej podobny.

Jesus Krystus je cžera a dženka a ton šamy, kiž won je, budže tesch d
 a kpraudosze. Hebr. 13, 8. Kotryž nam je scžineny wot Boha tmudro
 by stało: Schtuž šo kwali, ton kwal šo teho Knesa. 1 Cor. 1, 30. 31. Wo
 je te rjechi šasyglował a te škosze šjednał a tu wječnu praudosž pschirwe
 Dan. 9, 24. We nim mamy praudosž a šylnosž. Jes. 45, 24. We nas n
 namakamy nicžo, we Krystussu scho, haj Won je šam nasche Scho a džjela
 dawa tesch šchitko; tehodla netrebam a nemožu ja šam nicžo wot mojeho šob
 pschinesž a ja šo na nicžo nespuschežam, jako na Krystussa a jeho Meno, kaž wa
 moja Praudosž, moje Schitko je. A dyž won wemni schitko je, da dyrbi š
 druhe, Šakon, rječ, cžert, tesch moje hegen Šudženje wottemne wotstupic

Šnicžim nemžu nadu dostacž, psched Bohom, hacž s Jesussom,
 Pschi nim budu wječnje wostacž, Won mi pomha ščjerpjenjom;
 Ty šy šehał tu najwoschu praudosž mi dobrł,
 Dyž na kšhižu we šmercži šakne šy pobyl,
 Tak šufnju tej šbožnosze woblet me šy,
 We ferrej my kšbožnoszi hottowi šmž.

N. 267. v. 6.

20. Jun.

171.

W tym Knesu mam ja praudosz a bylnoš. Jes. 45, 24. 2 Cor. 2, 14, 5, 2. m
To Prawjeczinenje neje we spoczatku smolom kwobschijeczu, potoni po a
widzimy, so niczo wjeszische neje a so jadyn drubi Pucz nam možny neje, dy by
chu tesch schizy wot njeho wotstupili: pschetož my widzimy, kaš schitko womas
ne je, a jeli so psched Bohom placzicž dyrbi, s Krystussom dyrbi pschikryty byc
Tu saljesenny žnje do Krystussa nuž a we nim so samych sa prawnych dzerzim
To, to pschinesse czichi Wotpoczink, bylnoš, dobyczje a czichu Myšl, to rjam
Snamjo Krystussowe.

Naturski rosom je kaš swjeczka sarwedna,
Naturška myšl a czesž tčži jadyn mjer neda;
Dyž sam so pschewinesch psches swoje hegen možn,
Da skomdzisch modlitwu, masch jeno wele prožn;
To hegen twarenje so tebi krašne sda,
Echaš niczo neje scho, schtož prawny grunt nima;
Ty jeno sjebasch so psches twoje hegen sdacžje,
Dokelž na tamnym duju twoj hegen skutk nepłacžji;
Schtož Boh sam czinil je, schtož Jesus sam nam da,
Praudosž, mjer, weselosž, so jemu spodoba.

Sam bywi na sebi, pyttaj to wodawanie

W Krystussowej swi: tak masch to dobowjenje. Jes. 33, 24. Ejem. 12, 1

W nisy wolam ja so ktebi, ty zyl me wusklyschecz. Ps. 86, 7. Wojske Bot.
molw. Dyž ty budžesch so modlicz, budže ton Knes rcže wusklyschecz,
dyž ty budžesch wolacz, budže won prajicz: Laj, tu sym ja. Is. 58, 9.
Schych romadže je jedyn Knes, bohaty nawschjeh, kiž so knjemu wolaju.
Pschetož, schtuž so ktemu menu teho Knesa budže wolacz, ton budže sbože
ny (nech je schtuž ze). To stej ktrschtej tych bojasnych czi krocž we Bibliji, me-
nujž: Joel 2, 32. Skutt. 2, 21. Rom. 10, 12. 13. 19. Tehodla dyž prawi wo-
aju, klyshi ton Knes, a wumože jich sewschitkeje jich czjeknosze. Ps 34 18.
t. Ps. 145, 18. Ton Knes je blisko schitkim, kiž so knjemu wolaju rc. a Zac.
5, 16. Ta prostwa teho praweho wele samože rc. O Krašne blubenje! Kaf mo-
e Boh njek njeschto na moju prostwu sapowedžicz? Won jo je šubil, ton syn je
o sašlužil, ton šwjaty duch džjela tu modlitwu; To šlowo jo hužom dawo,
wjerjaza Modlitwa pak pschima a jo bere, Za Modlitwa je tej Wjern ert. Zesch
ny wele, da wottewr twoj vot schjeroko, a prosch we wjeri prawje wele, ty kryd-
nesch schv. Schtuda nechaj so modlicz? O kupož, my nicžo nimamy, možemy
pak schitko wot Boha dostacz, a tolla nemodlimy so prawje!

Dyž, Kueže, sy tak bohaty, da sewschjem wobohacžisch me:

Nech nejšym ridy sadžiwany, so pschego bude wusklyschany

We bjedženju daj šlyschetž mi: Ja šlyschu rcže, ja pomham kži.

Joseph djesche k swojim bratram: Stupcje schak sem kemni zc. Ja sym
 Joseph wasch bratr, kotrehoz wy to Egyptowskeje pschedali sze, a
 njetk nestarajcje so, so bych ja tehodla so njewal, so me sem pschedali sze.
 Pschetoz wascheho jiwjenja dla je me Boh predy was sem poslat. 1 Mos.
 45, 4. 5. Tak reczi ton Knes Jesus nasch Bratr tesch knam. Kak zu ja, Ephraim
 me, tebi dobrotu czinicz? Kak zu ja tebi, Juda, dobrotu czinicz? Pschetoz
 nada, kotruj wam wopokasac; zu, budze jako ranischa mroc; el polna ros-
 sy, a jako rosa, kiz so rano rosliva. Hos. 6, 4. Tak so by ty na to spomnila
 a so hanibowata a dale psched hanibu twoj rot newottewrila, dyz ja tebi
 budu schitko wodacz; zc. Ezech. 16, 63. My nedrybimy jadrn Njeh, zaue
 pscheladanie samolwicz; dyz pak my so wobskorzimy a so hanibujemy, woda
 Boh niz jeno scho, ale wobroczi tesch hjeschcze nasche pscheladanie kljepschemu a
 pomha nam tesch stych najbole sasmatanych Wjezow, do kotrych; my so samy
 pschinegli smy, wotwobroczi to pohorschenje, a da tesch nasche smolki drubim
 kljepschemu sluzicz; aby tolla jim neschkodzicz. O wulka swjernosz!

Ty Kneze schitko dobre czinisch se steho, snami derje mjenisch,
 Ty dobywasch nas se smilnoszu: dy by ja so pschelikal sluboszu,
 ab dy by moja wutroha tesch moja pschero wostala!

Israel ma schak Boha sa troscht, schtuž jeno czisteje wutroby je. Ps. 73, 1. Ja napominam was jako podrožnikow a zasnikow, s daluicze so czjelnych loschtow, kiž napschecziwo duschi wojuju, 1 Pet. 2, 11. Tehodla dnrbu tudy, praji Lutherus, wojna bycz, so bychmy tym czjelnem loschtam, niz jeno nepotswoszam, ale tesch schitkim žadoszam pschecziwo duchu napschecziwo stali; pschetož te same wojuju tesch pschecziwo duschi. Schtuž tehodla swoje stawe jako broju Božu nedostojnje wuziwa, ton srani, haj mori so same ho se swojim hegen Mecjom, Sir. 21, 4. a wojuje pschecziwo Bohu, swojemu Knesej. O Nerosom! Tehodla mor twoje Loschte, niz pak we hurrowoszi a hegen Mozy ale psches ducha; aby wone teze morja. O Kneze, daj, so jich sjebanje pntnu a swjernosz wopokasuju.

Najwutrobnische nawabenje schak nenadžuzny czjelne je,
 Dyz teho ducha wobswjetjenje nas k modlitwi nepocjenje;
 To krotke swjerne wojowanje newurekueny mjer nam da,
 Najskotse Bože wopnttanje se-Ziona nas wobliwa.
 Dyz sapriemy schje besbožnosze, da mamy wjeczne wessełosze,
 Dokelž my hjeschcze wzjezi smy. Kak bychmy hewak wojowali,
 Dyz nepscheczela nimamy? Kak bychmy dobyczje dostali?
 Kak by so swjeru modliło? Za lubosz pak pschewine scho.

De Boh sa nas, schtu moje pschecziwo nam bycz, kotryz teisch sam swor
 jeho syna neje pschepuschcil, ale je jeho sa nas schitkich podai, kaha
 by won tesch nechaj snim schitko nam nadnje dac? (Tak tesch wjeszje te-
 ho tak husto flubeneho a wot Krystussa huzom warbowaneho swjateho ducha a
 scho dobre. l. t. Luc. 11, 5-13.) Schtu zyl na wuswolonych bozich skor-
 zicz? Boh je tudy, kiz prawych czini. Schtu ze satamac? Krystus je
 tudy, kiz wumrel je, haj hjeschje wjazy kiz teisch sbudzeny je kotryz
 je na prawizy Bozej a sastupuje nas Rom. 8, 31-34. Teje runosze teich
 ton duch je spomozny naschej flaboszi: pschetoz my newjemy, schto
 prossycz dyrbimy, jako so salezi, ale ton duch sam sastupa nas snewus
 reknemem i dychowanjom najlepe. v 26. l. v. 15. 16. Nu, je ton Boh,
 syn a swjaty duch samne, a moj, da je schitko, to zyle Nebjo moje, a krept
 teje wobstajnje prostwy a Wolansa Krystussowej krowe dla bes pschestacza
 namne lutu Nadu. Pschetoz psch s Krystussa, mojeho brjednika a sastojwita
 tych swjatych kublow, pschindze moja Modlitwa hohrje k Bohu a schitka pol-
 nosz boza pschindze temni delje. O dy by moja Wutroba jeno pschezo schjeroko;
 schjeroko wottewrena byla!

Wisch, Kneze, to do wutroby, da bukom tu syn pobožny.

Wrocź so sasso pschecziwne Israel, praji ton Knes, da so ja nochzu na was njewacź, dokelj ja similny sym, praji ton Knes, a nochzu wjeczje nje njew dzerzecz. Jer. 3, 12. Ty sy dary dostal sa ludzi, tesch sa pschecziwnych, so Boh ton Knes tolla wostacź budze. Ps. 68, 19. Ja nochzu moj swjast neswjaty czinicź a nepschemjenicz. Ps. 89, 35. l. t. v. 3. 29 teho tunja i Petr. 3, 21. wot chczeniskeho sluba, a Luc. 15. wot teho subeneho syna a kak jemu ton Boh napschecziwo dzjesche. Dyz my hjeschtze psched Bohom czjekamy a jeho nepytamy; da won huzom nas pyta, pokazje nam nasche hubenstwo a kudobu, a czenje nas ktemu Synnej. Kak nedyrbjal won nas tam hohrjesacz, dyz my na jeho czenenie psches Krystussa knjemu pschindzemy, jeho pytamy a niz pschednim ale knjemu czenemy? Kotra Macz nebudze swoje sabludzene dzjeczo, kotrez sa so pschindze, hohrjesacz?

Boh je we tej swjatej chczenzy teze do sluba horje sak,
 Tajki slub njett wjecznje steji, dyz ty sy so pscheladał,
 Da je tu ton twerdy Gvunt. Njeschnikam je nada data:
 Duscha, Wrocź so frostaczom, tudy budzesch hohrjesata!
 Ach! kak zel temu Botzej! Ej, kak won dze sa tobu!
 Poj; won wola, won teze necha wostajicz we nesbožu.

26. Jun.

Radyn wopydler nebudze rex: Ja hym slaby, pschetož ton lud, kiž tam.
 pschebywa, budze mjecž rječow wodacžje. Jes. 33, 24. l. t. Ps. 130, 4.
 Ezech. 16, 63. Luc. 7, 47. 1 Jan. 2, 1. 2. Tudy namafasch ty, so my najwjazny
 kbohobojasnoszi a luboszi Božej nawabeni a we swjecženju pošylneni budžemy,
 dnž my prawje wjerići wuknemu to wodacžje tych rječow a prawjecženje: a
 dnž my samoluxy na nadži wiššamy a na Krysta poladamy a so jemu dowjeri-
 my, jako by hjeschče nicžo dobreho we nas nebuło, dokež wono hjeschče dokon-
 jane neje. Tam wostanemy smjerom, wesselimy a troschtujemy so swojeho
 Ebožnika sameho, a tam je Loscht a Moz na puczach Božich bjezacž: kaž wele
 dowjerenje pak na skutki a na czucžje pschi tebi je, tak wele Newjern, Newot-
 peczinka, Newjestosže a Nemožny tesch je pschi tebi.

Schtuž swojich rječow doł sa wulku rosnosž ma,
 Pod Krystussowu kšichž so jeno knadži da,
 A tam to wodacžje we wjeri može dostacž:
 Ton tesch mož dostane, nebudže slaby wostacž.
 Je wele spuszcžene, da wele lubuje:
 Zeschli njett swjaty bycz, da nekodž bes nadny
 Wtej hegen swjatoszi; nech duscha prawje wjeri
 Tych rječow wodacžje: Tošame dosž teže czjeri.

B

Nech su wasche bedra wopassane, a wasche swjezy sa swjeczene, a byczi
 cje podomni tym ludjom, kosi na swojeho Knesa cžakaju zc. Sbo
 ni su cžisami wotroczy, kotrych ton Knes pschishedsi namaka, so woni
 wachuja: sawjernie ja praju wain, won budze so podpassac, a jim kasac
 so sablido synuc, a pschistupic, a jim fluzic. Ton samy wotrocze pat
 Eiz swojeho Knesa wolu snaje a neje so pschihottowal, neje tesch cziniť
 jeho woli, ton budze jara schwikany: Komuz wele date je, wot teho budze
 so wele pyttac. Luc. 12, 35-37. 47. 48. l. t. Jan. 13, 27. c. 15, 14. Wy tze moji
 pscheczjeljo zc. Moj Sbozniko daj, so nebych wjazy ljewki, ljeni a sparny byl,
 ale pschezo wachowal a pschezo horzisko swojeho Mena žalbu a woliť brať, so
 bych moju swjezu we Wieri a we Luboszi pschezo swjetlisko swjeczic, dať a
 pschezo hortow byť; pschetoz dyz ja moje pschihottowanje jeno na pschichodnu
 žtundu wotwežu, da ja kupje cžinju. O pschihottuj me koždy žtundu,
 Amen.

O fajka wulka krasnosť je tym swjernym duscham polubena!
 Pschihottuj, Kneze, pschezo me, so newesta bym wupyschena,
 So bych tu lampu swjetlu mjeť a so wot swjetneho wuredzik,
 So nebych nidn sparny byl, niz malo cžiniť, wele wedzik.

Dajće šebi došz bycž na tem, šchtož macže. Ebr. 13, 5. A bycž je wesseli we nadžiji. (teho wječneho) Rom. 12, 12. Schtuž Wjeru ma a spofojom je, šo nicžebo cžasneho nenadžije. Haj won šo šterje wjazn boji psched cžasnem Sbožom, psched penesami a kublami, jako psched Nesbožom, dyž nješchto subene budže; a je husto pschi tem spofojnišchi, jako pschi taninem. Pschetož won wje, šo Boža ruka, kiž šama jeha napelni, ton žytn šwjet, a tehodla wele kaschczikow ma, a dyž jedyn kaschczik nicžo nima, šteho druhebo jo wosme. Nu ton Knes je moj džel, praji moja duscha tehodla zu šo na njeho (šameho) spusščczecž. Grudn. Kyril. 3, 24.

Neczataj na druhe cžassy, šo šo štobu pschemjeni,
 Boh by hužom scho pschemjenik, dy by bylo dobre tčzi.
 Nestaj šwoju nadžiju na to, šchtož šo tu stacž može,
 Posbjen jeno njetc a pschczo kuebššam tu wutrobu:
 Pyttaj tvoje spofojenje jeno wtamnym wesselju,
 Tak scho tvoje cžerpenje tebi budže wele lože.
 Džim bole my schickich wjezow šo na šwojecži šdžeržimy,
 Džim šlotsa ta wesselosž a ta wječna krašnosž budže.
 Tehodla da wostaj scho, cžerp, a bjedž šo, modl šo schudže:
 O moj modžerjo a šwjetšo, ja šo jeno džeržu tčze.
 Čžen me, cžen me se šwojeta, šo ja jeno ktebi kwatam
 A niž wofomifnenje šo we nicžim nefaschmatam.

Nedajcže žanej snitej recži swascheho erta wohnbicž, ale kotraž dobra je
 k poljepschenju, džež treba je, so by lubosna byla kšlyschenju a ne
 studžcže teho swjateho ducha božeho zc. Tesch nerezčcže nehorne słowa
 a nablasne recže, aby žorty zc. Eph. 4, 29. 5, 4. Nzewužitne słowa, škodne
 słowa! Wone studža teho swjateho ducha, sacžjera smolom tu mož, kotruž ton
 cžloweck wmodlitwi je dostał, a nacžinja lute rosproschenje. O Kneže daj, so
 bych po twojim kwanju melcžal a recžal, haj melcž a recž ty sam psches me.
 Daj, so bych najwjažn a najradši stobu recžal samue a sa druhich, a so by schitko
 mi služiko kmodlitwi o kwałbi a so bych so psches nicžo nerošproschik. Tvoj duch
 dyrbi jasny a wutrobu nawabicž: daj kschitkim słowam požonowanje!

Wele recžisch, cžlowecže! dnž so wužitnje nestane,
 Da je hužom snita recž: nech ta serta tčži nepane!
 Dževž we wusdži twojn hubu, nerezč, schtož ty jeno zesch,
 Wopomn: hacž ty stwojej recžu wele plodow pschinessesch?
 Njetk da, Kneže, wučž me sam, mojej hubi sank položicž
 Kojžde słowo smudrosžu na wahu, kaž složicž!
 Sank ty jeno moju hubu, jeli nusne, wottank ja,
 Wobarnuj me, so ja pschežo wodobrem mjeri wotpocžnik.

30. Jun.

181.

Nedajcže nam pschi našim dobrem cžinenju wustacž, pschetož wšw. o-
jim cžassu budžemy tesch žnecž bes pschestacža; tehodla dokełž njett
cžas mamy, da cžinmy dobrotu. Gal. 6, 9. 10. Tehodla my nasche penesy
a kubło nimamy, so bychmy je sromadžili a sloschtom pscherachnowali, a
ruku a Wutrobu snim womasali. Tehodla dyrbjali šo pschi rachnowanju tych
penesow derje pschezo tak modlicž:

Nech šo sgeřsom necžwiluju, dyž ja penesy rachnuja,

So nebyła wutroba, kaž ta ruka, masana.

O Kneže daj, so bych ja we cžassu dobre cžinił a žadny cžas ani Nadu ne-
skomdžil, aby neprawje nenałožil.

Schto je njett we cžassu, tu na štwjecži najdrošče?

Kak? woprašujesch šo? dži, prašchej, schto cžas je:

Ton cžas šam sawjeszje wewschitkim je najwoschi.

Kak tak? neje won Kruch tamnej wječnoszje?

To wofomiknenje tu sbožnje nałožene

Da plody bohate we tamnej krašnoszi!

O bjeda, so ton cžas tak budže pschecžinemy,

So mało šniemy na wječžne žiwjenje!

O škoda najwetscha, žtunda newužiwana,

Kiž we tej wječnoszi nebudže namakana!

Wucź me cźinicź po twojej wohli, pscheroź ty sy moj Boh, twoj dobry
 duch wedź me po prawym pucźu. Ps. 143, 10. Bojste Botm. Tich
 smilny Knes budze jich wodźicź a kźiwym źorlam pschewodźicź. Jes. 49,
 10. Tych ślepych zu ja po tym pucźu wesť, kotryj woni newedźichu a zu
 jich wodźicź na scheschtach, kotreź nesnajachu, ja zu cźimu predy nich do
 śwjetla pschewobrocźicź, a to kśchiwe do runeho. To zu ja jim cźinicź a
 noch zu jich wopuščicź. Jes. 42, 16. Shtuź we Krynstussowem des cźinenju
 wotpocźuje, ten nepane po sakonskim Waschuiu na to cźinenje, a je tolla pschezo
 we cźinenju, won so sameho pak dzerzi sa ślepeho a praji: W y newjemy,
 shto my cźinicź dyrbimy, poda so tehodla spize a mjernje swojemu Wodze-
 rej, jeno po jeho kwanju kōdźicź a stacź, a modli so tehodla wewschjem, tesch
 we najmenschim: So zylje tebi dali zc. * Wacź me, Kneze, cźinicź po
 twojej wohli zc. * No. 8.

Kneze wucź me, po twojim spodobanju
 Echo cźinicź, a twoj dobry duch wedź me
 Po prawym pucźu, so posnaju teze,
 A bykom tnebjū sħm we požadanju.
 Pomhaj, so we wjeri ja pschezo pschiberu
 Sapru so sameho, sapru sħwjet a semju.

Pschetzerp ste jako dobry wojak Jezom Krysta: Zadyń, kotryž sa wojak
 ka stazi, neplecze so do schelkeho džjela tej žiwnosze :c. 2 Tim. 2, 3. 4.
 Tudy so husto džiwuje dze, psches czerpenje, stysknoš; a cziščćenje, tu je nusne,
 pschezo we Krystussu, kiž nasch mjer je, wostacž, a kjeho słowu so we wjeri a czi-
 schini dzeržecž a so jeno modlicž, hacž my sebi runje žaneje rady newjemy, na-
 pošetku nam tolla budže pomhane. Haj wono je schitko, tesch to czerpenje sa-
 mo, luta pomoz a jene Wubrocžje na tu wjecžnosž: teho so nadzej a na to cžakaj.

Nech ja, Kneže, smjachčosze, so psched kschizom nestrachuju,

Nech so tesch na kniczomnem teho swjeta nesraduju.

Wobrocž wutrobu a myšle wižadžiji k tym nebesam,

Pschetož sa to rjeschue cžjeko žadny mjer nepožadam.

Sa schak nochžu, (poslyln me) žane dobre dny sež žadacž,

Sa tobu žu kschizom hicž, na tebe žu pschezo ladacž;

Sa pak shegen wohle nochžu sebi sam kschiz wudžjelacž,

A niz moj kschiz wetschi cžinicž; schtož žesch namne pschipošetacž,

To mi pomhaj swjeru nesž; nech moj duch nesazwofluje:

Džjecžo schak nesž nemože, to, schtož muža wobcžezuje,

Ty masch mjeru wtwojej Schuli; kojždemu tak wele dasch,

Hacž wot tebe moz je dostak: Kneže, tu me sewschjem masch!

Wučće je wottemne, dokele ja czičkej myšle bym a swutrobu pokorny, da
 budjeće wotpoczint namakac; sa wasche dusche. Matth. 11, 29.
 Woblekajće so poniznosz, pschetož Boh napscheczjwo steji hordym, ale
 ponicznym dawa won nadu, tehodla ponizujće so pod Božu moznu ruku,
 so by won was powoschil we swojim časšu. 1 Petr. 5, 5. 6. Judith 9, 13.
 Czi wossojz duchojo, kiž jeno pschezo wossoko stupicž zedža, nadbjenu a storcža so
 wo tu moznu ruku Božu, kiž so pak poduju shibuja a ponizuja, czišami budža
 wot nej pschikryczi a wobarnowani. Zeli so ty na wossokich Schulach newuf-
 nesch poniznosz a swojetej wottemrecž: da wuk jeno tak derje scho dowesž hacž
 zesch, ty tolla by, jako jedyn swojetej spodobny Studenta (Studiofus gloriae)
 po Pschisł. 11, 2. 2 Cor. 1, a 2. nemudry a nerošwjetlenny, a slepy. Tehodla
 praji Augustinus: Kaž wele jedyn swojetej wottemre, tak wele won widži.

Me, moj Jesu, hohrije smi, do Schulje tej poniznosze,
 Ja zu pokuschny bycž tebi, ja zu mały, niski bycž;
 Daj mi ducha poniznosze, kaž ty jeno me zesch mjecž:
 Nepuschč me do Helementa satamaneje hordosze.
 O tak derje je tej duschi! kiž neleczi wossoko,
 Ale we tej poniznoszi ktwojem kschizej kili so.

Lubujcye teho Knesa, schizy jeho kweczi. Ps. 31, 24. Mech tola schizy, tesch czi najfromnishi, wosebne mlodzi ludzo so sdalija teho potajneho wokolo kodzenja stymi Parschonami zonskeje schlachty. Za Natura je jara skazena, a ton nepscheczel jara lesny: jeli so jara nadnimi wissamy, da to knajmenschemu Krystussowej Luboszi moze schodne a tesch skemu potomne brecz, kotrez fromnych rosrudzi a skych khanenju nawabi. Wissaj jeno na Krystussu, da teze ta Lubosz teho stworenja nuz newosme.

O Lubosz daj, so teze lubuju We prawej czistej luboszi!
 So jeno wtebi wotpoczuju, Mech weinni scho so poda tezi!
 Ja rad tezi wutrobu wopruju, Ja žiwym sym, dnz teze lubuju.
 O Lubosz, pschestacz ja nemožu, ja modlju so, ach wuslysch me
 Sa czistu lubosz jeno proschu, ja proschu jara poniznje:
 Dnz možu cziszje teze lubowacz, schoda me moze wobczegowacz?
 Prejcz srjeschnej luboszju, prejcz stej wobczegnoszu!
 Ja twoje dla tak žakoszju: Kaz wele wot nej sbotkne widžu
 A nehidžu, tak wele czernjow sacuju.

Lubujće waschich nepscheželow, čžincže dobre a poschežujće, so nicžo so
 sa to nenadžijecže, da budže wascha sda wulka zc. Bydźće šmilni, jačo
 tesch wasch Wotzecž šmilny je; dawajće da budže wam date: dobra, nat
 łoczena, nacžassena a kopata mjera budže wam do wascheho klina data. Luc.
 9, 35. 36. 38. Schtuž tych hubenych tesch jeno jeneho štanča symneje wody
 napowa we wučžomniča meni, sawjernje ja wraju wam, to jemu nebudže
 nesaplacžene wostacž. Matth. 10, 42. (Pšchetož) Sawjernje schtož wy čžini
 li šze jenemu bes tymi mojimi najmenschemi bratrani. to šze wy mi čžinili.
 e. 25, 14. Wesseleho dawarja lubuje Boh. Boh pač je možny, so schelka
 nada na was pschibywa; korryž pač šymjo dawa rossywarej, ton tesch
 budže kljeb dawacž kžydži a pschisporecž wasche šymjo zc. NB. 2 Cor. 9, 6:
 10. Pšchišl. 17, 18. Prjed. 11, 1-6. Schtuda šwojemu Rossywarej nebudže
 jnsž dawacž? Džim wjazn my dawamy, džim wjazn Boh sažo dawa. Džim
 wjazn my šnjemy, džim wjazn so tudy pschispori to šymjo, so bychmy wjazn
 šyli, a džim bohacžische šu tam te žnje.

Za zu teže, Kueže, posbjehowacž, ty možesch schitko požonowacž

So spokojny a wesseln šym kdobrym skutkam bohaty.

Dni šym wot tebe wobdareny, nech šym slubosžu napelneny;

Za poschežuju teži, ty šy sda; ton dawar jeno kwałbu ma.

Wotwejtaj a pschivedytaj seju kemni, a budželi wamaj schtu schto pras-
 jici da rektaj: Ton Knes jeju potreba a nydym budže won wamaj
 jeju puschežecž. Matth. 21, 2. 3. Knesowy duch pschindže na nebo a taj
 postronkaj na jeho rukomaj bjeschtaj jako zwernowej niczi, swobenjom
 pschepalenej, so te swjaski sjebo rukow spanuchu. Esudnik. 15, 14. Tak
 czini tesch ton duch teho Knesa wot schittkich duchownych swjaskow frej: pschetož
 dže: teho Knesa duch je, tam je frejora. 2 Cor. 3, 17. Hacz runje ton Nepsche-
 cžel me tesch Krystussej rubik je; da won tolla nekrydne, jako Kubežnik žane Pra-
 wo: Krystus bjeschtže wobkhowa swoje wulke Prawo namni, a dnž ja jeno
 psches jeho nadu so jemu podacž a wot czertowskich swjaskow frej bycž zu, da
 won me smolom wumže a wutorne, jako swoje hegenstwo; smolom hym ja je-
 ho: smolom dyrbi me ton Nepshecžel puschežic; a nicžo, nicžo nemože me wot
 Krystussa wotdžeržecž. Schitke swjaski dyrbja so roseschyrjecž. Djetk Kneže,
 čin me prawje frej.

Moj Kralo, wotwjasaaj wot schittkich swjaskow me,
 Čin frej tu newestu, so wona spjeschnje dže.
 Medaj ji wošlabnučž, so nidy newustane,
 Dnž nepshecželow moz na pucžu ju napane:
 Da słowu mozy praj: Ton Knes ju potreba,
 Tak wona budže frej a ktebi pschikwata.

Szincze šebi nowu wutrobu a noweho ducha. Heseř. 18, 31. Njekotry šo wobroczi, ale niz prawje hac; Krystussej, wot hegen praudošze, so by won šo sa besbožneho a žadnaweho džeržak, a we Krystussu šwoje wujednanje a praudošz pyttak; a tak nedostane won nowu wutrobu, ale won wošane ton stary jeno čžešny čžlowek jene ljetu kaž druhe Kneže daj mi šchjednje jene šłowo wot tebe řindzi a knowemu pošylnenju, so by tešch wemniš šchjednje hješčeže šchitko bole nowe bylo.

Ma czo da postajišch tu nabžiju šbožnosze?

Ma czo? Ja čžežew šym, ja špowedam šchje šłosze,

Ja husto kemšchi du kblidu Božemu,

Te durje nebešow mi wotterwene šu:

Ja špiwam, modlju šo, necžiniu grobne řjechi,

Čži drubšy hōřchi šu, kiž š Bohom maju šmjechi.

Wšestan štem kwałenjom! To šcho nedoššane!

Kak tak? Šchtoda Boh je? Šchto? nowu myšl Boh je.

Škrotkim, ta wutraba byč; dyrbi pšchemjenena,

Ta šwjetna knicžomnošz dyrbi byč; wotrefnena,

Tak kaž ton čžeženski šlub wot tebe požada

Wrech myšl dže knebešam: Šcho druhe nepomha.

Martha, Martha, ty so jara starasch a so wulzy prozujesch. Luc. 10, 41.
 Wobarnaj twoju wutrobu sewschej šwjernoszu, pschetož snej
 pschindže žiwenje. Pschisl. 4, 23. Kunje kaž jednu hylu Spiritus sjeneje
 schlenzy, kiž derje saczinena neje, pomaku a pomaku sabine, tak so tesch subi, so
 nicto jo nepytne, to žiwenje a ta Moz teho ducha, swutroby, kiž wobwachowana
 a wobarnowa neje. Tam wostane jeno Woda, tudy je jeno swonkomne wola-
 danje; ale ta Moz je prejkž, aby su tam falschne mozo a bludny: tehodla dyr-
 bi niekotry haty bycz, so by jemu, kaž Hiskiabej, jeho Wutroba sjauna byla
 2 Chron. 32, 31. O ladaj so swojeho hegen ducha a dzerž so schak twerdžje teho
 słowa: pschetož džim blische te poslene cžasny su; džim bole sawedu te bludny
 a Wotpucže kprawej a kljewej ruzny, ktemu falschne = mudremu šwjjetnemu aby
 falschnejeduchownemu bludnemu duchej.

O moj Jesu rosiwucz me, do so šameho nuzkodžicž,
 Tvoj duch žyl we snuzkomnem psches to słowo me pschewodžicž,
 So ja šam so necžwiluju a so tak nerošproschu,
 Ale cžichi šym a smjerom. Pošwar me, dyž wustupju,
 Swarnuj meju wutrobu, so so twoja moz nemine,
 So ju derje wužiwan a so wona nesahine,
 So ja smozny du do mozn, hacž psched tobu budu stacž:
 Pschetož dale hicž so dyrbi, dyž ja nochzu wotberacž.

Moja duscha žada Boha jako ſucha ſemja. Ps. 143, 6. Komuž ſo picj ze
 nech pſchindze a ſchtu ze nech woſme wodu teho žiwjenja. Eſew. 22,
 17. Jeli ſo komu ſo picj ze, ton poj kemma a napij ſo. Schtuž wjeri domne,
 jako piſmo praji, ſteho žiwota rjeſi žiweje wody pobjenja. Jan. 7, 37. 38.
 Dyz ty taſ ſuchi ſy, da wobhon ſo ſwjeru, ſchto ta wina je; proſch ſa Woda
 wanje a cžin tu wianu wot ſo; jeli ſo niczo nenamakafch, da tolla pſchindž
 pokor
 ny a ſibowany k Jeſuſſej: ale myſl ſebi, ſo ty tolla we Krystuſſu ſy
 lubowany,
 ſpodobny, prawny a ſbowny, pſchi tem cžakaj we cžichoſzi na
 jenu nowu nadnu
 krepku, a potom wužiway a wobarnuj ju prawje. Ton Knes
 budže tež tolla
 hjeſchcže ſčžini ž, jako powodženu ſarodu. Jeſ. 58, 11. 12.

Pſchindž žiwjenja woda! ſo rječki na ludži tu ſweſſelom du. No. 137, v. 2.
 Riz wuſtnu pod kſchizom a tradaju kudži, a twoji tu ſu.
 Wotmolw: Za proſna wutroba a twoja horza wobla,
 Dyrbi kaž ſucha rohla njete napowana hnež: Joel 2, 21.
 Bydž jeno hotrowy a horzy hohrjeſni tu rjeta ſkotkoſze.
 Dyz ty zeſch jeno krepku mjecz, da dyrbja rjeſi ſo pſcheljewacž:
 Ty hjeſchcže budžeſch pſchi morju tej nady ſweſſeloſju ſpjewacž:
 O proſna wutroba!

Moja duscha je czicha k Bohu, kotry mi pomha: pschetož won je moja skala, moja pomoz, moj schuz, so me jady n pad nepobije, tať wulki hacž won je. (Tehodla) spuscbuje se so k oždy čas na njeho, lubi ludžo, wuřypce swoju wutrobu psched nim, Boh je nasehe dowjerenie. Ps. 62, 2. 3. 9. Džim czischischi, sezerpliwischi, swjernischi, wjerjasischi, horzisch a czisziischi iny smy, džim sferje my pschewinemy a džim sferje dawwa ton Knes pomoz a do- bryje. Ta necziřosť czini tu najwetschu czjeřnosť, a ta neswjernosť czini kom- dženje. Zwar rjeća wono pschiswšchej swjernoszi we njekotrem bledženju: Ach ty Kneže, kať doľho? Won toľla blyřchi a pomho pschezo, hacž runje ty jo ne- widziřch a pschezo czerpiřch, wnebeřach budžeřch ty jo hužom widziřch a ton pľed- řehcho czerpenja a Modlenja namakadž.

Moja duscha k Bohu k moj'ho sboža rohu pschezo czicha je:

Schtož so Bohu lubi, to mi mjer nerubi,

Za dam hicž, kaž dže. Dyž so jeno k nebju dže,

A hym s Bohom i jenocženy, da hym spokojeny!

Wopomni božu nadu a na jeho radu detwjer jemu so:

Wydž we jeho klini, nech won, schtož je, czini,

Wydž kaž dječjatko: Wczichoszi sbožnosť tsi;

Schtuž we Bohu wotpoczuje Teho won troschtuje.

Zef. 30, 15.

Mojej duschi so styscheže po twojim sbožu. Ja noschu moju duschu
 stajnje we mojimaj rukomaj. Sdžerž me psches twoje słowo, so
 bych žiwy był a khanibi nepschischok na mojim wocžakanju. Poladaj
 namne a bydž mi nadny po tem prawi, kotrež ty wopočaješch tym, kotsi
 twoje meno labuja. Ps. 119, 81. 109. 116. 132. Kneže, ja lubuju tesch twoje
 Meno, twoje Meno pak rjeka: Ssmilny, nadny, scžerplivy a Knes, kiž
 nascha praudosž je. A tak ja so nespuschču na nicžo, schtož wemni je,
 ale na troosju Radu a Praudosž jenicžy samu, a tam ja Mjer wobkhowam.
 Wemni hym ja newjedomny a słaby a ton Czert je sly a lešny, dže bych ja
 pschischok? O sdžerž me twerdže we tebi.

Jesu daj mi schak twoj wostacž, daj mi ducha mozy dostacž!
 Tvoj duch nech pschewodži me; Jesu ja požadam teže.
 Jesu moje pucže žonuj, moje schčeschi snadu kronuj,
 Moj duch pschezo sdyhuje: Jesu ja požadam teže.
 Jesu moje sradowanje, wušknyž moje požadanje:
 Kemni pschindž, rječ tyschi me; Jesu ja požadam teže.
 Sdžerž tu duschu, moj najdrošči, moj najslubšči a najwoschi,
 Newopuschčž schak nidy me! Jesu ja požadam teže.

Moje rjechi pschendu moja lowa, jako cjeschke bremjo wone me wob-
 czejuja. Ps. 38, 5. Bojste Botm. Laj to je Bože jehnjo, kotre; teho
 swjeta rjechi nesse Jan. 1, 29. Laj, ja sym twoje rjechi wot rebe sak. Zach.
 3, 4. Ton rjech je hužom psches twojeho ruki na jedny džen, s jennym Woporom
 wot tebe, a tak tesch wot ruki sameho prejcž saty. Won je hužom prawy czine-
 ny a bes rjecha a tak tesch ty we nim. To Wodacžje schittich rjechow je so hu-
 žom stako, tesch tebi we tej Chcženizy hužom schentowane. Kaž malo nietsk cžj
 besbožni a krobli ludžo wjesty Grunt maju, to Wodacžje wjericž, tak malo dyr-
 binay my na tem zwoyflowacž. Božo skowo wosme schitko zwoyflowanje prejž.

O styškna wutroba! Na twoje pschestupenje
 Neladaj bes konža, ladaj na Sbožnika;
 Ze rjechi, kotrychž dla ty czujesch rosrudženje,
 Je won sam saplacžik, njetsk won nas wujedna.
 Ton Bož sam nelada, na twojich rjechow dož,
 Kaž won we tebi je! Nje, kaž won jon je nossyk,
 Kiž jon je na so sak, so by nas tak wumot.
 Da wopomni rjechi tak, kaž won je sa nas prossyk,
 Dny rjechi tyschu teže: Laj, Bože Jehnjo je
 Tvoj nawoženja sam, kiž rjechi nesseche.

Moj pscheciel je moj a sa hym jeho. Wossofi Kyrslisch 2, 16. Ja zu stobu
 klub czinicz do wjecznosze, ja zu klub czinicz we praudoszi a wšudžens
 ju, wnadzi a šmilnoszi haj we wjeri zu ja stobu klub czinicz a ty budžesch
 teho Kneša posnacž. Hof. 2, 19. 20. Ta Wjera we Kyrstussowej kwi czini nas
 jemu, naschemu Nawoženi, spodobnych a wutrobnje sjenoczennych; pschetož
 psches nju jmy my schjednje jeho czielo a pijemy jeho krej a wobkrepimy so snej
 wewschjem, dokelž my pschiswchjem, tesčy pschi najljepšich skutkach pschi
 modlenju, spjewanju, posluchanju a lasowanju, smolki namačamy, kaž tam we
 Snamenju schickou grat teje božeje služby, tesč te knihi, škrwju wobkrepenn
 bjesche. Hebr. 9, 11-12. Kneže, wuč nas njetk prawje tych džjeczi a Newestow
 Modlitwu: Ta krej a praudosž Kyrstussa 2c.

Ja nadžiju na tebe staju, we wjeri, Kneže, hym ja twój;
 Dyz čert, šwjet rječ so naduwaju, praj mi to słowo: ty šy moj.
 Ty žyl to šwjedomnje spokojicž, so wšmerczi somnu derje stej
 A šwojim mjerom me sahojicž psches twoju šwjatu drohu krej.
 Ty mi, kaž newesczi šy šlubil, so ja hym twój a ty šy moj,
 Dyz jeno tebe najšym šubil, da šy moj muž, ja mam pokoj:
 Šhtož moje je, to neje moje, pschetož moj rječ je njetko twój,
 Ty pak šewschjem šhtož je to twoje, Ty šy psches wjeru žylje moj.

Moja wutroba so dopomni tvojich słowow, wy dyrbicže moje wobles
 czo pyttacž, tehodla pyttam ja tesch Kneže, twoje woblecžo. Ps. 27, 8.
 Ja sym tvoj wusbož me, pschetož ja pyttam twoje pschitafnje. Ps. 119, 94.
 Bojste Wotm. Kotsiž me rano pyttaju, namakaju me. Pschist. 8, 17. Tži
 hubeni widža a sweselja so a kotsi Boha pyttaju, tych wutroba budže žiwa.
 Ps. 69, 34. (Pschetož) schtuž pytta, ton namaka Matth. 7, 8. Schtuž me
 namaka, ton namaka žiwenje. Pschist. 8, 35. Pschetož ja sym to žiwenje.
 Jan. 14, 6. Tak možemy my Boha nawabicž, so bychmy so we Wjeri posyliti.
 Boh zwar žaneho Nawabenja netreba, ale my teho trebamy, a jemu je lubo, dyž
 my jeho pschi jeho słowach dźeržimy. Kneže, ja tebi tesch prjotk dźeržu schitke
 twoje slubenja a schitku wopokasanu pomoz, dže ty žesch? Ty dyrbisch mi pom-
 hacž: ja sym twojeho sluba dźjecžo.

Dyž nochžesch predy Bohu stupicž, hacž wutrobi sy sbudženy,
 Da nebudžesch ton čas wukupicž kiž smodlitwi teži daty je;
 Ach modl so, wotežucž wot sparnosže, hacž runje tebi čžesko je.
 Nepschestan, skorž pak twoje slusze, naposletku scho lože dže:
 Boh budžesch tebe požonowacž, tych božich słowow dopomni so,
 Ty budžesch swoju duschu sšhowacž, ach pyttaj bože kralestwo!
 Ejin, Jesu, twoje wobndlenje njerk wemni, knež ty nademnu,
 Daj, so psches žane pschestupenje teže nerrdžu a nesh. Dru.

Moj Bože, ja mam nadžiju k tebi, nedaj mi khanibi pschindž. Ps. 25, 2.
 Kneže, ja wocžakuju na tebe, ty Kneže moj Božo budžesch wuškly
 schecz. Ps. 38, 16. pschetož žadyn nebudže sahanibeny, kotryž na tebe wo-
 cžakuje. Ps. 25, 3. Bojste Wotm. Nadžija nesahanibi. Rom. 5, 5. Kotsiž
 temu Knesej nadžiju maju, cži nebudža ko nucž, ale wječnje wostacž jačo
 bohra Zionsta. Ps. 125, 1. Pschetož schtu jedy sahanibeny, kiž na Boha je
 nadžiju stajil? Sir. 2, 11. Čacž ko pač ta pomoz dljeji da wocžakuj na nju,
 wona budže wjeszje pschindž, a ko nekomdžicž. Hab. 2, 3. NB. Jes. 49, 23.
 Tedym budžesch ty posnacž ze. Zeli so Boh se swojej pomozu ko dljeji, a ton
 Nepšhecžel tebi božu swjernosž je newjestu cžinicž; da spomn: Wono rjeka:
 Wocžakuj. Ty šn hjeschcže žiwu, ty dyrbiš hjeschcže jedyn swjetk božeje swjer-
 noske bycž. Dy by won swjernu nebny, da by won žadyn Boh nebny. Nje, jeho
 swjernosž je wječna, a tak wulka a wjesta, jako won sam je a pschewschitko na-
 sche myšlenje; ty budžesch jo hjeschcže naposletku a zwar džim krašnišcho
 šhonicž a nebudžesch sahanibeny, skere dyrbialo Nebjo a Semja panucž. Won
 wjeru dierži wobstajnje. Ps. 146, 6.

Nichto, kiž je narodženy, nebudže sahanibeny,

Kiž na Boha počaka: Boh zwar swoju žtundu ma;

Wjer pač, jeho pokomdženje je wopraudžje pokwatanje

Dyž won, dolho ko komdži da ko pomoz pschibliži. Pschisl. 13, 12.

Człowcje, dy dyrbisch wumrecz. Sir. 14, 18. (Tehodla) nemolcze ko, Boh
 ko neda sa smjech mjecz: pschetož schtož człowek syje to budze won
 tesch žnecz. Gal. 6, 7. Jedny drohi wuswoleny Wuczer je na swojim smertnem
 lozu napominal, so bychy czi ludžo bole na te poslene Wjezy wedzeni buli. Pas
 wol, kiž tolla wossebneho evangelsko ducha mjejesche, ržinesche tesch tossamo.
 Skutk. 24, 25. To same napominanje, možo hužom njete jara nusne, a šnadž
 we pschichodnym czassu hjeschcze nusnische bycz, so by nichto stem Evangelionom
 a stym duchownym Wjezami nerač. To falschne a wosche - evanjelske racžje
 s Krystussowymi ranymy newobsteji NB. we smerczi. Tam njekotremu to Wes-
 selje do stysknošje a njekotremu ta stysknoš do wesselja budze pschewobrocžene.

Ta smercz tezi wješta je, tu žtundu pak newjesch,
 Esy ty njete hottowy, dnž do wjecžnosze džjech:
 Kak? dy by smelom njete poslena žtunda byla
 Dy by smercz na tebi, kaž njete sy, mož tesch mješa?
 Taj na tym punkcziku t'ho czassa krotkeho,
 Wepom to, wisse schak swjask teho wjecžneho!
 A Boh je tehodla ton krotki čas tezi darwał,
 So by ty kwjecžnoszi we czasu hobnje stawal:
 Pschihottuj derje ko: Schtož wczassu wussyl sy,
 To same budžesch žnecz hacž dowschej wjecžnosze.

Moissas dzesche: a niz spara posledy wostacž nedyrbi. A Egipczenjo
 cžierachu ton lud, so by won rucžje straja wucžanul: 2 Mos. 10, 26.
 st. 12, 33. Laj my šmy schitko wostajili. Matth. 19, 27. a Luc. 14, 33. Schtuž
 šo newotrekne schitkemu temu, schtož ma, nemože moj wucžomnik bycž.
 Teho runja 1 Cor. 7, 29-31. A kotsiž šo weselja, jako bychu šo newesselili 2c.
 Ze Krystus moje Scho, da budži mi to saprjecžje a kodženje sa Krystussom loschke
 a lubosne a jadny wofebny skutk nebudže snjeho cžineny. Za šym Krystussa
 hegenstwo a žyly wopor, tehdla nešmjem a nochžu nicžo šebi šam wobtho-
 wacž; tesh sa nicžo šo stysknje nestaracž, ale ja žu šonne cžinicz dacž. Won
 budže me hužom kublacž, schuzowacž a dokonjecž.

Schtuž schitko wopuscheži a Žesom Krysta ma
 Ton ma najšjepschi gruit wot šcheho kšchesžjanstwa,
 Njetk, šwjecže, dobru nož, ja budu nebjo dostacž,
 Za du kšej wječnoszi, džež luta šbožnosž je,
 Niz spara nedyrbi wottemne posled wostacž
 Za šchemu wotreknu schtož neje nebeske.
 Za šo njetk wobrocžu wot pacža schjerokeho,
 Za jedny mješcžjan šym kraleštwu nebeskeho!
 Kak derje wotpoczne šo po rejži! kak derje budže miž

Po tebi ho mi, Kneže, styschcže. Ps. 25, 1. Bojste Wotni. požadanje hu-
benych slyschich ty Kneže, ty wobtwerdžisch jich wutrobu, so ty twoje
wucho na to načilisch. Ps. 10, 17. Za Wjera požada Krystussa a nicžo knicžo-
mne, k swojemu Wefelju, a wona ho tesch wele nerudži na tem časnem Nes bo-
žu, ale wona ho steho scheho psches to Wesselje na Krystussu a na tem słowě
sewschjeh a wosche schittich stworenjow wudžela, kaž Lutherus reczi. To je tak
wele: To Wesselje na Krystussa sahna tej Wjeri schittku druhu Wessełosž a ho-
josž Nech Loscht a Bojosž wot tebe ic. M. 255. v. 4.

Dyž njeshto sleho požadamy, da budže to tak dđeržane,
Jako dyž sly skutk dokonjamy: da wjeszje, Kneže tesch budže
Scho moje dobre požadanje tak wele placžicž psched tobu,
Jako to dobre dokonjenje: twój duch scho czini psches wjeru.
Da nech ja, Jesu, tebe žadam, nech mi ho styschcže po tebi,
Nech jeno stajnje na teže ladam, hacž czuju twój trescht wutrobi.
Nech pak sche neprawe žadosže njetk žnje wutupene su,
Schož nejndže swjern a słubosže, to newobsteji wšudženju.
Ja newesta ho dđeržu k tebi, kiž nawoženju požada,
Nech nepožadam nicžo sebi jako schož twój k walbu ma
Hacž ho moj duch po tutym časnu, rosweseli na twójim kwasnu.

Pschibližuj ko kemni, dyž ko k tebi wołam a reč: neboj ko; Kneže, wne
 wedž tu wjez mojej dusche a wumož moje žiwjenje. Grudn. Kyril. 3, 27.
 58. Wojske Botmohw. Zeboj ko, pschetož ja sým stobu. Jes. 43, 4. Ja bjech
 morwy, a laj, ja sým žiwy wot wječnosze hač do wječnosze: a mam
 klucze teje hele a teje smercze. Sjew. 1, 18. Kyrstus je smercž požreč, to
 jastwo jate wedł a sjenym woporom dokonjał do wječnosze tych, kotřiž wušwe-
 cženi budža. Hebr. 10, 14. Schtuž jeno we Wjerk do njeho wušne, je hužom
 psches njeho dokonjann, a nima ničo wjazn po tej smercži ko boječ. Moj
 Botze daj, so me moje hješčeje nedokonjar e swecženje zwar shibuje, ale ja-
 nu smertnu bojož necžini, a dječaze dowjerenje nesadžjeła, pschetož to same
 neležji na tej Bulkoszi teho swecženja, ale jeno na tem, so ja we Kyrstussu a
 twoje dječjo sým, došelž to najblabsche dječjo schaf tebi tak dječjazn do do-
 wjerič može, jako to najbnrišche. Bone schitke maju rune prawo, runu
 nadu, rune Wodacžje. Esym ja dječjo, da sým tesch herba a ja možu we
 smercži žiwjenje a Wumoženje namakacž.

Smercž pschomožena je, Hela je pschewinena
 Moj sbožnik tej helje a smercžje klucze ma,
 Won jeju sanknuł je, njerk duscha wumožjenja
 Nad nimaj dobywa a cžene do nebja.

Smicze mecz teho ducha, kotry je Boze slowo; tesch modlcze so staj
 nie k Bohu wewschitkej nusy sprostwu, a smodlitwu we duchu.
 Eph. 6, 17. 18. Bydžeze wobstajni we modlitwi. Rom. 12, 12. pschetož
 kojdy, kiž prosy, bere. (Krystusoweje paknosze Nadu sa Nadu) a schtuž pyta,
 ton namaka, a schtuž klapa, temu budže wotterene. (Pschetož) dyž wy, kiž
 si sje, možeče waschim dźjecjom dobre dary dawacž, wele wjazy budže
 wasch nebestki Wotz teho swjateho ducha dacž tym, kotsiž jeho proscha.
 Luc. 11, 10. 13. Mecz skuscha bjedženju. Zeli so ja Boze slowo wužiwam jako
 Mecz pschecziwo rjechej, da ja so tesch bjedžu pschecziwo niemu, tolla we Wjeri,
 we Krystusu, smodlitmu, a naposletku pschezo s dobyczom a s dobrej Wohlu,
 tolla jeno po duchu: pschetož dokelž tesch hjeschcže cžjeko tu je a niž luty duch,
 tehodla habn hjeschcže bjedženje a Nusowanje tu je; a bes tajkeho nusowanja
 neby so niekotre Modlenje a drubi dobry skutk nestak. Kneže, daj nam
 smertne hidženje a swjernosž we Bjedženju pschecziwo schitkim rječam.

So ty tak potrebnj na ducha mozy by.

To pschindže steho sem, so ducha mecz nepschimhasch;

A so we modlitwi dosž nuternosže nimasch:

Da bjedž so a modl so, wachuj, to nusne je.

Pschetož, kaž modlišch so, tak budžesch mozy dostacž,

A kaž ty bjedžisch so, tak budžesch ryczer wostacž.

Smicze, jysze, to je moje czielo. Picze schizy sneho, to je moja krej teho noweho saxonja. Kotraž pschelara budže sa jich wele kwodawanju tych rjechow. Matth. 26, 26. 27. Tassama Weczer, praji Lutherus, nežada nitscho, ale dawa schitko: ty netrebasch nicžo sobu pschinesz; ale ty dyrbisch tam schitko dostacž, ty nedyrbisch sam so pschihottowacž a wupyschicž, ale dyrbisch jeno nahi, kudy a hubeny pschindž. Pschetož cžohodla kodžimny ktej swjatej Weczeri? So bychmy nawukli wjericž, so Krystus naschich rjechow dla je wumreč. To je ton najwetschi kumscht, jedyn znlje boži skutk kotryž loboče sibowanje a tola tesch Wotpoczink a Moz pschinese. Njekotsi su hužom dowukli; ale Wjerazy njeschcže schjednje ljepo wuknu a rekne. Psches twoje wumreczje, moj Kneze, mam ja žiwjenje, ty saplažil ky samne. Mt. 430. v. 6.

We wjeri wužiwam, moj Jesu, pschezo tebe,

Joh. 6, 51.

A tola wetsche je to šlotke wokschenjenje

Pschi swjatej weczeri! O moj najšlotsi kljebe!

Ty snowa wobswjetsisch mi moje wuswolenje,

Ty dasch mi frejotu sa njeschto wulke prossycž,

Dofelž ty wossebujje so somnu sjenocžisch,

Ty swojim woporom me budžesch k Božej nossycž,

Ty me psches swoju krej sewschittim žonujesch,

Dasch moz a žiwjenje, twoj duch tesch wemni kneži,

So tojždy pschiboh cži kpodnoschkej nohow ležži.

1 Sam. 5, 3.

S micze wot njeho ton Zentnar, a dajcze jon temu, kiž ma diešacž Zentnarjow: pschetož kojždemu, kiž ma, temu budže date, so by dosz mjel; schtuž pač nima, wot teho budže tesch to, schtož won ma, sate. Matth. 25, 28. 29. Schtuž je we šnadnischim šwjerny, ton je tesch we wulkin; šwjerny; a schtuž we šnadnischim je neprawy, ton je tesch we wulkin neprawy. Luc. 16, 10. Boh požada jeno šwjernosz, jeli so tašama pschi tebi je, da netrebášch šo nicžeho bojecž aniž prajicž: O dy by to jeno nebyło; ale ty dyrbišch smolom myšlicž: To schitko je moje, a dyrbi mi kljepschemu šlužicž, tesch schtož šo najškodnišche sda, tak so by mi šnadž to najljepsche sahlculo, dy by to sahlculo; kajž te punte na segeru. Za šwjernosz pschispori scho dobre a pschemjeni scho šte do dobreho. Tehodla bjesche to pošlene šlowo jeneho šwjerneho wučzenja jako won wumre, schitkim božim džjecžom date: Bydž šwjerny Boh je šwjerny.

Zesch ty wedžicž, schto to je, kotrež dobre scho pschispori?

Dyž ty prawje šwjerny šn, tajku šwjernosz Boh šam stwori.

Bydž ty pschezo šwjernišchi, schtož ty šn wot Boha dostač,

Nakož kprawej luboszi: hewač nejšn šwjerny wostač.

Sa ton quencžik šwjernosze wele Zentnarjow dostanesch,

Wachuj, modl šo, štrošby bydž, so do španja nesapanesch;

Schtož ton ljenn sarebe, to wot njeho budže sate,

Temu pač kiž šwjerny je, budže tu a wnebju date.

Niz nam Kneže, niz nam ale twojemu menu daj kwałbu. Ps. 115, 1. **W**e
 czim zemn my sy žpichelowacž a Kwałbu pyttacž? To nasche je ton rječ,
 kiž tesch to, schtož wot Boha we nas je, womaže. O Kneže pomhaj, so bych jeno na
 tebi wissał, na tebi kwałbu, Loscht, a dosž mjel a tebe jeno pyttał, hewak ni
 cžo, so bych bes falscha. czisty, newinojty, a tak tesch džjecžazy a mjerun byl.
 Pšchetož schtuž we newinowatosži kódzi, ton je bes starosže. Pšchisł. 10, 9.
 Schtuž bes falscha kódzi, ton kódzi s dobrem dowjerenjom.

Kaž dołho swoju cžesž ton cžlowek pyttacž je,
 Tak dołho wnemjeri won pschežo wostacž budže,
 Pšchetož te žadosže jeh' pschesžehaju schudžje;
 Schtuž pytta božu cžesž a sam je ponižny,
 Ton budže spočojom, nech jemu dže, kaž dže.
 Won nicžo nepytta, won so newobcžezuje,
 Tak žane nesbožje tesch jeho necžwiluje:
 So nicžo neboli, scho jemu rune je.
 Boh wosme aby da, schak jemu na wutrobi
 Gor nicžo nelejži, hacž jeno boža cžesž,
 Tussamu budže Boh najkrašnischo wohnwesž,
 Tak nicžo jemu nej hacž jeno rječ kšrudobi.

Nichto nemože dwjemataj Knesomaj služicj. Matth. 6, 24. Kneže, ty služisch a dawasch so zyleho mi, kak dyrbjak ja jeno tu položju mojej wutrobny tebi dacj? O nje, nje, ja bym tesch zylj twoj. Ja so tzi zylje podczisnu, kajž zesch, me wuziwaj zc. M. 281. v. 21. O haj, czin me prawje czisteho a bes falscha, Amen, Amen!

Kak czeschko je mi wuswolicz. Pucz schjeroki tu sknicžomnoszu,

Me wabi sczjelnej wesšeloszu: na ruskim pak je ljepe bicj:

Łoš snebes praji: daj sej lubicz to nesachodne kralestwo,

Paschcz knicžomnosz, wobarnuj so, ty hewak budžesch duschu subicz.

Schto dyrbu ja njetc sapoczecz? Nemožu da ja lubo mjecz?

Nodyrbjako so pjeknje hodžicz, woboje pucze lubo mjecz?

Nje, nje, na jennym dyrbisch kodžicz, dokelž se swojetom nima Boh

Na nidny žane pscheczestwo: ty sebi sam tak budžesch schkodžicz.

Schtuž swoju myšl a wutrobu do dweju kneso rusno džjeli,

Ton so nelubi žanemu, won sam pak je lutej czwili.

Dnj dyrbi njetc bycz wuswolene, ja dodry džjel sej wuswolju,

To knicžomne ja sacžisnu, tak nebudu ja sawedženy:

Ja wuswołu, schtož wjeczne je, na mjesto teho knicžomneho,

Prejž swojecze! njetc wot knicžomneho to rosdžjelenje so stane.

My pak schizy swotkrytem woblecjom teho Knesa krasnosz, jako we jas-
 knym žpibelu widžimy, a budžemy tesch pschekrasnjeni do teho šas-
 meho snamenja sjeneje krasnosze do drubeje, jako wot ducha teho Knesa.
 2 Cor. 3, 18. (Zehodla) koiždy bes wami bydž teje myšle, jako Krysztus Jesus
 tesch bjesche Phil. 2, 5. Pschetož won je nam wopišmo wostajil, so bysch
 tje šljedžili sa jeho stopami. 1 Petr. 2, 21. Predy hačž tynjšcho čžinišch aby
 rečžišch, da pschezo predy pomyšl šebi: Ze tesch moj Šbožnik tač čžinił, da budže
 wele rječow wohnkach wostacž. Kneže, hačž runje jara hubeny šym, dnž ja šo
 ponizuju a šo we tebi wobladam, haj na twojej nadžž šamej wiššam, jako ton
 najwetschi rješnik, da dostanu ja Mjer. Ach daj so by toššame wobladanje moje
 štajne džjelo bylo, so bych ja Moz dostał sa twojim snamenjom šdobrej Wohlu
 šad:icž, a do twojeho rjaneho snamenja, wosšebnje tej lubosze, šezerypliwosze a
 ponižnosze, šchjendje bole pschekrasnenny a ktemu wječžnemu žiwenzju pschis-
 hottowanu byčž.

Dy by, o Zehnjatko, šo namni šwječžiko
 Šwoi' meno a suamjo! dy bych na tebe ladał.
 A wewšchjem myšljenju po tebi jeno žadał,
 Po twojim snamenju tesch pschezo čžinił šcho!
 Čžiščež twoje suamjo mi do mojej wutrobny
 Da meno Boga tesch na mojim čžoli je.

Šjetw. 14, 10

Dokelž my šmy prawiscžineni psches wjeru, da mamy počoj s Bohom psches nascheho Knesa Jesom Krysta. Rom 5, 1. pschetož won je nasch počoj. Eph. 2, 14. Tehodla nicžo neje, so by satamało tych, kiž su w Jesusu Krystusu, kiž nekodža po tem czjeli, ale po tym duchu. Rom. 8, 1. 3. Zena prawjecžinena duscha nedyrbi smolom we skutkach teho šwecženja wulke Wjezy czinicz žycž, hewať wona pane na šwoje hegen czinenje a sasso pod sakon; ale wona dyrbi predy, haj pschezo pyttacž so by wona we Krystusu Wjer a druhe schazy teho Šboža wužiwała, so by to šwecženje stejje Wjery schło a pra we było. Wono šo dyrbi predy we Wjeri sacž, jnsž, picž a šo posylnicž, potora može šo tesh dawacž, lubowacž a džjelacž. O daj mi prawu Wjeru, ty kiž šon počatk a konž teje Wjery. Amen, Amen.

Njech nemže me do satamanstwa wodžicž,
 Won wenim hužom satamany je.
 Šhto duschi ze jej rjeschna žadosž škodžicž?
 Dnž Krysta krej a woda do nej dže,
 Immanuel scho wuhafnje,
 Won newopuschezi ju, won duschje lubuje.
 M. 70. v. 7.

Hacj ja ranje kodja wczjemnym doli, nebojz so žaneho nesboža, psches
 toj ty sy pschimni, twoj prut a twoj kij troschtujetaj me. Ps. 23, 4. l. t.
 2 Mos. 14. wot tych Israelstich Wumozjenja a wot tych Egipcjanow Wutu-
 penja we czerwenem Morju. We swjetli so wesselicz, je derje lubosnische a blot-
 fische, ale wono je njeotrym wuzitnische, drudy we mrocžnej Wjeri, haj we
 czjemnym doli kodzicz. We tym samym je njeotryh poniznischi a so wjazy na
 kedzbu wosme, jako we tamnem a won to nowe nadne swjecjenje potom hjeschcže
 wosche dzerzi. Kneže, ja zu so rad we mrocžnej wjeri bes czucza ktemu słowu
 dzerzecz, jeno wotšew me we smerczi. Haj, Amen, ty sy jo slubik: ton prawy
 je rešch we swojej smerczi wessely. Pschist. 14, 32.

Dyz czjemny doł me ze nastrožicz, da moje swjetlo swjecz ty mi,
 Ty schitka nusu zyt položicz, dzerz a possyn me we tebi;

Dyz wutroba so ruspufne, nepuschcz jeno, Jesu, me.

Dyz hym we smerczi nastroženy, moj Jesu, pschimni blisko stej,

Pokaž mi twoj bok wottemreny, tam woda žorli so a krej.

We tu tem czerwenem morju, potep schjeh rjedow romadu,

Do twojich ranow ja so khowam, kajž hołb pschedewschiem nesbožom,

Psches nje ja sbožnje czanu krowam, psches nje spju knebju swesselom,

Da ja wewschitkim nesbožu, stych swjatych ranow nepschindu.

Dso bych ja moł moje myslje na wusdži dźeržicž, a moju wutrobu s Bo-
 žim słowom powucžic; a što sam neschonował, dyž bych srjeschił.
 Sir 23, 3. Pšchetož pšched Bohom tejšch te myslje nejšu bes winny, a wone ne-
 pšchindu tejšch pšchi jenym Wjerazym pšchezo Wot czerta sameho, ale tejšch
 hjeschcze steje Wutroby. Luc. 9, 47. Tehodla wone nas džim wjazy shibowacž
 dyrbja Bes pšchestacž a cjuju ja tu słu a cžjemnu wutrobu, a tehodla dyrbju ja
 tejšch bes pšchestacž, we modlitwi a słowi wostacž. Kneže, pomhaj mi ktemu, a
 daj, so ja pšches nuzdac; je teho swjateho ducha a pšchezo myslu, schtuž prawe je,
 a nawšcho we prawym časju tejšch spominam.

Schtu me wot tych prošnych šonow schelkich myslow wumože?

Dyž nebudžesch prošny byč, ale duschu wobarnujesch,

Rody wloščy netwarisch, se swjetnem što necžwilujesch,

Esso na kniczomne nespuschješch, cžiš na Boha starošze.

Won je hužom wustajil, won što predy ja nas stara

Pf. 139, 23.

Schto a kak što nam stacž dyrbi; twoja staroš nepomha,

Sloty cžas ty jeno skasjšch, wele masch pšcherješchenja;

Bohu samemu što dowjer, wjera starošam wobara.

Powucž swuju wutrobu s božim słowom a modl što,

Wopomni pšchezo nebeske, tak što sabi swjetne scho. Jer. 17, 9.

D

Wotterw mojej woczy, so bych widzil džiwy wot twojeho saŕonja. Ps.
 119, 18. Rošwjercz mojej woczy, tať so bych ja wšmerczi newušnať
 Ps. 13, 4. Pšchetož pola tebe je to žiwe žorlo, a we twojim šwjjetki wiožim
 to šwjjetlo Ps 36, 10. Bojste Wotmolw Ja to šwjjetlo šym pšchichoť nať
 šwjjet, so žadyn kiž domne wjeri, by wczmi newostať. Jan. 12, 46. Ton
 Bnes wotterwri woczy šlepym. Ps. 146, 2. Njekotry šebi myšli, so won njett
 derje widži, (haj, kajž Inva) a so won we łowi je rošwjjetlenn, ale tu wutrobi
 šapustzi won a subituz. Tehodla schtuž Božo šlowo bes modlitwy, jeno
 sešwojim rošomom šapšchimne, a niž we šwjjetli teho Duchu a Wjeru, ton je toľto
 šlepny. Sjew. 3, 17. A jene jenicžke czertowske nadjehanje treba jeno na njeho
 pšchindž, aby jedyn bład we wutrobi šo pošylničž; da schitke recžasy teho
 wedženja prejcž panu: pšchetož jeno Wjera je to dobyczje, kotraž šwjjet, tať
 tejšch jeho Šjerschtu, pšchewine. 1 Jan. 5, 4.

Ne pan pšchi tem božim šlowi šwojim rošomom nawšcho,
 Ale pan na kolena, proš sa nadne rošwjjetlense,
 Hewať šlepny wostanesch, hacž mašch rune dowedženje;
 Łaj, kať David tudny prošy; Dnž ja jeno widžu to,
 Šchtož wo^{je} se šlowa pošnať, da ja wjazny nepožadam,
 Ja do šlowa šwjjetlosze pšches to šwjjetlo ducha laam.

Bes me nemožecze nicžo cžinicž. Zehodla wostancze wemni. Jan. 15, 4. 5.
 Kaj; mało winowa halosa bes winoweho penka jene Wokomiknenje bryč
 nemože, tak mało ja bes tebe, moj Sbožniko. Ach! dżerž me bes pschestacza we
 tebi, hewat ja skoro sasso panu na moje hegen skutki, hacž runje ja derje tausend
 mol moju Nemož posnał šym. O nepschidaj, so bych ja šam tesch tu najmenschu
 Mož nademnu mjel, ale jeno schitko we tebi, we požonowanju cžinik! Pschetož
 kaž wele dowjerenja ja šam kšebi mam, tak wele nedowjerenja mam ja ktebi, a
 tak wele tejšch nemožn: temu napschecžiw, kaž wele nedowjerenja ja šam kšebi
 mam, tak wele dowjerenja mam ja ktebi, tak wele Možn a požonowanja.

Nesapocž, cžlowecze, se šwojej možu scho
 Ty panesch lubje nuž; to najšepšiche prijotšacžje
 Šjeschcze nedossane: Schtuž prawje modli šo,
 Na šebi žwifluje, ma sbožne hohrjestacžje
 Ja, Kneže, necham tčži tak wele wjezow šlubicž,
 Ja wjem, so nedžeržu scho moje šlubenje,
 Džž wele šlubik šym, da možu schitko šubicž,
 Džž ty me nedžeržiš: Ach, Kneže, pomhaj mi!
 Ja šebi newjerju, ja zu šo ktebi wołacž,
 Na tebe spushecžam šo, bes tebe nemožu,
 Hacž runje jara zu, schtož šlubju, wobarnowacž;
 Psches tvojju nadnu mož ja pak scho dopelnju.

Woprui Bohu dźak a sapłacź temu najwoschemu swoj klub, a wołaj so
 temni wczasku tej nusy, da zu ja teže wumoz, a ty dyrbisch me kwalicź.
 Schruź dźak wopruije, ton cześi me, a to je ton pucź, so ja jemu Bože sbožje
 pokazu. Ps. 50, 14. 15 23. l. k. Jes. 25, 9. Niczo newabi Boha wjazy, nas wu-
 słyshecź, hacź dyž my jeho we Wjeri sdźakowanjom cześimy a kwalimy, a dźje-
 cžaje dowjerenje knjemu mamy: a niczo newabi a nepohylni nas wjazy we
 Wjeri, hacź dyž my sjaunje shonicź možemy, so Boh naschu modlitwu je wysly-
 schat. Tehodla budže tesch Boh nas wjeszje wysłyshecź, pschetož jeho žyłe Wo-
 dženje snami na to dže, so by won tu Wjeru pohylnik a tak du duschu wumok.
 Tak nedyrbimi so wežanej nusy bujecź ale jeno k Bohu so wołacź a jeho kwalicź,
 haj hužom predy so jemu dźakowacź, Phil. 4, 6. a po dźjeczazym Waschnju
 so jemu dowjericź, so jena nowa pomoz a pohylnenje tej Wjerny so stacź budže.

Dni ty by tak hubeny, so ty nesamožesch prossycź,
 Wopomn, so twoj sbožnik teže, temu Božej ze prijotknošsycź.
 Tehodla sapocź tu prostwu jeno slutem kwalenjom,
 Saw scho, schtuž won tebi cžini, spjewaj jemu swesseljom;
 Boha kwal a dźakuj so, so won teže tak scžerpnje nosy,
 Tak najsterje wutroba wele nuternischje prossy.

Nrajcje prawym, so šo woni derje maju, pschetož woni budźa plod šwos-
 jich skutkow wužiwać. Jes. 3, 10. Zehodla wostan šwjerny a sadźerž
 šo prawje, pschetož tajkim šo najpošletku derje pojndže. Ps. 37, 37. A ton
 cźlowek ze jo najpredy mjecž, smolom dobywacž, a niž wojowacž. To cźakanje je
 jemu jara dołhe, ale pschi tnych najkrafnišich šlubenjach dyrbiny najdljeje cźa-
 kacž. Jakub mjejesche wetsche šlubenje, jako Esau, a won tolla dyrbesche wele
 dljeje cźakacž; a kak dołho komdžesche šo to najwetsche šlubenje wor Krystussa?
 Pschetož wono rjeka: najpošledy!

Najpošled dže schak derje prawym wšwjecži,
 Psches Krysta krej šu boži herbojo
 Najpošled jich roswešeli šam Boh
 Na šbožnym dnju a we spodobnem ljecži.
 Najpošled da nam Boh schtož požadamy,
 Dnž wjera šluboszu je spyttanel
 A naša duscha doš je ščerpliva,
 Dnž kščiža doš na tutym šwjecži mamy;
 Najpošled, to wopomn, bydž cźichi temu,
 Kiž wutrobnje teže pschezo lubuje,
 Hacž runje won teže drudy šrudžił je,
 Wopomn, tak je šo spodobako jemu.

Wobhon me, Kneže, a spyttuj me, wupar mojej jerchenaj a moju wutros
 bu Ps. 26, 2. Wobhon me, Božo, a posnaj moju wutrobu, spyttaj me
 a posnaj moje myśle a ladaj hacz ja na slym puczu slym, a pschewodž me po
 wjecznym puczu. Ps. 139, 23. 24. Zeli so Davit, kiž tolla mucž po božej wutro-
 bi bjesche, so sebi samemu dowjerič nechasche, ale swoju Wutrobu temu Knešej
 kspyttowanju, podawasche; da my wele menje so na naschu Wutrobu powołač a so
 nanju spusčecžecž možemy: pschetož, schtuž so na swoju Wutrobu spusčecž, ton je
 lypn. Pschišl. 28, 25. My so mamy, kaž Lutherus recži, psched naschej Wutrobu
 wjazn bojecž, jako psched schitkimi drubimi Nepschecželemi. My tejšch nemožemy
 te nadne skutki pschi sebi, wele mene pschi drubich, tak runje kojždy czaš pomjeničž
 a kaž na schuržy mjecž. My hewak do hamta teho, kiž Wutroby spyttuje panemy,
 my mudrujemy swjateho ducha a my zemny schitko po sebi a po jonym Waschnju cži-
 nicž a wustajicž. We tem shonenju skoždem hinač dže a husto žytje pschecžiwu
 naschej Ordnunžy, sdžiwnem pschemjenenjom, tejšch derje we jenej žtundži a tak
 so nam ton konž so sda, jako by haklej ton spožatk byl, a wono tolla psched Bo-
 hom prawje dže. To dyrbi nas nacžicž so my so we budženju a wodženju tych
 duschow na kedžbu sacž dyrbymi. Mojej duschje Wodžerjo, ty sam snajesch me!

Duž moj Jesu! ty sam lutki sy mi jene a tejšch scho,

Wobhon, spyttaj moje skutki, wutup schitko hejchlerstwo,

Duž nježy ja tobju po neprawym puczu, da wedz me so smolom so kprawem wroczu,

Nech schitko to swjetne sa nerjad ja mam, to jene je nusne, to Jesus je sam. M. 267. v.)

Zorli tejšch studnja s jeneho žorla škotku a horku wodu? Zac. 3, 11. Aby
 tak je Krystus psches je s Belialom? 2 Cor. 6, 15. Tehodla nemjeicze
 niczo czinicz stymi neplodnymi skutkami teje cymy, ale swarcze wele bolje
 na nje: Eph. 5, 11. A ladaj so zusy ch rjehow. 1 Tim. 5, 22. (Pshetož my so
 zusy ch rjehow dzjelomunych czinimy, dyž my hajchlujemy a kšchemu škemu mel-
 czimy.) Schtuž so tehodla sam wucziszi wot tajkich ludži ton budže so
 dobre kczeszi, sweczene a wuzitne hospodarej a kšchemu dobremu skutku
 pschibottowane 2 Tim. 2, 21. Dyž my tehodla tajke šlubenje mamy, moji
 najlubšchi, da zemy so sami wot schitko womasanja toho czjela a ducha
 wuredzic a wobstajni hač do fonsa wostacž pschi wo sweczenju we boha
 bojoszi. 2 Cor. 7, 1. Hewak my swopeczizu džemy. Tudy neje žane stacze. Ach
 Kneže daj, so bych ja schjednje dale bježak a so by me niczo ljenjeho necziniło a
 nesadžjelało ale so by wele wjazn schitko mi pomhało.

Wuplun, schtož hjeschcze werczi bjesche

Wot woddro šwjjetnych rosnosow,

So by Kristal, kiž s Boha džjesche

We czistem grunczi bječeczi moł,

Boha a šwjjet nesamjeschaj schak wonaj psches jene neistaj,

Ze džjeczi, kotrež nadu maju tejšch czistej werczi wuziwaju.

Wojnicze wo to, so byschcze psches te czjesne rotanuschli. Luc. 13, 24.
 Czincje, so byschcze wy sbožni byli sbojoszu a serženjom. Phil 2, 12.
 Ja sapomnju schtož spozleda je, a steju swjeru sa tem, schtož sprjotka je.
 Phil. 3, 13. Schtuž jeno wetem Evangeljoni pschezo swoju Pastwu pytta, a
 pschi tem swoju sbožnosz sbojoszu a serženjom pytta, ton kodži na prawej
 schcžeschy. To Evangelion wobara tej bojasnoszi a ta bojosz wobara tej secher-
 noszi. O Kneže daj, so bych stajnje wojował a so bjedžil a so by ja wjazy sa tymi
 Egyptowskimi hornykami smjašom neladał, ale wele radši ktemu swolil scho-
 ſte czerpicz sbožim ludom, dylžli na čas mjecz to rjeschne wofschewenje. Nedy
 niczo neje we mojej wutrobi, hacž jeno twoja horka šmercž; psches tufamu mor
 schitku newjeru a wotrocžkowu bojosz, ale tejšch schitku sechernosž, a daj, so bych
 schudžom we wobstajnej swjatej a dzieczajej bojoszi psched tobu a stobu
 kodžil. Amen.

Nedy serženjom ja moju sbožnosz pyttam!
 Bydž Božo moje kublo najwosche,
 Za knicžomnosz mi rosne bloto je:
 Nedaj, so ja to swjeta hohrje ljetam.
 Nedy, schtož spozleda je, ja sapomnju
 Nedy sa tem, schtož je sprjotka ja steju.

Stwor wemni, Bože, čistú wutrobu a daj mi noweho wjesteho ducha, Ps. 51, 12. Ladaj to bojske wotmolwenje. Ezech. 11, 19, 20. O krasne slubenje! O duscha! dźerž jo we modlitwi temu knesej prjotk, wono budže wjeszje na tebi dopelnene. Sbožni su czi, kiž czišteje wutroby su, pschetož woni budža Boha widžicž. Matth. 5, 8. Po tem prawecženju smy my znje cziši, ale po tem swecženju nimamy my znje dokonjanu čistú wutrobu, ale my dyrbinmy bjescheže pschezo wrossocž: Stwor wemni, Božo čistú wutrobu. O haj, Kneže, twoja krej a twoj duch wuezisž a wuřwecž me zylcho wot schitkich mojich rječow. Amen.

Za luboš psched Bohom kronuje te Knežne teho jehneča,
 Kotrež to Jehujo krasnje muje: Luboš je potšiwosze sda.
 Schtož Jesussowu luboš jeno we sebi ma, ma na nej desž,
 Kak lubošne je jeho meno, kak troschtna jeho lubošnosž?
 Mech me ton Balsam swesselenja rosrjeje stwojim wohenjom,
 Da mam ja wele wofschewenja, ja luhuju tež swesseljom:
 Twoj Bohen požre schitke škosze, to bojske šwjerklo šwjecži so.
 Schtuž wje wot twojej lubošnosže ton šazpi rješne towarstwo.

Woptajće a ladajeće, kak dobroćiwý ton Knes je, derje temu, kiž ma nadžiju knjemu. Ps. 34, 9. Kak droha je twoja dobrota, Božo, so čłowštedžec i pod klotkom twojich šchidlow šo dowjerja. Woni budža wopoweni s bohatymi kublami twojeho doma a ty napowisch jich słoschom jako srjeku, Ps. 36, 8. 9. Łodnych napelni won škublami, a bohatych wostaji prosnych. Luc. 1, 53. Pšchetož našycžena duscha derje mjedow płast rostepze, ale łodnemu je tejh schitko horke klotke. Pšchisl. 27, 7. Zeli so schtu jnsz a picž, łodžicž a stacž može, da won steho nic o necžini a šo teho nekwalili; tak tejšch ton wjerazn, dnž won duchownje jnsz a džełacž može. Kneže, čin nas tak džečiaznych a łodnych. O bydž wječnje kwaleny, so ty nas sluteje nadn prawnych a sbyžnych činisch, a jako žylje kudnych s bohatymi kublami napelnisch.

Schtuž našycženn je, ton derje mačo rodžl
 Tejšch wo płast mjedowu, haj nicžo mu nešłodžl,
 Haež runje kojždn džen kljeb boži dostanje:
 Schtuž pak we kudobi a jara łodny je,
 Ton tejšch rad pobjene sa tymi drebencžkami:
 Mam šłodži najljepe, dnž łod je Kuchar snami.

Dajcže so byschcže rosomni kódzili, niz jačo cži nemudri, ale jačo
 cži mudri, tehodla nebycžcže nerosomni ale rosomni a to, schto by
 byla teho Knesa wola. Eph. 5, 15. 17. So byschcže rofesnali, schto by
 to liepsche bylo so byschcže cžiszi byli a bes poruka Phil. 1, 10. l. t. Luc.
 12, 36. Nicžo tym wjerajm po duchu wjazn na wutrobi neležjt, hacž teho
 Knesa Wola; jeli so tu wedja, da woni smolom ju cžinja, nech kóschtuje,
 schtož je; predn hacž ju pak posnaju, da husto wele bjedženja a scžerpliwosže
 ktemu štuscha. Ebr. 10, 36. Pšchetož teho cžjeła Wola je ležna a prednbježaja, a
 wono husto rjeła: Kaba by bylo, dy bych bježal? 2 Sam. 18, 23. Ton Knes
 kolla pomha. Haj Kneže, ty šn mi hužom husto pomhał. O dy bych ja tebi šo
 hješcže dale domjerił a tak newjerazn nebnył!

Bottemne me, Kneže, wumož a wot scheje kupošže,
 Kotruž hegen wola ma; nech me twoja mudrosž wodži:
 So bych recžal a tak cžinił, kajž je tebi spodobne.
 Kojždu krocjel pšchewodž me, so mi nicžo neseschodži,
 Daj namne stwojim wokom, so ja šo nepscherjeschu;
 So na twoje kiwanje predn cžakam a kędžbuju,
 A so pšchihottuju kšchemu a we tebi wotpocznu,
 Tak me budžesch žonowacž, ja pak wtebi šo sraduju.

S božni wy sze, dyž was hanja Krystussoweho mena dla: pschetož ton duch, kiž duch tej krasnosze a Boži je, wotpoczujje na was; 1 Petr 4, 14. NB 19. Wesseleže šo tedy a postocžje: pschetož lajčje, wascha s da je wulka wnebestach; Luc. 6, 23. Pschetož schtuž me pošnaje psched ludžimi, teho zu ja tejšch pošnacž psched mojim Wožom: schtuž me tak šaprje psched ludžimi, teho zu ja tejšch šaprječ psched mojim Wožom, kiž we nebestach je. Matth. 10, 32. 33. Pscheszehanje je male czerpenje, pschecžiwu temu snuzkomu: jednu kšeszjan necžini jo šebi šam psches schelaki poštok, hegen myšl, smjeschenje a psches tajke jemu nekasane a mjeru pschestupjaze wježy, won pak je hottow; NB. po božej woli schitko czerpicž, nespuzčži wot božej Wježy nicžo a nesruwi temu šwjetej po jeho myšli spucža, niz wo wohst, a tam pomha Boh tejšch neš.

Jesussa my frej pošnajmy Šwjetej dobru nož pak daimy,
 Nech nas šwjjet sa błasnow ma; Won šo šam* tam tak menuje:
 Jeho šmjech me powošhuje, A psched Bohom mi cžesz da.
 Nietk, my žemy poštakowacž, dyž my tu šmy haneni,
 Pschetož wbožim kralestwi budže Boh nam Kronu dawacž:
 Mascha Krona šwjecži šo: hajuba, šmjech a hubenstwo,
 Škotremž ludžo nas tu šudja, lute parlje wnebju budža:
 Wy to šlepy šwjjet pošnač, dawuo hanicž by pschestak. * Mudr. 5, 4.

Nadajcže so swojeho ducha. Mat. 2, 15. Czlowška wutroba je psches
 mjera krobła a jara bojasna, schtu može ju posnacž? Jer. 17, 9.
 Tustantu Wutrobu czuja tejšch hjeschože czi Wjerazny. Ps. 30, 7. 8. Pšchetož
 ta Wutroba je polna potajnych pucžow a kutow, džež so czi djabolšy, to
 je, te sčte žadosze, tak sčhowacž moža, so šebi myšlicž dyrbjak, so wone
 žylje pschewinene šu; ale pschi sčkladnoszi, aby dnž my secher šmy, da wono
 sasso hohrje pschindu, jeno husto sdruhim, tesch derje sjenem žylje duchownem
 Menom. Tehodla so nidy šebi šamemu nedowjer. Pšchetož to czjelo je
 najczjeknische a najstraschnische, dnž wono so sa najduchownische wudawa, a
 swoj Poscht sa lutu šwjatosz a jandželstu duchownosz kwali.

Nech, Kneže, newjerju šam šwojej wutrobi,
 Kiž jara lešna je. Ja posnacž ju nemožu,
 Wotkrej mi ju, so ja so šam psched nej nastrožu.
 Na tebe šameho so spusčejam, pomhaj mi!
 Wucž, schto natura je, schto nada dyrbi rjekacž,
 So bych psched sjedanjom so šameho, mol cžekacž.

Poszel swoje swjetlo a swoju praudu, so byschtej me pschewodžilej
 a pschiwedlej na twoju swjatu hohru a do twojeho wobydlenja.
 Ps. 43, 3. Poszel twoju mudrosz, so by pschimni byla a somnu dželala,
 so bych wedzil, schto, so tebi derje spodoba. Mudr. 9, 4 = 10. 17. 19. Bojste
 Wotm. Prawych schčjeschka je kaj jaska swjeza, kiž dže a swjeczi, hacž
 do swjetleho dnja. Pschisl. 4, 18. Džim mudrischi schtu sam wessebi je, džim
 menje won so modli, a džim menje wjerneje Mudrosze a Wjery won ma:
 pschetož ton Knes czini jeno tych šlepych widžaznych a tych małych, kiž so modlja:
 Tehodla to najjepsche so stane psches šibowanje. Moj Sbožniko wemni bym
 ja pschezo šlepy a newjedomny, jeli so ja stajnje na twoje Woko neladam a to
 samo me newodži; o dai so bych wewschjem na tebe ladaž, a schitko jeno tak,
 kajž ty me sa ruku wodžisch, cziniš.

O swjetlo wječnosze, kiž s Boha hohrje dže,
 Zni swjetlo do nas přodžiž, nas kprawej wjeri wodžicž,
 O swjetlo swjatosze napeln te wutroby.
 Wobnow nas Jesu sam, Dai swoje swjetlo nam,
 So kodžimy wluboszi, scho czinimy wpraudoszi,
 Kajž džjeczi swjetkosze, so cjesz rczi nessesmy.
 Nas swinom napowaj, nam ducha wolij dai,
 Wumuj nas swojej wodu, wobarnuj nas psched!schkodu,
 Dai wele wětelja, o swjetlo živenja!

Stajcje. swoju nadziju zylje na tu nadu, kotraž wam pschinesjena je psches sjewenje Jesom Krysta. 1 Petr. 1, 13. Pschetož snady sje wy sbožni sežineni. Eph. 2, 5. Jeno samolutzny na tu Nadu swoje dowjerenje stajicž a luteje nadn zadacž sbožny bycž, to je jene blotke wuczenje ale neje hjeschcže dosž wuczene; my dyrbimy teho žlonika modlitwu schizn hjeschcže ljepe wuknycž, pschetož ton Phariseiski a stary Mjech ze hjeschcže kojždeho rad sašo popanucž. My pak dyrbimy šo dowjericž na tu nadu, niž kajž my ju we naschej Wutrobi we blotkim Wotpoczinku czujemy, ale na tu nadu we božej wutrobi, kajž wona na Krystussu wotpoczuje a wot njeho nam sašlužena je. Tehodla Boh to czucžje prejcž wosme, šo by ta Wjera, jako Wjera haklej prawje šo wopokasaka a na tej lutej nadži we Krystussu samym jeno wissała.

Wnyšlich, šo nešmješch wjericž, dokelž twoja pokuta
 Hjeschcže wulka dosž tči neje; Wjer schtuž nadu požada,
 A we duchu srudny je, a sche rjechi može hidžicž
 Ton tejšch može Jesussa šdobrem dowjerenjom widžicž;
 Pschetož mjera srudoby neje schudžje jenajka,
 Dosž, dnž srudoba je jeno wjerna, prawo, wutrobna.
 Nam schat nasche roškacžje neda žane sašluženje,
 Tehodla na nadu staj twoje žylje dowjerenje;
 Wewšchej sašlužby a snadn dyrbimy my sbožni bycž:
 Schtuž to wjeri, budže pschežo špokojenu duschu mjecž.

Byczeže horzi we duchu Rom. 12, 11. (So nebyšcže mjeli to meno, so žiwí sže, a tolla sže morwi, aby ani symni ani cžopki nejsze. Sjew. 3, 1. 16.) Ne-
možesch ty horzje šo modlicž, prašchaj Boha sa Ursachu, šhibuj šo a wobskorž
šo šameho wewšchiem, a pschindž zylje prošny, kudy a hubeny, ale tejšch jako we
Krnstussu šjednann, prawy, pschitkryty, newomasann, špodobny a lubowann
a kaž Krystus a snim ton Wož a ton šwjaty duch a šchitko, šchitko twoje je, a ty
jeno pschimhacž trebasch: to cžini wjazn wjern a tak tejšch teže sažo horzeho.
Kneže wučž me tossame pschezo cžinicž. Sašhowaj me cžisteho, šbudž me
štajnje šbožnišo.

N. 249. v. 5.

Teže, moje žiwenje, ja žadam, bes tebe byčž ja nemožu,
Ja šwutroba na tebe ladam, smi jeno me kwobnydlenju.
Ja nimam žane špokojenje, dyž twoja mož me nežiwi,
Dyž nimam ducha nawabenje, šchto pomha morwe žiwenje?
Ja tehodla teži knoham panu, ja wołam šo, ja šdychuju,
Ja predy hohrje tu nestanu, hacž budu horzn we duchu;
Nech bježa rjeři žiwej wody, šbudž pschezo ducha mucžneho,
So nessesu lute dobre plodny, rjej a šahor me šymneho,
Pošnylnu to šłabe šdychowanje, daj pschezo wuhlje želiwe,
Nech modlitwa, moje dychanje a mojho ducha šschidko je.

Nebycizje jako konje a jako mulje, kiž rosoma nimaju, kotrymž wusdu a
 rysadło dyrbisch do huby klasz, dyž ktebi nochzedža. Ps. 32, 9. (Tebedla)
 dokelž wy so ktemu jako k wotzu wolacie, kiž bes poladanja na parschonu
 budži po kosiždeho; jeho skutku da wedžcie wasche žiwjenje tak dolho hacž tu-
 dy pschebywacze wbojoszi. 1 Petr. 1, 17. Bohi cžlowecze! Wjerisch ty swutrobu
 so Boh schitko budžicž budže, tejšch to, schtož potajnje so stanje, haj to potajne teje
 Wutroby, fak možesch ty, we twojej sechernoszi abn we twojim hejchlerstwi, bes
 wjerneho pschemjeningenja teje Wutroby temu budnikej krobkje napschecžiwu hiež,
 abn možesch ty tam, kajž tudn, so pschemjenicž, samolwicž, abn cžeknucž? O spo-
 minaj schaf jedyn mol prawje na ton swjaty bud bes poladanja na parschonu!
 Kak budžesch ty tam wobstacž? Schto budžesch ty temu budnikej wotmolwicž?

Wjež jeno, pschezo hjež! ty cžeknucž nebudžesch

Bohu, dnž slubosžu so cžannc; dacž nochzesch,

Da won teže srysadkom a swusdu jimacž budže,

Ty dyrbisch knjemu pschindž, smere; namaka teže schudžje.

Pshestau a rospomn so: Za wjecžnosž pschileczi;

Kak rucžje minesch so? Esy derje hottown?

Wot scheho dyrbisch ty to rachnowanje cžinicž,

Ty, twoje žiwjenje njestk dyrbisch tejšch pschemjenicž.

W

Pošyli tvoj wutrobu a bydź dobreje myśle. Jatec je no chyn wopusch
 czić a niz wot tebe wotstupić. Nježym ja tebi pschikasał, so by ty šo
 pošylnik a dobreje myśle byl? (O lubesne pschikasanje!) Da neboj šo a nes
 strožej šo, pschetož ton Knes tvoj Boh je što bu, wewschittim, šchož ty czi
 nicž budješ. Jes. 1, 6. 5. 9. (O wulke šlubenje!) Haj ja tebe što wójim menom
 wolač a womenclach tebe, predy dyžli me ty snajesche. Jes. 45, 4. Boh ja
 da jeno Wjeru, ta šbjeha a czi ni šchitko, wona pošylni a czi ni dobru myšl, a
 šchitko lošcke: tehodla nadžej šo wot njeho pschetož toho najšjepscheho a neboj šo
 nicžeho. Won je Wewschittim što bu: a šchitž jeno tu jenicžku staroš a bojš
 ma, so by šo jeno jemu nespodobal, ton netreba žaneje drugeje starošje a bojšje
 mieč. Ton Knes je wewschittich wjezach jeho bes škody šdžeržecž.

Bydź dobrej nadže, o moja wutroba!

Tvoj štuk wot Boha je, won nočze teče wopuschczić,

En smeješch dobry konž*, na to šo možešch spuscheczić:

Neboj šo nikoho, won možn došz teži da.

Bydź Bohu pošluschny, po šwjernej radži dži,

Dni šo to džiwenje šda, šchož won njetk što bu czi ni,

Da ščassom pošnajesch, kaš derje što bu mjeni,

Boh šwjerny wostanje a teče newopuschczi.

* Ton Konž a wotpoladanje dnybi byčž, to dobyčže dostacž.

Naj! to je Bože Zehnjo, kotrež teho swjete rjechi nšte Jan. 1, 29 To ku
 czi, kotřiž ku pschischli swulkej tyschnosze a ku swoje drasty wumuli a je
 wubjeli wtej Zehneczowej krowi: rehodla ku woni psched tym stolom Bo-
 žim a kluža jemu wodnjo a wnozy wjecho zjerčwi. Siew. 7, 14. 15. Shtuž
 so pschezo we Krystussowej krowi muje, ton nedžerži rječ sa bnađnu wjež, ale sa
 wulku wjež; pschetož to schak dyrbi wulka žadławosž byč, kotrež hiatak nemože
 prejež sczinjena byč, jako jeno psches tu krej božeho syna, To doboke sibuje a sa-
 czjeri žorty. Hewak prawje snami nesteji. Pschezo wot Zehneczowej krowi re-
 czeč, a tolla so naduwacž, aby tendlowacž a racž, kak so to hodži?

Kneže, moj najwetschi kščiž nech je mojich rječow bremjo,
 So bych to sa rosnosž mjek, jako jeschčerowe bymjo,
 So bych schitku druhu žalosž rad a lubje pscheczerpik,
 A psches tajke kščižowanja moje rjechi sadajik.
 Kneže, ty by schitkim kščiž a schje rjechi sa nas nosšyk
 Ty by tejšch nam kljepschemu na tym kščižu sa nas pressyk,
 Zehodla ja moje skutki wtwojej krowi zu wuežiszici,
 Naj, ja zu tejšch moje drasty schjednje wenez wubjelici,
 Hacz ty me, kajž plonzo budžeich wnebešady tam pschekrašnicž.

Woni maju swoje myto preicz. Matth. 6, 2. Ale czi prawi budza wjecz
nje žiwi a ton Knes je jich sda; tehodla budza woni dostacz krales
stwo a rjany tronu sruči tego Knesja. Mudr 5, 16. 17. Wo tussamu tronu
wojuje ta wjera. Wona cžini nas najpredy prawnych; duž myšli hebi ten swjet;
to je dobre, ja tejšch wjerju; ale dže je to dobnoczje a to dobnoczje? Haj, won pra-
ji: Za šo spuschežam na Krystussa, a na Madu. Ale Kanaan bjesche tejšch jedyn
dar snady, a tolla bjesche tam to bjedzenje nusne: a dokelž ton swjet tu slu wu-
trobu neposnaje, da won šo tolla nespuscheža jeno na nadu, ale na swoje swoon-
tomne sdacžje, a we wutrobi kneži hegen. Lubosz a cžesz.

Schto cžlowek, wopomni to, wot scheho džeža ma?

Dyž won šo šameho wewschitlich wježach pytta.

Styšknoš a wobčežnoš, nemjer je jeho sda,

To je wopshiječžje wot sachodneho myta.

Schitko je knicžomne, dyž Boh cžesz nedostanje,

Da nam do wječžnosze nenesse wužitka;

To najmensche, schtož pak šo kbožej cžeszi stanje

To wječžnje wostane: Boh na to spomina.

Na wječžne žiwenje staj šłowa a tejšch skutki,

Da budže twoja sda, ton wječžny Boh šam latki.

Laj, ja pschindu jako paduch: Sbožny je, kiž nespí, a djerži swoje drašty,
 so by nahi neškod;it a jeho hanibu newidžili. Laj, ja pschindu borsy, a
 moja sda somnu so bych dał kojždemu, kažkej jeho skutki budža. Sbožni
 su, kosi: jeho kašnje djerža, so bychu mjeli prawo k drowu teho žiwjenja,
 (to je Krystus sam) a so bychu woni stotami nuzschli do teho mjesta. Haj,
 ja pschindu horsy: Amen: Haj pschindž Kneže Jesu! Ta nada nascheho
 Knesa Jesom Krysta bydž swami schitkimi. Amen. Sjew 16, 15. st. 22. 12.
 14. 20. Njech je pschežo tudy, tehodla dyrbi Krystus sam a jeho krej a praudošž
 stajnje moja drašta byčž: hewak neje žadny mjer. We Krystussu dyrbi ta wutroba
 so prawje srodmadžicž, a wewschjem datečodženju teho suuzkomneho kšcheszjan-
 stwa dyrbi to tou srjedny punkt wostacž, so my wodacžje tych rječow we tej krow
 Jesom Krysta mamy: pschetož dnž jenej duschi tošamo wot Boha sameho pra-
 wje sjewjene budže, da je to runje tak, jako by jej to nebjo a tou Paradješ
 wottankujeny był.

Pschindž, Kneže Jesusso, pschindž sam,

Ach pschindž se swojim duchom kelnui

Kajž twoje słowo slubi nam, Wydž tejšch moj nawoženja wemni;

Pschihottuj twoju newestu, smi schak do twweej rukow ju,

Pschindž, pschindž a smi ju do ucbja, laj, wona je ujetko hottowa!

Daj, ja cžinju scho nowe ze. A won dżesche kemni: stało ſo je: Ja ſym
 to A, a to B, ton ſpoczatk a ton konz. Ja budu lacznemu dacž ſteje
 studnje žiweje wody darino. Ejew. 21, 5. 6. 7. Jeſom Kryſta lacznje poža-
 dacž a wjerjazy hohrjeſacž ſluſcha ktemu praweczinenju; ale kſaſnyglowanju teje
 wjern we mjeri a weſſeloſzi ſjeho studnje picž, ſluſcha hužom ktemu wobno-
 wenju a ſwecženju a pſchiſpori toſſame; a tač neje to weſſeke dowjerenje, do-
 wedženje a ſacžucžje teje nady, te praweczinenje ſame, ale wono je tehossa-
 meho plod; tehodla neje wono ſmeloim tudy, a wono tejſch jeno roſže, ſa tem
 hacž ſchtu wjazy aby imenje ſteje studnje teho ſboža pije.

Moj Kneze, ja ſchak ſym ſtaw ſmjeſta Ziona,

Džež bježi kajž kriſtal, tej žiweje wody rječa

Haj, ty by studnja ſam, džež ſchitka lacznosž cžječa,

En mojej duſchi by ta kwapel cžiſženja.

Muj me a napowaj ſtej ſwodatej žiweje wodu,

Daj mo; a žiwenje, wobarnuj me pſched ſchodu.

Tweje nowy ſakon ſchak to ſobu pſchineſſe;

So ſchitko nadnamy bycz, dnybi žylje nowe,

Da cžin ſchak na ſemi scho wemni žylje ſtrowe.

Hacž wnowych nebeſſach ſcho ſomnu nowe je.

Daj ja poszela Zandzela Krystusa, Zandzela teho sluba) predy tebe so by
 teze swarnowal na puczu a pschowed teze na to mjesto, kotrej tezi pschia
 bottowal hym. 2 Mos. 23, 20. Krystus je sam ton pucz, ton nowy a žiwy pucz,
 kiž sam žiwenje a moz dawat, so my bes pschestacza dale džem. Jan. 14, 6. Ps.
 25, 12. Ebr. 10, 20. l. t. Jes. 35, 8. 9. Tam budze schčescha a pucz, kotryž
 swjaty pucz budze menowany, so žadyn necžisty po nim nebudze kodžicž a
 ton samy budze sa nich, so bychu na nim kodžili so tejšch cži lupi so nebu
 dža moz sabludžicž. Tam žadyn law nebudze a žane torhaze swjerjo po nim
 nepojndže a tam namažane nebudze, ale cži wumoženi budža po nim ko
 džicž. Tam so spjewa prawje: Pucz won džerži freej a cžisty, tesch ton poßleni
 smertny pucz. Kneže, daj, so bych ja niđy wot teho pucža so nesabludžik, a nepschi
 daj žanemu spytowanju, kiba jeno tajkemu, kotrej me shibuje, kmedlitwi, kšlo
 wu a wjeri cžjeri, so bych wewschitkim, tejšch napoßletku, secher so pschecžischcžak.

Njetk pschezo dale du na runym wuskim pucžu.

Dokelž, moj Sbožniko, ty sam me pschewodžisch,

Dži jeno predy me, ty schak so pschecžischcžisch,

A cžen me sa sobu, so ja so ktebi nucžu;

Wedž pschezo dale me, hacž pschindu, knebestam,

Stem słowom troschuj, hacž woju kraßnosž mam,

Woni schać šu moj lud a moje prawe dźjeczi, tehodla bjesche won jich
 Sbožnik. Jes 63, 8. We jich erczi neje žane jebanje namačane. Sjew.
 14, 5. (Tehodla) dajcže tym dźjeczatkam temni pschindž a newobarcjčje jim,
 pschetož tajkich je to kralestwo Bože Mark. 10, 14. Lute dobre počinki jeno
 wuczič to je jeno lute platanje. Ton cžlowek je šo poljepshecž a won nima ža-
 neje mozy. Ty dyrbisch predy na schittich twojich skutkach sazwošlowacž, kžesus-
 sej vschindž, bes falscha byc, nicžo šebi newobkhowacž; škrotkim, ty dyrbisch šo
 wo škroczič a bycž kajž dźjecžo. Pschetož tejšch falschnosž a šwojerna myšl, a niž
 jeno gropne vjechi, subja to dźjeczastwo a tu nadu teje chcženizy. tehodla dyrbi
 jedyn, jeno psched šwojetom cžešny cžlowek, šo tejšch šnoweho narodžicž a jene
 dźjecžo bycž aby dźjecžazu Myšl dostacž ale niž po dźjecžazym Walchnju racž, jako
 njetk njekotre dživne sektirške dźjeczi cžinja, kotrež štymí najšweczišchimi wježami
 drudy jeno raju aby tolla snimi tak dostojnje, hacž šo šluscha, wokolo nekodža.

Kajž molcžke dźjeczatkó, to dźjecžo newinosže

Nas pjekuje rošwuczi: to je bes hordosže,

Nepytta to a to, wono je bes falschnosže, nemyšli daloko, nikoho nesjebe:

Schtož je we wutrobi, to možemy lasowacž

Stych wociow, kotrež šu te wofna wutroby.

Duž naruk wot njeho, šo prawje ponižowacž.

Kajž ty šy predy był, dyrbisch bycž šasso ty:

Schto? małe dźjeczatkó; haj dźjecžo nebeske.

Woni su Knežne a kóžja sa tem Zehnecjom, džež wono kóžji. Czi su wukupeni stych cžlowekow sa prjenicžki Bohu a temu Zehnecžu a wejich erczi neje žane jebanje namažane: pschetož woni su bes winy psched Bo, im stolom. Sfew 14, 4. 5. Jako Pjeter hjescheže krobty bjesche, zysche won sa Krysstusom hač do smercje hicž, joko won pať prawje ponižny, haj křwojemu konzei blisko hjesche, pschistaji won, ktemu Napeminanju kčerpenu, ži krocž Božu wohlu a praji: jeli so treba je, 1 Petr 1, 6. jeli so kó Božej wohli lubi. st. 3, 17. po Božej wohli st 4, 19. To je prajene pschecžiwó tej duchomnej, na s dacžje swjatej a krolej hegen myšli a hordoszi Pschetož nje kotry ze po swojej hegen wohli jedny Martrar byčž, a nemože toka žane pschecžiwne słowo snesž.

Čin me, o Zehnjatko, wot schitkich swjastkow frej,
 Nech scho mi nicčo nej: nech nicžo nelubuju,
 Schtož so tčzi netubi, me wučisž twoja frej,
 Na twoje křwanje nech pschežo ja kędžbuju,
 So kojždu krocžel du, džež ty žesch jeno hicž,
 Nech mi kó spodoba, scho, kajž ty me žesch wodžicž,
 Ja nechju nitscho tu sam sebi wuswolicž:
 Ze Knežne dyrbja schak, sa Zehnecjom tať kóžticž.

Woni su se swjeta, tehodla recza woni wot swjeta, a swjet jich klyshi.
Mty (pak) smy wot Boha. 1 Jan. 4. 5. 6. Shto sazdzi nam najbole
 ton swjet? Kschiz Krystusowy; a ton czlowek jon newuzitnje wuziwa kswjeta
 nemu Poschtej a ksechernoszi. O sly pauk, kiž snajrenscheje kswjetki jnd znja.

Tych swjetnych dzejci recz.

We mlodnych ljetach zemny skafacz!

Da stare dny to ljepe dze.

O cza ja dosz, dnj smercz knam pschindze

Boh nas we smerczi wuschyschi.

Smercz, nas nerabne tak na mjestezi.

Boh hohrje wosme rjeschnikow.

Za tolla tejsch so zu wobroczez.

To czjeto: Wono czeschko je.

Schal neje mozne so tak ladacz.

Dze je ta moz? my klabi smy.

Dze krydmu moz? Ty dyrbisch prossycz,

Shto prasi swjet, dnj czinju to?

Bozich dzejci wotmolwenje.

Kak dokho spotutu zesch czafacz?

Haj! dnj mlodny wufnuł sy.

Wjesch da, dy žiwenje tczj wujndze?

O czlowcze! to je sjebanje.

Kak mozesch ty to wedzicz wjeszje?

Haj, tych, kiž so wobrocza jow!

Da kwataj! schtu da zyl to roclicz?

Uch nje: dnj jeno twoj duch ze!

Kak? budze nemozne Boh zadacz?

We Krystu my scho mozemy.

A niz so shegen mozu nossycz.

Shto, praschej, prasi ktemu Boh?

Schtu dyrbi njek twoj psheczel wostacz?

Boh aby swjet? Moz dyrbisch dostacz.

Za lubosz nepytta to swoje. Lubosz nidi newupane. 1 Cor. 13, 5. 8. Može, to je moje wutrobne sdrchowanje, so bych tebe a mojeho blischeho hjescheje prawje cziszyje lubował. O dai mi twoju Lubosz we Krystussu prawje posnacž a wu:itaci; pschetož tak bych ja meł tu twerdy a bes lubryje bycz, dyž ja pschi Krystussowym řschizu a we twojim klini ležju a jeno nadu wzam a czuju, tak ty me tak hubeneho a wulkeho dožniwa tolla tak wutrobnyje lubu:jesch. O tossamo pscheschrejej me znyleho!

Ach nedaj pschi tebi bycz jeno sczjen lubesze,
 Dyž ty zesch kojždemu řo derje spodobacz,
 A schitte wutrobny psches swjastk tej lubesnesze
 Tak řebi sawjasacz: Ty dyrbisch ředžbowacz,
 Hacž falschna lubosž teže řym Sczjenom nochze řjebacz,
 Za prawa lubosž schat na Boha polada,
 A niz na czlowekow; schtož jedyn može trebatž,
 To rada czini scho, schtož jeno czinicž ma.
 Wona wot wutrobny niz řjasykom lubuje,
 Se skutkom woprandyje, schtož jeno sameže;
 Wona we potajnem rada bycz řo řraduje,
 Wona řesřch nerodži, dyž řwjet ju řwalicz je.

Dyž so schtu bjedži, da schak kronowany nebudže, kiba so so prawje je bjedžił. 2 Tim. 2, 5. (Wenujzy we wjeri, tam je dobnjeje czi nepscheczjeljo. Tolla pschezo sašo pschindu, a zwar pschezo lebnischo a potajnischo, tehodla dyr-
 imy pschezo we bronjach bncž.) Njetk czerpi Bože kralestwo moz. Matth. 1, 12. Nebudža czišami kronowani, kiž so zwar bjedža ale niz prawje: dže
 oudža czi wostacž. Kotsiž so nidy nejsu bjedžili? Ach Kneje, daj njetk
 moz kpschewinenju: pschetož wono so stanje tebi kwalbi, dyž ta moz mojich
 nepscheczelow psched twojej mozu namni khanibi budže; dyž ta najmenscha nada.
 Moz tolla naposletku hjeschcže tu najwetschu moz tych rjehow pschewinje.
 Pschetož we twojej mozy je žiwenje a pschiberanje, we tej rjeschnej mozy pak je hu-
 tom ta šmercž, a wona wumre, na kschiz Krynstusšown pschibita, hjeschcže schjeduje.

Stan hohrje luby kscheszjano, stan hohrje kwojowanju!

Na šwojeczi mjera žaneho ty nimašch kdocžakanju.

Schtuž šwojeru nochže wojowacž, ton nemže Boha woladacž. R. 263, v. 1.

Ssym junu dobył a mam wesselosz, na tem nej doš.

Stan, duscha stan, so ladaj so cžjemnosž pscheczischecžisch, tak so so subi,

Wo moz a šynnosž ty so nestaraj,

Sso dopomu, kajku moz našch Boh nam lubi,

Kak wotporžink tych, kiž su džjelali Tu šwesseli.

R. 240, v. 1, 8.

Zať neje na tym ležane, kotryž ze, ani na tym, kotryž bježi, ale na Bohsy,
 kotryž so smili. Rom 9, 16. Ty masch snadnu moz. Ejev. 3, 8. Ale
 dži we tutej twojej mozy 2c. Ja za stobu bycž. Esudn 6, 14. 16. Jena snad-
 na moz, je tolla tesch Boža Moz, s Krystussa teho druhebo Hadama, a tak je wona
 bytnišča, dyžli tžertowska Moz, a ton stary Hadam, tak wulki a furorny hacž
 won je; haj wona je hužom jeho smercž a sacžeri jeho pomalu, hacž won we
 smercži jako ta stara koža a schkorpisna wot teje noweje znyje worstorcženy budže.
 O Kneže, bydž ty pschezo somnu wewschitkim, nech ja shegen Mozy, bes modlit-
 twy, žanu krocžel necžinju, ale pomhaj, so ja stobu wulke skutki cžinju.

Sen ty klabschi, hacž by był, nemožesch so sam'ho jimacž,
 Wopomni, tak swjet pocžinki swohnkomnje schaf može pschimacž,
 Jeno swjetnej cžesze dla, jeno ludžom kspodobanju,
 Taj, tak swjetne hejchlerstwo rjane dosž je kwoladanju?
 Ty pak nochzesch psches tu moz tej natury samej džjelacž,
 Nady moz pak mała je: ty to nemožesch wopschisacž,
 Panjesch husto tam a sem: Boh to tehodla dopuschcži,
 So by sam był knicžomu, a so duscha so nespuschcži,
 Na swoj hegen skutk a moz: Modl so ktemu, kiž so smili,
 WKrystussu na hubenych: Won so snadu ktebi skili.

Sutki czi, ki; wojschli su snerjada teho swjeta psches to posnacze teho
 Knesa a Sboznika Jesom Krysta, snowo sako we tym wjasnuli a bus
 dza pschemozeni, tak, so wuljesy nemoza, da je so snimi to poslenje horsche
 sczynilo, dy;li prjensche bjesche. 2 Petr. 2, 20. Njetotsi sapru niz jeno te wos-
 soke spytowanja, ale tejsch to suzkomne wabenje a Wojowanje pshecziwo nlm
 woszebujje pola tych spyttanach; ale wono je hinaf: Czizami, ki; haklej sapocznu
 wutny; czi wojuja bole pshecziwo temu swohnikomu nerjadej teho swjeta;
 czi rostowczenischi pak bole pshecziwo tym suzkomnym duchomnym skofzjam.
 D tadaj so swojeje ducha, tejsch pschi tej najljepschej mysli a najwetschej wesse-
 koszi, Meljetaj tak wo;oko, hewak panjesch ty.

Sniczim nochynj so womasacz, Moleciki rjeh teze moze swjasacz,

Ach pomatu mozesch ty predy hacz to myslil su,

Wot loschtow bycz pschemozeny a do nich tak sapleczeny,

So ty ljedom wuljesesch a njetk haklej posnajesch,

Kak by we nich saschmattany Zeschli snich bycz wuczahany,

O tak dyrbisch wojowacz, skladnosow so sdalowacz!

Nepraj: Shtoda na tem je? Schak neplaczi swohnikomne:

Pschetoz swohnikomne nas wuczi, kczomu suzkomne nas nuczi.

To je falschna frejota, dy; tezi swjet so spodoba;

Schtuz ze spschaw se swjetom czannycz, ton tejsch budze nahlje panycz,

A tak budze poslenje, horsche hacz to prjenje bje.

27. Aug.

239.

Tač wele hač na was je, da džeržcže mjer sewschimi ludžimi. **Mont:**
12, 18. **Bes** mojim a bes twojim je pschezo swada, ale ten **A** jeražy
džerži jeno Krystussa sa to swoje, teho jenu nychton sacž nemože; **teho** da
džerži won, tač welje hač nadnim je, sewschimi ludžimi mjer, a won **wefne:**
Dyž ja žentnar dobywam, so wo penjeschē nestaram.

Hidjenje a rostobenje koždy čas so žtrassuje;
Swada, nepscheczestwo, njew, boži mjer we nas sadžjela;
A schak słowo jenicžke jara husto teže rosnjewa,
Wobleczo so tam pschemjeni, šwarenje pak serta dže.
Wopomn schak, kač Boh teže nosny, kač njew luta resnosz je,
Wopomn, cžeje snamjo nosny, kačtho ducha džjeczo so.
Dži sa cžichim žehnečom, a dyž njeschto teže roshori,
Wostaj, melcz, so modl a pscheczerp: **Wostaj**, schtož teže pohorschi,
Melcz, dyž schtu so stobu swadži, modl so, dyž teže narwabi,
pscheczerp schelke neprawo, so so schtrjeczka nepschispori,
Tak ton wohen wuhastne, nepscheczjel je pschewincem,
En pak možesch smjerom bncž, schitkon njew je položem.
Wluboszi je słotki mjer; **Njew** je shelje sahorem.

Dyž my, lubi bratja, mamy to wessele dowjerenje, so možemy sajndi do teho swjateho psches tu krej Jesussowu, da pschisť up my tam sprawej wutrobu wpočnym dostatkú teje wjery wobkrepěni na wutrobach, (stej krowu Krystussowej, skotrejž won junu je do teho swjateho nuzschot a wječnje Wuroženje namakał, a skotrejž won nas wučisťi wet mornych skutkow, křtuženju temu žiwěnju Bohu, Hebr. 9, 12. 14.) so smy bes steho swjedomja a wumaczi na cžjeli scžiskej wodu. Hebr. 10, 19. 22. Krystus je to wučisjenje naschich rječow scžinił psches so sam. pschetož sjenym woporom je won do wječnosće dočonjał tych, kotsiž wuskwecženi budža. st. 10, 14. Ktejsamej krowi teho wobkrepěnja je st. 12, 22. 24. jedyn kojždy, tejsch ton najslabschi Wjerjazy pschischot. To je, won ma we Krystussowej krowi Wodacžje tych rječow. To je jeho helement a žiwěnje. Tak je won prawje žiwy we Wjeri teho syna Božeho, kiž tejsch jeho lubował je, a so pschezo nosťi stymi wuplacžerskimi penesami a pschinesse je psched Wozja, tak wostanje to swjedomnje cžiste a spokojne.

Pojče jow krej lijeny, pojče cžlowske dčjeczi,
 Jesussowa droha krej, cžisťi schjech na swjeczi;
 Wn, kiž womasani seže, dajče so wokrepicž
 Za krej može rosnosće rješnikow potepicž.

Koř: Krystus, kiž nas wustrowi.

Woblecycze so tehodla, jako czi wuswoleni Bozi, sweczi a lubi, wu-
 trobnu smilnosz, dobrocziwosz, poniznosz, czichomnosz, sczer-
 pliwosz, snesze jedyn druheho. Wosche scheho pak woblecycze so tu lu-
 bosz. Col. 3, 12. 13. 14. Utesudycze zc. Matth. 7, 10. A zadyn nemysl
 niczeho sleho we swojej wutrobi pschecziwo swojemu blischemu. Zach.
 8, 17. Ale pomysl pschi sebi: Snadz je pschimni tajka sja mysl, wona
 snadz tak sje neje mjenjene. Lubosz scho snesze, a so pschezo nadzije teho
 najljepscheho: pschetoz my mozemy we sudzenju sto mol sa jedyn mol fah-
 nucz. To su slowa neboh Knesa Prof. Franki, tesame nech sebi twu-
 trobi wosmu, kotyz we sudzenju tak nahli su a so jara pschekwataju.

Dyz ja nesczerpliwosz saczuju, nech na to Zehnjo ja kedzbuju;
 Kajz ty me derje nosyt sy, tak noschu druhich sluboszu.
 Ze njeshto wemni so naduwacz, ze me duch hanjenja nasczuwacz,
 Da pokaz jeno sjawnje mi: schtoz sym, schtoz bjech wtem hubenstw.
 Poniznosz bydz mi Engel nady, moj zpihel nech su druhich pady,
 Dzejz moje smolki wobladam, so ja so nako nespuseham.
 Schtuž tu do wosstokoszjow stupi, teho schaf wichor rad wutupi:
 Schtuž prawu poniznosz pak ma, ten so nebozi nesboza.

D

Pošyln me, so bych wustroweny był, da za stajnje spodobanje mjecz na
 twojich prawisnach. Ps. 119, 117. Menujzjy po duchu, pschetož to cžjelo
 hjescheže so pschecziwi, a schitko dobre dže predn psches Wjedženje, Nusowanie a
 Morenje teho cžjela, tolla we Wjeri. Kaf? We tajkim pschecziwenju pyttajmy
 wosche schitkich wjezow smolom ponižnje we Krystussowej krowi Wodacžje a
 pošylnenje, psches to dostanjemy mjer, a tak tejšch bynosz, schitko sloschtom
 cžinicž, a nešomdžimny so, to cžjelo moricž. O Kneže daj wjazjy požadani
 a Poschta ktemu słowu!

Zadyn loscht tu na šwjeczi, Meda pokoj wutrobi:

To je moj loscht wutrobny, so ty, Jesu wemni šy.

Šmi schak schitko wottemnje, Moja mysl, laj, na to dže,

So by ty był wobstajnje, Jesu, moje wesselje.

Druhemu so nešlubju, wutrobu newottanknu;

Pschindž ty šam do wutroby, Ty moj lubny Jesus šy.

Wjecžny Šyno wot Boka, Ty šy moja wulka šda;

Šehnjo samnje morjene, Ty šy mi to najšubsche.

Pschindž we twojej šlotkoszi, šmi prejčž schtož je horke mi,

Laj, ja wotkam žalosnje, šlotki Jesu, daj šo mi.

Ša da cžakam sežerpliwje, Proschu ša to ponižnje,

Wostan schak tejšch we šmerczi, o moj Jesu, šlotki mi. M. 286. v. 3. 5. 9

Stan moja pscheczelniza, moja rjana, a poj kem, laj, syma je sajschka, a
 dejschc; je pscheischol a pschestal: te kwjetki su seischle we kraju, to
 naljeczo je pschischlo a ta tujawka da so slyschec; we naschim kraju; Po
 kem, moj holbjo we dzjerach teje staly a stalobach tych kamenjow. Wessok.
 Kyrl. 2, 10:14. Kneze ty su husto dak pschimni syma byc;di, ale ty tessch su me
 jako wotschewil. O pschlowe; me tak ksebi, so bych so ja pschezo wet tebe teho
 najljepsheho wewschjem nadzijał, a so bych jeno tu jeniczku staros; mjeł, kak
 bych so ja tebe, jako twój holb a twoja newesta, a we tebi temu Boze; spodobal.
 Posylu psches schitko tu Bjeru, so bych tejsch naposletku troschtay byl, a we
 twojich ranach wetpoczink namakal: pschetoz wono je hjescheze Kum tudy; sa
 tych najwetschich rjeschnikow, a tak tejsch samnje.

We twojich ranach rum je hjescheze samnje o moja khowanka,
 Laj, kak so mi po tebi styscheze, ach smil so smilna wutroba,
 Za wjem, so zesch mi nadny bycz, czia Jesu, kaj; mam dowjerenje;
 Zyl me, kiz; sym holb sawed;eny, do twojho boka wobsanfnycz.
 O mlod;ina, najkraf;uischa! o kwjetka, kiz; mjed nos;ni,
 O wottewrena saroda, slysch, schto; moj duch teze pressy:
 Zech moja duscha czolka je na twoje rany ro;owe.

Reczincze po runym waschnju tuteho swjeta. Rom. 12, 2. A nemjejcze lubo ton swjet, ani schtož na swjeczi je. Jeli so schtu ton swjet lubo ma, wt m teho Wotza lubos; neje. (Pschetož) ton swjet sajndže sešwojim žadoszemi, schtu; pak Božu wohlu czini, ton wostanje wjecznje. 1 Jan. 2, 15. 17. Koho Wohlu cziniš ty? Njekotsi mysla šebi, so to taf jara wulki rjedch neje, dnž woni swjet lubuja a jeho Wohlu czinja; to czinja czi najpjetnishi Ludžo. Ale wopomni tudn twojeje sbožnosze dla: jeli so ty swjet lubo masch, da nimasch ty lubos; teho Wotza; nimasch ty lubos; teho Wotza, da tejšch nimasch žaneje wjern; nimasch ty Wjeru, da nimasch ty Krystuffa; a nimasch ty Krystuffa, da tejšch nimasch žaneje sbožnosze.

Schtu može swjaty bycz? my hjeschcze šmy na swjeczi.

Tak reči žyly swjet. Da šknschcze czlowste dźjeczi:

Schtuž žiwn je, kajž swjet a runa jemu šo,

Ton budže saflaty. Komuž šo njecha to,

Ton dale nedyrbi tejšch swjetne loschty pyttacž,

Nech czjeło wšwjeczi je, duch dyrbi knebju ljetacž.

Swjet sajndže sloschtami, scho šahinje kajž mha,

Dnž swjetej žiwn šy, kajž šo teži spodoba,

Da teže ton prawy Boh, se swjetom budže šudžicž,

A krotke wesselje teže budže wjecznje rudžicž.

Neczincje tak, jako predy snewjedomnoszju po žadoszach czinili sze; ale byczcje sweczi NB. wewschjem waschim wobendženju, a wažcje schitku prozu nato zc. so byschcje wasche powołanje a wuswolenje wobtwerdžili. 1 Pjetr. 1, 14. 15. 2 Pjetr. 1, 5. 10. Pšchetož dosz je so wy we sachodnym czassu teho cziwenja czinili sze, po wohli tych pohanow zc. 1 Pjetr. 4, 3. Nichto swojeje sbožnosze tak wjesty neje, so by jeho bojosz a zywbel napanncz nemož, (pšchetož žana Wjestosz neje bes bjedženja) a so by won nedyrbjał sewschej swjernoszu pyttacz pschezo wjeszischi bycz. Nebydž tehodla nichto tak krobly, won newje, schto jeho hjeschcje napožletku trechicz može. Nichto tejsch nedyrbi tych słabnych pschebnacz, ani steje troschtneje Wucžbu wot Wjestosze jemu Wucžbu teje Martry neczinicž; ani se swojeho hegen shonenja jemu Wucžbu sawschitkich druhich romadžje.

Stem słowom snoweho twój Boh težje powoła,
 So dnrbišch swjernišcho ktej swjatoszi so sbudžicž,
 So Boha woladasch. Schtu da iczi wobara?
 Ty skoro wotsal džejsch; kak dołho zesch so bludžicž?
 Ach wulki czas njetk je, so ty so wobrocžisch
 Schon swutrobu k Bohu wot schitkich kniczomnoszjom:
 Dži smolom a modl so, so twój czas neskondžich,
 Ach wono dosz, dosz je! Wostaj so schitkich słoszjom,

Meczin niczo bes rady, da tejsch so nebudzesch kacz po skutku. Sir. 32, 24!
 Nekodz po twojich slych zadoszjach ale wobrocz so wot swojej wohla-
 je. st. st. 18. 30. Zahegen wohla so mjescha husto do tuch najbojskischich wjezow a
 steho pschindu rostorki a kezarstwa, kaj; tejsch njetko je, so schelake czlowoske Wusta-
 zenja, haj naposletku iene nowe Bamzstwo so sbjeha. Ach Kueze sahoj Zionske
 rospanenje! Schtuž. tejsch we dobrej myšli czichi neje a radu hohrje newosme
 wot roswuczenych, kiž cizertowsku lehnosz ljepe snaju, teho budze ton ne-
 psheczel kacz a na woskofsze wesz, a ton dyrbi psches schkodu ponizny a
 mudry bnez.

Dze myslisch c;lowecze? Wostaj so teho scheho,
 Schtož neda Bohu cžesz, a tebe pokojneho;
 Na rumnem wobrocž so, hewak so samolisch,
 Na wuskim pucžu dži, tak duschu spokojisch.
 Daj bebi radziež njetk: Ty nejsy spokojeny,
 Za zadosz wabi teže a twoje wuswolenje,
 To neje wot, Boha, schtož Boh pak wuswoli,
 To naschu wutrobu stym mjetom napelni.
 Schak niczo nejudze tak, kaj; schtu najljepe mjeni,
 Kacz Boh tu wutrobu sewschjem spokojnu cžini.

Szincje pokutu (pschemjencje waschu mysl) a wjercje **E**vangelijonej.
Marc. 1, 15. O troscht, so Boh jeno pokutu a Wejeru požada, a zwar jeno
 jako swoj hegen dar, tu Wjeru kotruž won sam dał je, to je, so bychmy
 jeno jeho Nadu darmo hohrjesali, menujzy to Wodacze tych rjehow a jeho
 Dubosj.

Ta Wjera neje sjebanje, ta pokuta nas pschemjeni,
 Dnž rjehow dla so rostrudžimy, so tyschimi, so wobhonimy,
 Dnž swjetnu mysl a wesselje ta srudoba nam sazoldži.
 Ta Pokuta je: Rjechi hidžicž, je wostajicž, sa Bohom sljedžicž,
 Riz jeno tak psched ludžimy, psched Bohom tejsch we wutrobi.
 Ta wutroba so dyrbi budžicž, a kmodlitwi so pschezo sbudžicž.
 Ze wutroba tak stnyžniwa, da Boh sam jej tu wjeru da.
 Ta wjera je to hymjo Bože, kiž swjet a czerta pschemož može:
 Dnž pak rjeh kneži we tebi, da hjescheže nejšy we wjeri:
 Duž ty sam so nedyrblisch sjebacž; Kak možesch to we smerczi trebacž?
 Ach prosch sa wjeru pokutu: Hejchler nepłacži we nebju:
 Bjedž prawje so, nepschestan wołacž, da budže Boh teče pscheschonowacž,
 Won pokutu a wjeru da, tak pschindžesch wjeszje do nebja.

Troschtuj me sasso seskwojej pomoxu a ton hottowy duch sđerž me.
 Ps. 51, 14. Wostke Wotm. Ja zu was troschtowacž, kaž macž jenes
 ho troschtuje. Da budžecže wy zyzacž, wy budžecže na božu nosčeni
 a na kolenach budžecže wy lubosnje džerženi. Jes. 66, 13. 12. (Pšchetož)
 moje słowa sru lubosne tym stonnym. Mich. 2, 7. Schtuž po troschtežž
 lačnu je, temu won słušča, a wono je Bohu lubšo so ty sru wewšchem
 po džecžaznu Waschnju jeho pomozu troschtujesch, jeho słubenje sibi pschiz-
 pšch a sru poslnišch, kaž džecžo, kotrež swoju Macž žyža. Pšchetož dže
 dyrbi hewak sru nosž jow pschudž?

O len sru, džecžatko, do klina macžerje,
 A čžišče wotopoczuj: sčto sru wo jutšje starasch?
 Ja tebe webstaram, čž'hebla ty sru wobarasch
 Mi podacž wutrobu, bydž bewšchej starosze.
 Poj, skorž a praj mi sčto, ty možesch sawšcho proššycž,
 Ečtož hewak nikomu ty sruwicz nemožesch,
 Ja słušchn, sameležu, ty pomoz dostanesch,
 Ja twoje bremjo zu, haj derje tebe nosšycž.

Nwopuschaj me, Božo, wmojej staroszi a schedžiwoszi. Ps. 71, 18. Wo-
 barnuj moju duschu a wumoz me, nedaj mi khanibi pschindž, pschetož
 ja mam nadžiju ktebi, swjernosz a praudosz nech me sakhowa, pschetož ja
 czakam na tebe. Ps. 25, 20. 21. Wjsske Wotm. Posluchajcže namnje, kiž wy
 budžecže wottemne wžiwoczi noscheni; a wmojej macžernizy ležicže, haj ja
 zu was nosycž hacž do starosze a hacž wy seschedžiwicie, ja zu jo czinicž, ja
 zu was sbjehacž, nosycž a wumoz. Jes. 46, 3. 4. Schtu je dy sabanibeny,
 (aby wopuschcženy) kiž na njeho je nadžiju stajil? Sir. 2, 11. 12. Boh nochže
 a nemože me nidn wopuschcžicž: pschetož ja sym jemu pschezo blisko, haj ja sym
 wenim, jako džecžo we macžernym žiwoczi. O troscht! Schto trebam ja so be-
 jecž; czohodla nedyrbjak ja so jemu, kaž džjecžo, dowjericž, kotrež jemu to naj-
 lubsche je? Ja so nicžo nestaram, pschetož won je blisko; Ja jemu moje pož-
 danje jeno sdžakowanjom smolom sjaune czinju, Phil. 4, 6. menujzn ja wjem,
 so wen mi, kaž dotal, wewschitkim pomha, so ja jemu hužom predn so džakaju.
 Kneže pomhaj tošame hjeschcže ljepe czinicž.

Ty na hodletownych kschidkach sy me nosyl wozowszy,
 Na tych hohrkach, we tych dołach sy ty džiwnje wumoz me,
 Dyz scho hužom konzej džjesche, spomozu ty blisko bjesche,
 Tausend mohl džak praju teži, sa to, Kralo najwoschi.

Něspuschcjejce so na kže, dyž reku: tudy je teho Knesa Tempel, tudy je teho Knesa Tempel, ale poljepschujcže swoje žiwjenje a waschnje a sadžercže so prawje jedyn pschecziwo temu druhemu. Jer. 7, 4. 5. Wet prawej modlitwy a Božej služby we duchu a we prawdži paladej tejšch. Jan. 4, 24. Rom. 12, 1. Jac. 1, 27. Kajž jena pokutna Wutroba je ton prawy Tempel Božji, tak je wona tejšch sa najsłjepsche modlerske knihi, dyž my snaschimi hegen škowami, jako džjetžo s Nanom, recžimy. Najlešnišch wobekže njetko njefotrych ton nepschecžel, dyž woni wulku wjedomnosz a swoju hegen wessekosz sa Wjeru džerža, so na swohkomne Sažucžje, a na to wabenje tych swohkomnych myšlow aby na Sniensstwo sdruhimy spushcžejju, a so predy czassa sa ewangeiskich maju, a we wutrobi pschemjeneni nejšu a tolla wele wot wozženja tych duschow a wot šhonenja bledža.

Twoja modlitwa a spowedž; twoje kemschikodženje,
 Nemože psched Bohom wostacž, dyž so wtwojej wutrobi
 Pschemjenenje nenamka; pschetož dyž ty kemschi kodžisch
 A nepoljepschujesch so, da ty jeno šebi škodžisch.
 Zeschli we tetu Božim domi šluschecž, spjewacž, modlicž so,
 Da neš twoju hegen duschu, kajž dom Boži do njeho:
 Ton schaf Bohu nešluži, kiž je pošluchar t'ho šlowa
 Ale ton kiž cziner je a je šwjerny hacž do rowa.

Wopuschć me, Kneže moj Božo, nes daluj šo wottemne. Ps. 38, 22.
 A Bojše Botm. Skerje budža hobry šo nucž a hobrći šo stocjeć, ale mo-
 ja nada nedyrbi wot tebe šo wrocjeć a ton šlub mojeho mjera (ten je Boh
 snami we tej šwjatej Chćenizn činil) nebudže šo wot tebe prejeć nucž, praž
 ton Knes twój šmilny Boh. Ty hubena, na krotuž ščitko newedro dže,
 a ty bes troschta wostajena, laj, ja zu cje wot krasnych karebuntelowych ka-
 menjow twaricž, a zu twój grunt se saphiramy sałožiž; A twoje wotna wot
 Krysfallow scžinicž a twoje wota wot rubinow a ščitke twoje mesy wot
 drohich kamenjow zc. Jes. 54, 10-15. Schtuž nidy bes Troschta neje, temu to ne-
 štedži. Kneže ty šy me psches tošame we wulkej Dusy wotšewiž. Ty budžesch
 njetk ščitko hacž na špuncžit dopelnicž: pschetož ja šo na to spuschćam, tejšch
 bes cžucža a ja tčje pschi tem džeržu. Ty moj wječny šwjerny Božo teho šluba,
 nebudžesch me wopuschćicž ale mi pschewšcho pomhacž, me wupšchicž a krasnje
 pschewesž, dy by tesh ščitko newedro namne hicž a ščitko šo škasnež dyrbjalo.
 Dže, ty nemožesch me wopuschćicž, dže by twoja šwjernosž teho šluba wostala?
 Dnyž ščitko šwoj konž budže dostacž, šlub božho mjera wostanje
 To twerde sałoženje je, kiž wječnje, wječnje dyrbi wostacž!
 Na tajki grunt šo možu spuschćecž: Boh džerži šchtož won polubi,
 Won šo stej nadu nerocži. Kaž dyrbjal me moj Šbožnik puschćicž?

Nespuščezej so na swoj rosom. Psalml. 3, 5. Nedžeržeje so sami sa mu-
drych. Rom. 12, 16. Ja sbiebach swojeju ruzy k nebestam, duž bu mo-
ja duscha rošwjećenapsches mudrosz, so ja swoju kaposz posnach. Sir. 5, 1,
26, 27. Pschetož teho swjeta mudrosz je nemudrosz pola Boha. 1 Cor. 3, 19.
Schtuž njetež Božu wolu čžinicž je a so sam sa mudreho nedžerzi, ani nemudruje,
ale so modli, ton hužom budže Božu radu a Wolu shonicž. Jan. 7, 17. Won
pak dyrbi wjazy na Bože skowo, hacž na swoje czucje ladacž. Pschetož do teho
duchomneho shonenja mjescha so husto ton hegen duch psches loscht, bejosz, aby
psches, krobkosz a hordosz. A njekotry czlowek wjeri tejsch swojim myslam a
lupym pohorschuičnym konam, jako by schitko wot Sbožnika bylo. O Kneže
daj, so bych ja pschezo sbojoszu psched sobu samym smodlitwu wohn a nuž
kobjik a we nicžim kmojej duschje schkodži so nemolik.

Nosom jara šlepy je, Božu radu neposnaje,
Schto je Krystus a ta wjera, to je jemu potajne,
Won tejsch tu snuzkomnu schkodu nerwe a so neroškaje;
Sdychuj, so teže Boh rošwjetli, so teže rosom nesjebe;
Nepytaj tu swjetnu mudrosz, džerž so sam sa kapeho,
Swjetna mudrosz kuposz je. Wjer, duž budžesch mudrosz dostacž,
Da ty budžesch swjetnu mudrosz sacžisnyčž kajž hubenstwo,
A kajž maže džjecžatko ponižny psched Bohom wostacž.

A ton Knes džjesche predy nich wodnjo w mrocželowym stolpi, so by jich
 po prawym pucžu wedł a wnozy wohenowym stolpi, so by jim swje-
 cził, so bych u wodnjo a wnozy czanyč moli, (a tak won nidy wot nich nēwot-
 stupi.) A mrocželowy stolp, stupi sady nich a pschindže bes Egiptowske a
 bes Israelste wojsko (a tak jedyn k druhemu pschindž nemožesche.) A Israelste
 džjeczi džjechu nuz šredža do morja po šuchim, a wody bjechu jim jač o
 murja, na jich prawej a ljewej stron: 2 Mojs. 13, 21. st. 14, 19. 22. Schitkon
 Israelsti lud po šuchim psches Jordan pschendže. Joh. 3, 17. My wjemy,
 so tym. ki; Boha lubuja, schitke wjezy Eljepschemu šluža. Rom. 8, 28. Da-
 telž to cizelo pschezo secher je a spucža wustupicž je, da dyrhi wone schiednje
 swoju Nusu, bremjo aby wobrodženje a Murju mjecž. Pschindželi jena Nusa,
 da pomysl šebi: To je dženska moje bremjo aby Murja, so bych ja newustupił
 a Nepsheczel mi neschkodžił.

Ty cziniš, Kneže so šmercž, nusa mi neschkodži,
 So welje wjazy šo sa murje samnje hodži,
 So me czert, šwjet a rječ netyscha we šmercži,
 Pomhaj psches lijenzu, pomhaj we pustzini,
 A dyž psches Jordan du, da pošyl ty me snowa
 Bydž ty mi špomozn, pomhaj mi krašnje stowa,

A tak dolbo hacz Moissas swojeju ruzy horjetbjehasche, dobywasche
 Izrael; dyz pak won swojeju ruzy delje puschczi, dobywasche Amalek:
 ale Moissasowej ruzy bjeschtej cjeschtej 2c. 2 Mos. 17, 11. 13. A ton Izraelati
 Kral tsyli Helisa pak djesche: Klok Sboza teho Knesa a klok teho Sboza
 psche iwo Siristim. A ton Kral dyri czi krocj a pshesta. A Helisa
 djesche: dy by ty pjecz aby schjesz krocj bil, da by Siristich sbil, hacz by
 jich sabubil. 2 Kral. 13, 17. 18. 19. Dzim wjazy modlitwy, dzim wjazy dobyczaj.
 Kozjde sdychowanje je jedyn klok, kamen a sproka pshecziwo staremu czlowekaj,
 dy by ton tejsch kajs Goliat surowje czinil. Won dyrbi wumrecz, tola jeno
 pomaku. Ach Kneze, daj jeno Ernst we modlitwi a požadanje ktemu słowu!

Ach kak nahlje budza so rjech a swjet we duschi skobicz,
 Dyz smy ljeni kmodlitwi, a dyz pschego sparui smy;
 My pak ruczje budzemy naschich nepscheczelow pobicz,
 Dyz my jeno smodlitwu k Bohu so wobroczimy,
 Sdychowanje ton klok je, kiz na nepscheczelow dze!
 Ale ruzy cjeschtej stej s Bohom wostajnje so bjedzicz,
 Nepschesan pak sdychowacz, so teze czert nepschewinje.
 Dyz ty mozesch sdychowacz, da ty budzesch smjeroml bejdzicz.

Zesus pokili łowu a da swojeho ducha hohrje. Jan. 19, 30. We Krn-
stussowej smerezi pschezo wotpoczowacz a Krystussa, teho kschizowaneho
swetschej Mozu teje Wjern sapschijecz, je to jeniczke Rusne, pschetož we tem
wobsteji to prawe jadro, a ta najwetscha Moz, haj to je, so bych tak prajiš,
to jadro schittkich jadrow we tem starem a nowem Saksnju.

O Kneže sa nasch rjech nebjesche tu žadyn wopor na swojeczki,
Boh, kiž so człowek narodžische se swojej krowju nas wuplaczi.
Nech me to wopomnienie sbudži, schtož moj rjech je teže koschtowaš,
Nech me tejšch pokutnje to rudži, so ty moj rjech by na so saš:
Moj rjech teže, Kneže, kschizowasche: Daj njett psches twoje wumreczje,
Dokelž me s Bohom wujednasche, we wjeri sbožne skončenje.
Tvoj kschiz bydž wessekosze žpihel, dzejž moju sbožnosž woadam,
Daj mi tejšch twojho ducha sygel, so falschny troscht nesapschijam;
Daj, so ja tvoj kschiz žebi staju psched woczki a jon wopomnju,
So schittkich wjezow so wostaju, kiž tebi nowe hosdže by,
Nech wumru ja we twojej smerezi, Nech stanu wtmojim žiwensju,
So krasnje dobywam na czerczi, napošetku knebju du
A štwalbu steju psched tobu.

Wotze nasch kiž sy we nebeffach. Matth. 6, 9. Bojſke Wortm. Wojndžecze
 před; a snich wohn a rosdžjelcze ſo wot nich praji ton Knes a necži-
 ſteho ſo nedotkajcze, da za ja was hohrjesacž a ja budu wam ſa Wortza a wy
 mi budžecze ſa ſynow a ſa džowki, praji ton ſchehomozny Knes. 2 Cor. 6,
 17. 18. O tak wele ſchodny to na cini, dyž to Evangelion tak wuſſypane budže,
 jako hinaf. Za Wutroba dyrbi předny roſtamana, a wot ſwjetneho troſchta
 wuproſajena bycž. Kryſtus pſchindže jeno troſchtowacž NB. ſchitkich ſrudnych;
 tehodla dyrbi kojždy, hacž runje niz we runej mjeri, předny žarowacž, tolla niz ſo
 by ſtem njeſchto ſapłacžik, ale ſo by jeno prawje mjachki, lacžny a teho troſchta
 doſtojnny byt. To Evangelion prawje ſhonicž, ze ſwoj časž mjecž. Njetk je nje-
 korny do Czassa jara Evangelſki bycž, to je hubow Skutč, won czjeri na Wjeſtoſž
 a Weſtekoſž, a nima ju ſam.

Schtož druhim ſo ſda jara rjane, to tajkim wutrobam je ra,

Schtož druhim je neſakafane, to hužom jim ſo wele ſda;

Wny ſwjetej dyrdimy wotreknyčž, nedotkacž ſo necžiſteho,

A ſpieſchnje ſ Babilona cžeknyčž, dyž zemny doſtačž kraleſtvo.

Moj Bože tajku myſl daj mi, A me ſa džjecžo hohrjesmi,

So mi nepſchindže ſwutrobny, hacž runje ja ſym hubeny,

So ſy moj luby Wortžez.

Nasch schjedne Kljeb daj nam dženska. Matth. 6, 11: Bojske Wotm. Pyt-
 tajcje najpredy Bože kralestwo a jeho praudosz, da budže wam to
 schitko podate. v. 33. We tej stwortej prostwi je moj kljeb schjednje-wjesny. Tam
 mam ja jon dženska. Nimam ja jutsje niczo, možu pak jutsje tustamu prostwu
 prošnyč: da mam ja jon sasso, a tak schjednje, dnž ja jo jeno wjerju. Njeketš
 hjeschcje čjuja swoju Nusu we wjeri na Bože wobstaranje po prjenim Artikelu,
 ale na Wjeri do Krystussa po druhim Artikelu nemyšli nihto Nusu mjecz, a na
 tej Wjeri najskerje sahlnje; bes stom ma husto ljedom jedyn jenu prawu šyl-
 Wjeru do Krystussa. Philem. v. 6.

Ach na semi neje wjera, Dn by ta tu byla, By Lud desz mjek mjera:
 Schtuž ma k Bohu dowjerenje, Nebudže we nusu nidy wopuschcženy.
 Schtuž najpredy praudosz pytra, Wosche scho, kralestwo
 Nebessow, bes myta: Ton po swojim požadanju,
 Žiwe dny dostanje Potrebnosz we spanju.
 Njetk, tež neje potajene, schtož ja sam potrebam,
 Schitko je tež poručene. Staraj so, ja zu teže kwalicz
 A kajž mi pschisťoži, džakny wopor palicz.
 Jesu moje wesselenje, moja sda najwetscha,
 Moje wolschewenje, dnž je sbožna moja duscha,
 Da budže pschidate schtož mi hewak škuscha.
 Lož: Ezechodla so dyrbjak rudžicz?

Masche mjesczanske prawo je wnebessach Phil. 3, 20. (Tehodla) wesselo
 cze so, so wasche mena wnebessach su pissane. Luk. 10, 20. A wustejcze
 so na to, schto; je hohrčach, niz na to, schto; na semi je. Col. 3, 2. Jedny
 kichesjjan je tudy jeno ra rejzi a jako we noznej hospodzi, tu won wosmie sa lubo
 jeho Wotpoladanje, jeho mjesczanske prawo je we nebessach, na to dže jeho džjelo,
 jeho czerpenje, a Modlenje, jeho Czinenje a sadžerzenje. O Kneže daj, so bych ja
 tejsch takse Wotpoladanje pschezo psched woczomaj mjek, a schitko, schitko na
 hottowak a pschiroshjem so wopraschal: hodzi so to tejsch knebessam? Kmyšl
 a kpočinkam tamnych nebeskich birgarjow, haj teho njebeskeho Nawoženje

Dži, dži k tym njebessam! schto zesch so tu saschmatač;

Ty so tu podrožnik, ty dyrbisch knebju kwatač;

Kak sbožny je schak ton ki; na to nelada,

Schtož woczi swesseli, sczimž hwojet so rostraduje,

Tak won scho dostanje, schtož jeho powoschuje,

Jene, schtož nusne je, tak wesselje won ma:

Schtuž so tak swesseli, ton nemože so srudžicž,

Won može kojždy čas so wduchu krašnje sbudžicž,

Schak jeho meno je we njebju pissane:

Dži, dži k tym njebessam, tam twoje mjesto je!

16. Sept.

259.

Zemu Jesussej swjetsija schizy prophetojo, so psches jeho meno schizy,
kiž do njeho wjerja rjehow wodacžje dostacž dyrbla, (to je Sbožie,
žiwjenje, a Sbožnosz) Skutk. 10. 43 st. 4, 12. Tossame Mjeno je wulata
žalba (ta polnosz scheje nady) Wosok. Kyrl. 1, 3. Mjeno teho Knesa je
twerdy rod, prawy bjezi do njeho, a budže wobarnowany. Pschisl. 18,
10. We tu tem Mjeni teho najlubscheho Ssyna dyrbinny smodlitwu tvoj-
tzej šo pschibližowacž, a tak žadyn zusy wohen hegendojnojze aby Miter-
nosze psched njeho pschinjesz. Sjew. 3, 3. 4. 5. Da won šo knam pschibližuje.
Zak. 4, 8. Da won šo da wjeszje naprossycž. 1 Kron. 6, 20. 4, 10. Da
budžemy bracz, so by šo nasche Wesselje dopelniko. Jan. 16, 24. Pschetoz
ton Knes je dobry a šmilny, a wot wulkej dobroty schittim, kotsiž šo knje-
mu wolaju. Ps. 86, 5. A schitke Bože šluby, kajž wele jich je, šu sa
haj we Jesusu a šu sa Amen we nim. 2 Cor. 1, 20. A tak možu ja tejšch
prajicž: Ton Knes wosme hohrje moju modlitwu. Ps. 6, 10. Kwaleny
bydž Boh, kiž moju prostwu nesacžisnje, šwoju dobrotu wottemne
newotwobroczi. Ps. 66, 20. Doželž won schak NB. tak rad pomha.
Ps. 13, 6.

Nech Jesu ja we tvojim meni šo modiju sduchom džjecžajym;

Da praji Boh: Haj, Amen, renje: Tak wjeszje wušlyšchany šym.

Wšched tobu je wesseloske dost a luta rjanosť po twojej prawizy wječ-
 nie. Ps. 16, 11. A ja widžich to swjate mjesto, to nowe Jerusa-
 lem, kiž wot Boha delje snebes-pschindže, tak pschihottowane, jač wu-
 pyschena newesta swójemu mužej. Ejew. 21, 2. 3. 4. 10. 12. Moj Šbo-
 žniko, ja šym hješće tak nedokanjany a tak mačo knjebessam wupyschenu.
 Ach wupysch me swjeru a slubosťju, snebeskej myšlu a žadosťju; schak ty
 wješch, schto ja potrebam. Ja šym mužom stwojej hegen draštu a krowju wu-
 pyschenu a prawu, a tak budžesch ty me tejšch wješzje hješće snuzkach krašnje
 wupyschicž, dokonjeć a dom pschiwješ; dokelž ty mužom welje džjećzi kca
 krašnoszi pschiwed šr. Kač šym ja jara wessela zc. M. 439. v. 7.

Tam tu wulku wječnu krašnosť wele tausend duschoto ma,
 Tam je jara swjetka jašnosť pola božho woblecja,
 Džež cži Zandželjo cješ maju, a ton Kyrlich saspjewaju:
 Šwjatn, swjatn, swjatn je Boh ton Knes a wostanje;
 O Jerusaleem, ty rjane polne božho bloschćenja,
 Nidže nima mjesto žane tebi runho wesselja,
 Boh me do tebe njett šadža, twoje šlonežko mužom škadža,
 Tvoj džen mi šo pokasa, totrož budže bes konža.

M. 474. v. 4. 6.

Wachujcje a modlcje so, stancje, pojmy. Matth. 26, 41. 46. Spomncje
na Lotowu žonu. Luk. 17, 32. To je ton pucž, po tym dźicje, hewak
ani na prawu, ani na ljewu ruku. Jes. 30, 21. A tak šredža bes heacu vraudos-
szju, falschnej wessetoszju a frejotu precž. Djetk moj Jesusse, ty šy moj Pucž, we
twojim Meni kodžu ja, we wjeri šym ja žiwu, na tebe ladam ja, na tebi wišsam
ja, we tebi wostanu ja, a moje wobstajne słowo je: Ja šym we tebi, we tebi pra-
wn, czisty a fres, niz ktej falschnej frejoczi; ach nje, ale kwobarnowanju psched-
nej; pschetož jeli so ja pschezo we tebi newetpoczuju, da ja wotpoczuju wtem
czjeli; jeli so pač stobu mam czinicž, da sajudže scho druhe, a ja wostanu wa-
chomny, nutyrny, a horžny.

Zeschli skoržicž, skorž na so, dokelž ty šy jara ljeni;
Wachuj jeno, modl so ljepe, schitko budže ljepe bicž,
Jeli so pač pschezo drjemasch, nepscheczela nochzesch bicž,
Da masch tausend reczasow a ty panesch šam do winy.
Wajchtarjo schych mojich myšlow, wobudž sasso zylje me,
Saczjer drjemanje stych woczow, žonui moje pucže sche;
So ja niz na prawu ruku ani ljewu nestupju,
Pschezo dale, rjeka tu, daj so suicžim so nekowdžu,
Swopecziju tejšch neladam, nidy tejšch nepschestanu;
Ale pschezo kwjecznoszi, sa njebestekej kronu dojudu,

Rod; pschedemnu, (jako wmojej schudžomnoszi) a bydž fromny. 1 Mojs. 17.
 1. Boj so Boha a dzerž jeho kashje: (schitke, cžohodla bychu hewak date
 byly? l. t. 1 Jan. 5, 2. 3.) pschetož to schitkim cžlowekam pschiskluscha: (ja:
 neho wumjenjeneho; cžohodla?) pschetož Boh budže schitke skutki psched
 šud pschinjesz nech šu šle aby dobre. Prijed. Salom 12, 13. 14 Schitke:
 tehodla budža tejšch schitke skutki tych wumyšlennyh šrienich Wjezow psched
 šud pschindž, a tam wone nebudža schitko jene ale dobre aby šle. Za falschna
 Wuczba, wot tych šrienich Wjezow kiž ani šle ani dobre byč nedyrbja woczini
 welje rječam durje a wota; pschetož hac; runje to šwjedomnje husto praji:
 Necžin to, wono tejšch dobre; da wono tolla smolom rjeka: Wono zwar neje
 dobre, ale wono tejšch neje šle, wono je jena šrienja Wjez. Haj, haj, džež
 nas ton nepscheczel do šredža dostanje. O Kneže, daj, so bychu schitke moje
 skutki po twojich kashjach psched tobu a we tebi cžinjene buly, so tejšch moje
 listžje neswjadnje; ale schitko, schtož ja cžinju, šo berje radži, a wječnje wostanje.

Nech kodžu wobstajnje we twojej schudžomnoszi,
 We twojej luboszi, fajž fremne džjecžatka;
 Nech ja tak žiwj šym we twojej poslušnoszi,
 So nahla šmerez mi tejšch šo šbožuje dostala.

Sawjernje, sawjernje ja praju teži, jeli so so schtu snoweho nenarodži, nemože won Bože kralestwo woladacž. Jan. 3, 3. Tehodla neje došz jena swohnkomna a zjerkwina fromnosz; ale my dyrbimy so narodžicž duch. I duc a, a my dyrbimy druhe wutrobny dostacž, hewať nepschindžemy do bozebo kralestwa. Krystus schaf to sdwojakej pschisahu wobtwerdži. Kak da njek, ty jeno cžesny cžlowecze, zesch ty so nebesow nadžijecž? Budže da Krystus NB. swoju dwosajku pschisahu lamacž? Dyz jeno to gropne žtrassowane budže, da ton kiž jeno cžesneho waschnja je, pschezo so pschesuane; a ton, kiž zylje besbožny je, pschi sebi myšli, so won to gropne derje hjeschcže junu wostajicž može, a tak so newobroczi nich to swutrobu: dyž pak na to nowe narodženje a pschemjenenje teje Wutroby, a tak we prawym Wustajenju na Krystusa pokazane budže, da može so kojdy wobrocžicž, kiž jeno ze.

Kak stary cžlowek ze do nowych nebes stupicž?

Kak? namaka won tejšch knim cžiste sljedženje?

Nje; Boh naturu ze psches smercž zylje wutupicž.

We Krystu neplaczi, hacž nowe stworenje.

Ty dyrbisch smozu tu ktnym nebesam so cžishecžecž,

Ton pucž knim wuski je, te rota cžjesne su,

Ty dyrbisch snoweho so narodžicž a styshecžecž,

Kajž małe djjecžatko; hewať neplacžisch tn.

S chto rudzisch ty so moja duscha a sy tak nepokojna wemni: cžakaj na
 Boha, pschetož ja budu hjesch: ze so jemu džaťowacž, so won mojebo
 woblecza pomoz a moj Boh je. Ps. 42, 12. 6. 5. Pschetož ja mam sa to, so
 njetzischebo cžasťa cžerpenje hodne ueje te; e pschichodneje krasnosze, kotraž
 so nad nami siewicž budze. Nem 8, 18. Tak maju tejšch wjerjazy hjeschcže
 nepokoj, pschecžiwu kotremuž pak so woni we Wjeri wobaraju a wobudžetžu.
 Dy by Boh prajił: Wjedž, modl so, cžakaj tak a tak dolhe, a potem nepomhal;
 da bychmy sazwyřlowali. Dokelž won pak zadyn cžasť nepostaji a jeno praji: Cžasť
 kaj! Da wobaranje nas tořamo psched nescžerpliwosžu a sazwyřlowanjom; dy
 by won tejšch so kowdžil hacž do kowza; tedy budžesch ty, jeli so predy niz, wjeszje
 jebo přwjernez sbowicž. Haj Kneie, nepolož nicžo psches mjeru dolhe a cžeschke
 na nas, se nebychmy so neřwjerni sežinili! O uje ty budžesch hužom we prawym
 cžasťu twoje słowo, a so sam, jako moj pomoznik, we skutku a wopraudžje
 krasnje pekacž.

O tak budžesch ty so Bohu džaťowacž, so pomhal je,
 Pschetož, dyz mařom wle řchiza, da Boh tebe lubuje:
 Sloto budze psches ton řchiz wot twch řuškow rosdžjelene,
 Boze słowo plodži nam, duche budza wotřewjene,
 Boh psches řchiz nas pschibottuje řtannej wulkej krasnoszi,
 Nasche cžerpenje nej nicžo pschecžiwu tej řbožnoszi!

O tak borja do mach řawdžez řchiz njetzischebo cžasťa. Tausend plodow budze niesz, we
 Sam ty Bohu džať a cžesz spjowacž budžesch do wječnosze (zujach nebes řeho řwasťa.

Schto; tebe nenaštupa, tam wostaj šo šwojeho mudrowanja, pscheto
 tebi je predy wjazy poracjene, dyžli do konjecz mozesch. Cir. 3, 24
 25. Moj Sbožniko swarnuj me we šebi we czišhini a poniznozi pschedewschit
 kej škodnej krobkoszju a nekasanymi wjezami. Schtuž pschezo nieschto no
 we womodnje požada, temu šnadž to stare šlowo Bože hjeschcze neje prawje šyl
 nebyto: won by hewał nanim došz mjek. Ljepe je, schiednje nowu Moz, hacž no
 we šlowa, wuczenje a nowe Waschuje teje Wucžby mjecž. To Waschuje, wo
 nicžeho druheho, hacž jeno wot ranow recžecž, neje japoschtelste. Kneže czi
 mi tu staru Wjernosz pschezo bole žiwischu a moju wutrebu pschezo mjachkišchu
 a teješameje dostojnišchu, so by pschimni wostalo, schtož ja wet spoczajka šly
 schal šym.

To mudrowanje je tnych duschow mor a škoda,
 Wono nas rosproschi a cziwiluje bes ploda:
 Ton czihi duch pał došz sešobu cziinicž ma,
 So won šo šromadži a Boha wužiwa:
 Ton nidy nemože we Bohsy wotpocžowacž,
 Kiž schitko wedžicž ze a schitko wumudrowacž
 Schto tebe nastupa ton šwjet, schto starasch šo?
 Schto pomha wedženje, schto poljepšchuje to?
 Ja hjeschcze schelake zu smojich myštow subicž,
 Dyž jeno Jesussa mi šwjet nemože rubicž.

Smuaj me derje wot mojej słosze a wucziš me wot mojeho rjecha. Ps. 51, 4. Hebr. 9, 22. Bojske Wotm. Za krej Jesom Krysta jeho syna wucziš nas wot schitkeho rjecha. 1 Jan. 1, 7. We Snamenu by schitko skrwju wuczišene, a bes krowje pscheljecja nesta šo žane wodacje; tak dyrbi schitko, kejšch to najmensche rjeschne Wabenje, jeno psches Krystusowu krej wuczišene wucziš; to wuczi ton rječ sa wulki dđeržecj, to dđerži we łobokej ponižnoszi, wossebnej kedžbliwoszi a tolla tejšch we Mjeri a Mozy. Nu moj Sbožniko, we twojej krowi mam tejšch ja jene Wodacje bes pschestacja, a moje jenicjke, haj wječne žiwjenje a Helement.

Twoja krej ton Balsam je, kotryž hoji moje rany
 So ja nimam rjechi žane, Ty šy s Bohom s jednak me,
 So mi žadyn rječ neschkodži. Džak bydž tebi Jususso!
 Kak mi twoja nada škodži! kiž me čini čisteho.
 * Žadyn rječ nepschindže namne, dokelž ty nossyš šy
 Moje bremjo samne! Žadyn smolk nej knamnykanju,
 Rjechi šche wodate šu we wujednanju.
 Twoje dla šym žylje šwjaty, Pschetož mi křyschnosyš
 Šwjaty duch je daty. Za teže wutrobi žu khoracj,
 D daj mi we tebi derje wotpocjowacj.

* Lož: Čjohwola šo dyrbjak rudžicj?

24. Sept.

267.

Schtož cžinisch, da wopomn konz, da nebudžesch nidy sleho cžinicz
Sir. 7, 39. O! kak wele župosze a kniczomnosze by so nestalo, dy
bychmy stajnje wopomnili, so my hjeschecze džensa wumrecž možemy. Ach
Kneze! wučž ty me sam, moj konz prawje wopomnicž a daj, so bych nicžo
šebi nežadak, nerečžak, necžinič ani newostajik, schtož by mi možo na konzu
žel byčž: pschetož ja zu rad prawje pschihottowanu a dokonjannu byčž. Ja
newjetn, kak dołhi ja hjeschecze cžakž mam, so by šmercž me nepschekwatala
ja hjeschecze nejšym prawje na nebeske smyšlenn, kajž ja rad zu. O cžin
me sam tajkeho kajkehož ty me mjecž žesch, a sdžerž me kojždu žtundu we te-
bi hottoweho. Nam so wšwječzi styschecze, pschindž o Žesomi kryschecze, so
by ktwojem mjeru ic.

N. 51. v. 9.

Ach nemyšl, njete dosž cžassa je, ja wobrocžicž so budu,
Dyž korosž mi šmercž pokazje, da pschindu kbožem' ludu.
Schtu wje, hacž možesch korn byčž? hacž nebdže šmercž teče popanycž
Schtu tebi tedym pomha?

* Wndž schjednje kšmercži hottowan, a stajnje pomyšl šebi,
Dy by ty njete byčž moreny, kak tejšch so pojndže tebi?
Hacž by ty meł psched Bohom stacž, a jemu wotmolwenie dacž,
Dy by won njete jo žadač.

* N. 478. v. 11.

Shto ja hjeschcze potrebam? Matth. 19, 20. hjeschcze jene ty nimašch;
 Luk. 18, 22. Pšchetož jeno je nusne. Luk. 10, 42. Menujzn Jesussa mjecja
 tebi prjedy s Marju wot njeho služic; a šo wofschewic; dac; a potom wot njeho
 Mož brac; jemu sašo služic;. Won dyrbi šam najpredy našcha jydž byč; hač;
 my jeho sasso schpajšowac; možemy. My berjemy prjedy s Krystussoweje počno-
 ze Nadu a pošlnimy šo, potom dawamy druhim sasso a džjelamy tejšch, hač;
 unje hjeschcze we šlabošzi. Tolla nejšmy my pšches to džjelanje dawanje, nje,
 ale pšches Wjeru a pšches branje šcheszjenjo a dokonjeni: pšchetož my berjemy
 ejšch se šlabej Wjeru teho žneho Krystussa. Tuto jene je nusne.

Zeli so to jene nimašch, hjeschcze šhitko potrebašch,
 Zeschli njete tošame dostac;, to trojškrotkim namašch;
 Dnž ta šwjetna mudros; teži lupos; je, a sprawnos; kneži,
 Dnž šo šchiža nebojšch, dnž ta wohla smjerom leži;
 Dnž ty žiwj šy we wjeri, wponižnos;i, wlubošzi,
 Dnž šwjet a čas; možesh sabyt;, a džejšch jeno šwjecžnos;i,
 Dnž ty jeno Jesussa lubujesh kaj; newesta,
 Dnž ty čichej myšle šy, modlišch šo bes pšhestac;ja,
 Škrotkim: dnž ty žene zesch, w Jesussowym klini wostac;,
 Tak ty možesh smjerom byč; a štem ženem šhitko dostac;.

26. Sept.

269.

Schtož ja wam praju, to wam schitkim praju: Wachujcže. Mart
13, 37. Ale Wotzucžcže prawje abn bydicže schak prawje strožbi
Cor. 15, 34. Drjemanje a ljenosž we Modlitwi nadpanje tejšch hjeschež
nych Wjerjaznych: ale wono je jim wulke cžerpenje. O Jesu daj, so bych ja
stajnje na tebe ladał Zach. 12, 10. a so sam we tebi cžisteho a praweho pytny
a tak tejšch we tebi horžy a wachomny wostał: Sakhowaj me cžisteho zc
N. 249. v. 5. so sbudžcže, Bože džjecži. N. 520.

Ach drohe duschje wachujcže, so was ton šwjjet nesawedže,
Schje fromai badža spryttowani, hacž šwjerni budža namačani,
Kak loschžy sparny wotpanje, dnž strožby nej, da ljeni je;
Schtuž s Boha ze bycž wobdarjenn, mjecz dyrbi wocži wottewrjene.
Ach jeno prawje wotzucžcže, dnž sparni wostacž nochžecže.
Wam ljenosž budže jara schkodžicž,
Wn dale nemožecže kobjicž.
Nech je, schtuž je, nech wachuje, šwjjet jeho hewak napane,
A jeho nahlje nieše spadu, da nech won šlyšchi dobru radu:
Pschihottuj lampy kwojecžnosži, so kobjde wokomiknenje.
Se šwjeta možesch smjerom kobjicž,
A Knes na kwas teče može wobjicž.

Rajkiž mi dobytk steho bjesche, to ja sym Krystussa dla sa schkodu djeržal,
 so bych Krystussa dobył, a w nim namytany był. Phil. 3, 7-9. Kajž
 von moja Praudosz je. To bjesche Pawola Butroba. Te słowa: We nim,
 we Krystusu, w tym Knesu, pschezo prijotk pschindu. Ja sym we Krystusu.
 To je tejšch moj wustwoleny Spruch. Tudy je moj rod a twjerdžisna, moj Para-
 dies, Helement a Žiwjenje. Tudy sym ja we Wjeri domach. Tudy twarmy
 djetny! Tudy je dobro bydlicz. Tudy dyrbi me tejšch naposletku smercz na-
 mytkacz. O smilny Božo, pschi tebi je rjehow Wodowanje :c. M. 205. v. 2.

Ja nesnaju na žytem swjetezi, (smr runje schizy rjeschne dżeczi)
 Tak wulk'ho rjeschnika, hacž me. Kak wulka, Kneže, nada je?
 Tejšch mi je Boža nada data, ta bohacžje je namnje lata;
 O Kneže, kak šo dżakuju? Ja twoju nadu posnaju.
 Ja hewak nicžo nepožadam, hacž nadu, nanju stajnje ladam,
 Za nada jeno sama je moj Helement a sdžerži me.
 We twojim klini smierom šejdžu, psches twoju nadu ja šo bjedžu;
 A twoja krej me wucžiszi; haj ja šo khowam we tebi.
 Tam Bož, kiž schitke rjehi hidži, me wjazy rjeschnika newidži,
 Tam možu ja šo samolwicž, a swesselom do nebja hicž.

Schto mam cžinicž so sbožny budu? Bojske Wotm. Wjer do teho Kne-
 sa Jesom Krysta da budžesch ty a twoj dom sbožny. Stutt. 16, 30 31.
 Ta Wjera neje tajke domjerenje na Krystussa, kotrež jedyn sam sebi cžini, ale Boh
 sam płodži ju, a zwar jeno do jenej tyschnej a pokutnej Wutroby. Zuta Wjera wu-
 cžiszi wutrobu, * mori teho stareho Hadama, pschetwine swjet, cžini nas snoweho
 narodžennych a žnje hinajkich ludži na Wutrobi, žadoszi, myšli a nawschjeh mo-
 zach. To je ta prawa Lutherška wjera; Niž jeno sdacžje, kiž praji: Ja wjerju.
 Do tem wobhon so. Lutherus je ju we styšknošzi, we želenju a nastroženju do-
 stał: cžujesch ty tejšch njeschto-wot njeho, da dži k Jesussej a prosch sa Wjeru a sa
 Madu; a dyž so to stanje, da je hužom Wjera tudy dy bych ja newjerik, nebych
 žyč so modlicž, aniz k Bohu stupicž. Schtuž so tejšch schjednje we Krystussowej
 krwi cžiszi, ma tejšch hužom prawu wjeru a Madžiju, hacž won runje hjeschje
 bojasny a newjesseky je.

* 1 Jan. 3, 3.

Ton frudny nedyrbi schak Mojsassej byčž daty,
 Schak Mojsassowj kij nikomu mjer neda,
 We Krystu Sbožje je, Won sawschjeh naby ma:
 Wjer jeno do njeho, da budžesch hohrjesaty;
 Won wottewri swoj bok a woła lubosnje:
 Poj kemni wutroba! Tak wjeszje sbožny by.

Bjeda temu, psches kohož pohorschenja pschindu. Tajke Bjeda budže tych
 Wusmewzow a tych Buczerjow trechicž, kotřiž tu Młodosž njetsišchim
 časnu tak pohorschuja! Kneže lada do to! Ladajcze šo! Luc. 17, 1-3. A wo-
 stajcze šo schitkeho, schtož skemu je podobne. 2 Thess. 5, 22. So byscheže
 byli bes poswarća a bes winy a Bože dšjeczi, bes poruća, šredža sleho a
 pschewrotneho naroda, bes kotrymiž wy šo šwjecziče, jačo šwjeczy na
 šwjeczi. Phil. 2, 15. Kneže ja zu tejšch rad we dobrnych skutkach a płodach šo
 šwjeczič, ale ty zesch to hjeschcže radši dacž, hacž ja sacž; pschetož ty budžesch
 psches tošame časenn, a lubješch moje pschiberanje wjazn, dnžli ja. Ja zu šo
 tebi jeno podacž; ty budžesch me hužom redžicž, cžisžicž a płodneho cžinicž.

O ty cžiste Zehnjo Bože, wučišž moju wutrobu,
 Kajž to skoto wot schjech truichkow, pschezo bole wučišž ju,
 Dy by schak scha necžistosž zylje była wuredžena,
 O nech schitko falschne waschnje wottemne je saklate;
 So by moja duscha tež žylje była wušwecžena,
 Zehodla cžischcž twoje šnarnjo žylje mi do wutroby.
 Daj, šo bych psched ludžimi moje šwjeto wopokasał,
 Šwarnuj me tejšch pschedewschitkim, ischtož je skemu podobne.
 Pschetož namne lada šwjeto, daj šo bych šo newomasal,
 So by kojždy skutk a skowo schitkim było wužitne.

Dokel; Krystus we czejeli sa nas je czerpił, da by djcže tejšch wy stej samej myšlu wobroneni, pschetož schtuž na czejeli czerpi, ton pscheliane rjeschicž. 1 Petr. 4, 1. Psches swobukomne czerpenje sapschimnje ton Knes husto to smuzkomne ste we Wutrobi a ezini nam to bjedzenje losche. Ale psches nicžo ne budže to ste we wjerneje pekuczi žadlawšche cžinjene a bole morene, hačž dnž my prawje posnajemy, so Krystus sa nas czerpił a wamrjel je: pschetož s Krystussowej smereže na kschizu žorii šo ta prawa pokuta, džež wutroba roklamana a treschtowana budže. Bes roklamaneje Wutroby je ta kwalba wot Krystussoweho kschiza, krowje a ranow jeno lute swobukomne racže a tendlowanje.

Ezerpenje je moje djelo, nicžo druhe nemožu,
 Njetko czerpi moje czejelo, ja šym wlutem czerpenju;
 Ezerpenje moj dobnyk je, Bohu je šo ipodobalo,
 So ja czerpicž dyrbu malo, Ezerpenje je pobožne.
 Ja jo wosmu sbožich rukow, jako zejch tej lubesže,
 Dokonječ won me tak je, psches to czerpenje tych pukow
 Schtuž we czejeli czerpi jow, budže jeno wucziszenn
 A we duchu wobnowenn, so by won do nebes schoł;
 Tehodla mi wjeste je: Ndech šym žiwny aby cžawu,
 Ja schak sbožnje hohrjestanu: Pschetož lubesž cžiszi me.

G

Neplacž; Laj pschewinuk je ton liaw, kiž je steho roda Judoweho. Sjew!
 5, 5. Won je s dobyczom hohrjestanuk a je te skutki teho czerta skasnij; te-
 hodla nebudže ton tjech nadnami mož knežicž. Rom. 6, 14. Zeli so ty njete pra-
 zisch: Ja nochju so swopecžizu wrocžicž, ale ja tejšch nepschindu dale, ja nemožu
 dobycz; da pomysl sebi, so nepscheczel teže jeno bojasneho czinicž je. Modl so
 a waž jo hjeschcže dale na teho Knesa. Wopomn, kak won teže najpredy sbudžil,
 tejšch potom husto wustyschał, a tebi hojom njekotru czeschkosz pschewinycž
 pomhał je, tak budže won dale pomhacž. Zeli so hjeschcže necha hicž: sapocz jako
 wot priotka, wobskorž so sam wewschitkim postaj so jako jeneho prawje wul-
 keho rjeschnika, a prosch suoweho sa nadu a Wodacžje, nepschestan stajkej pokora-
 nej prostwa, a pschiwshjem hubenstwi woladaj so we Krystussu sa sjednaneho
 a wobnadženeho, da pojndže smolom ljepu. Szwyfluj jeno pschezo na sebi, ale
 nidy, nidy na pomozn Jesom Krysta, kiž hohrjestanuk je. Ty budžesch hužom
 snim pschewinycž. Won pomha wjeszje, ale we prawym a najljepšim czassu.

Mož Krystussowa dobycz budže, Njech so tak možny sežinił nej
 Krej Zehneča nas czini frej, psches nju my pschewinemy schudžje;
 Ta kowa pschewinuka je, njete jeho stawy dobywaju;
 To dobyczje psches njeho maju; Czert niczo njete nesamože.

Sohož ton Knes lubo ma, teho won powuczi, won kosta pak koj:deho, kotrehož won sa sřyna hohrje wosme. Zeli so wy to powuczenje psches czerpicje, da sřo wam Boh podawa jako dźjecjom: pschetož dže je sřyn, kotrehož by nan nepowucził? Won powuczi nas knaschemu ljeschemu, na to, so bychmy my jeho sřweczenje dostali. Hebr. 12,6. 10. Ktemu sřluscha tejsch to swohnomne pokostanje, to sřamo je tejsch tym wjerjazyjnym jedyn sřweczeny a wuzitny kschiz. Moj Wotze, ja hjeschje sřo traschu, dnž njeschto nahlje pschindže, a tebi sřo tola spodoba jene dźjeczaje dowjerenje. O daj mi, so bych sřo pschezo teho najljescheho wot tebe nadzet, niczeho sřo nebojał ani sa njew nedjerjał ale sa lubosj, a sřebi myslit, so wono moj, moj Wuzitek a žonowanje je. Daj so bych wewschjem twoju Wotzowstku Wutrobu ljepe posuał, a pschezo twoje wotpola-danje dopelnił: Amen!

Njetk ja wjerju, so ja mam, hjeschje pola Boha nadu,
 Pschetož ja mam jeho kschiz; Njetk poznaju jeho radu,
 So ja hako sa sřym nadnim, pschetož won me wuczisczi;
 Ja sřym jeho lube dźjeczo, won me pschezo powuczi,
 Won sřo somnu prozuje a me dźiwne pucje wodzi,
 Won, kajž nan, me wobstara, so mi niežo neseschodzi,
 Tak won hužom wele ljetow sřebi tajku prozu da,
 Da me wopuschjicz nebudže; nje, won namne kedyba ma.

Dyž so twoje słowo wottewri, roswešseli wono, a czini mudrych tych newučenyh. Webtwerdž moj kod we twojim słowi a nech žana Pšchiwda namni nekneži. Ps. 119, 130. 133. To Evangelion može so nam wotte-
wricž a derje šlodžicž a my tolla šašo možemy sujeho wohn pšhindž, jeli so we
šwjernoš; i a kudobi we duchu newostanjemy, pšchetož wono je ponižnyh a džje-
č; aznych Wučomnikow mječž. Tehodla dyrbinny my pšchezo we słowi a we Kry-
š; tussu wostacž, da budžemy my wješzi. Pšchetož niž to šlotke czucžje, haj niž Wjera
š; bama neje to šaložcuje našeho Šboža, ale Krystus, teho šapschimnje teššch ta
š; klaba Wjera. Ja dyr bju predy wjericž, hacž czucž. Na czucžje so dowjericž
neje žana Wjera, a nedžerži dolho wješteho.

Ja bježach a bych šašlepieny, Ja pyttach tež a nenamkach,
Ja bjech wot tebe webrečženy, to štworenje ja lubowach;
Nietk ja tež, prawe šlonzo, šuaju, Ty š; h; moj rošom rošwjjetlik,
Teži, Jašnosž nebesta, d; aš; praju, Šo ty me š; h; roswešselik.
Šyl me po twojich ščješčkach wodžicž, so ja šo dale nemolju,
Daj mi po twojich pucžach kodžicž, daj, so šo ja nepodšunu,
Č; jeko a duschu rošwjjetluj, We štwojim šwjjetlom požonuj.
Daj mojim woczam šylšew wodu, daj mojej duschi petš; wosž,
Ach šwarnuj me pšched ščitkej ščkodu, dyž luboš; mam a lubošnosž.
Nech rošom, wohla, myšlje š; che, š; u tebi, Jesu, pobate.

Dyž ty me ponizisch, cžinisch me wulkeho. Ps 18, 36. Wono tak loschte neje, jako šebi njechto myšli, šo we ponizueszi wobarnowacž. Schtuž pschi wulkich darach, wulke spyttowanja nima, aby na druhe waschnje puzjenu ne budže steji wjeszje we straschi, na wulke wessokosze pschindž, wošebnje dyž won tu snuzkomnu žadlakos; sa šnadnu džerzi a šebi myšli, šo won vječ kajž muchu skenzowacž može, jako njekosi njetk tak kroblije recž a. Džiwni ruzjeje! Schlecht do byczje! Kajka ta Krona budže? Schtuž vječ pomenschuje, ton pomenschuje tejšch Krystusowu sašlužbu a Mož.

Komu dyrbu winu dawacž šo ja šym tak hubeny?

Nikemu, hacž jeno šebi, dokelž ty tak hordy šy.

Ty schaf hjeschče cžeschzy šo a tejšch nerad použujesch,

Ty zesch pschezo njeschto bycz, jara rad šo powoschujesch;

Cžinisch šebi wele myšlow a dasch mjesto rošomej,

Hjeschče bježisch šam a dželach, hegen turm ty twarišch šej;

Postorcžisch šo tam a šem a zesch drubich wetrje budžicž,

Tajku hordosž dyrbi Boh delje storcžicž a teže rudžicž,

So by šam šo ponizowal; dy by Boh teže westajil,

Twoju nemož teži nesjewik, da by šam šo pohorsčil:

Won šam teho powoschuje, tiž šo šam je ponizil.

5. Octobr.

278.

Dyž ja šo k tebi wołam, da wušklysch me a dai mojej duschi wulk'u mož
Ps. 138, 3. Krynstussowe Wotm. Sawjernje, sawjernje ja praju wam,
saežo wy teho Wotza prosscycž budžecze we mojim meni, to budže won
wam dacž. Pschetož won šam ton Wotzecž lubuje was, dokelž wy me lubo-
wali a wjerili še, so ja wot Boha woššoł šym. Jan. 16, 23. 27. Won šlu-
bi: predy dyžli budža wołacž zu ja wotmolwicž, dyž hjeschcže recža, zu ja
šich wušklyschecž. Jes. 65, 24. Tehodla praju ja wam: NB. Schitko, schtož
wy prosscycze we waschej modlitwi, wjercže jeno, so wy toššamo dostacž bu-
džecze: wono šo wam budže šacž. Mark. 11, 24. Želi so my husto a wele we
Modlitwi š Bohom jako prawe džjeczi recžimy, budžemy wjeszje wušklyšeni, a
psches to Wušklyšeni wot jeho Wjernosže, šwjernosže a lubosže do wedžení:
tehodla budžemy tejšch we Wjeri pošylueni a tak šnim prawje šnajomui a šjed-
nocžení. Džim wjazy my dostanemy, džim wjazy my widžimy schto nam treba
je, džim wjazy my šo modlimy a žemy pschego wjazy mjecž; a džim wjazy my
žadamy a jeno wjerimy, džim wjazy my dostanemy. Newjera jeno nicžo ne-
šrydne. Matth. 13, 58. Wjera pak wottankne schitke Bože šchazkomory a ni-
šy profna prejcž nojudže.

Nech w Krynstusowem meni prošcu, a moju nusu teží přjetknošcu,
Moi Božo, kaž ty šam žesch mjecž, da možu ja bes žwyšla bycž;
Schtož šej we wjeri wupressemy, To my wottebe dostanemy,
Nech ja, kaž džjeczo, prošcu težé, da šmolom pošyluješch me.

6. Octobr.

279.

Dy bych hjeschcže ludžom šo lubu, nebych ja wjeszje Krysstusowy wo-
trocžk byk. Gal. 1, 10. Kojždy bes nami pať tať cžin, šo by won šo
šwojemu blischemu lubik na dobre kpoljepschenju. Rom. 5, 2. (Ludžom šo
lubicž a hejchlowacž husto neje dalofo rosno,) Schtuž cžloweķa žtrassuje,
budže potom nadu namakacž, wjazy dyžli ton, kiž šo pschisklodža. Pschif. 1.
28, 23. st. 29, 5. Šforo panjemy do hegen prozowanja a žemy šurowje druhich
wobrocžecž, šforo panemy do lšenosze. Kneže, pomhaj šredža durch, a daj nam
cžistosž a poniznosž, ale tejšch horzosž, Wjeru a Lubosž, šo by rjekato: Ja wjerju,
tehodla recžu ja; šo bych šo jako šwojeza šwjecžik, a schitkich natwarik, a we
nicžim šo šameho nepyttať, ale we wjernei Lubosži druhich Šbožje a poljepscho-
wanje pyttať. O dy by me jeno twoja Lubosž wewschjem nucžila! Amen.

Šsu runje hohre pschewinjene tej' gropnej' cžjelnej' žadosze,
Da tolla budžesch swesseleny, Dnž dobre pschecžel kwali teže.
Ert nepschecželski nerudži, Dnž pschecžel pať teže janicži,
Šo twoja Lubosž moli šo.

Nepyttať njekomu šo lubicž, Tejšch niz tym Bohabožasnym,
Tu hegen kwalbu dyrbišch subicž, A kljepschemu šluž tolla schjem,
Wdž cžichi ty a ponizny,
Nawuk šo prawje potajicž, Dnž nochžesch šam šo powoschicž.

Schtuj s Boha je so narodzil, neczini rjech. 1 Jan. 3, 9. Psches toz to je slubosz k Bohu, so my jeho kasnje dzerzimy. En! my smy kudzi slabi czlowekojo, fak je to moznu? Budze da Boh njeschto ne- mozne pschifasacz? Wono schak dale rjeka: a jeho knasnje nejstu czeschke. Ale mi tella. Da ty hjescheze nejst snowonarodzeny a wjerjazn a swlny we knesu. Ephes. 6, 10. Pschetoz schitko, schtoz so wot Boha je nar- odzilo, pschewine swjet, a nascha wjera je to dobycije, kotraz swjet je pschewinuta. 1 Jan. 5, 3. 4. Prosch njetk Boha sa Wjeru, lasuj fleisig Boze slowo, wostaj so rjecha a jeho skladnosze a schitkeho, schtoz tebe we dobrem sadzjelacz ze. Je tebi to czeschko, nepschestan! a modl so, niz jeno rano a weczor, aby stych modletskich knihow, ale tejsch wodnjo pan hu- sto na twoje kolena, a modl so shagen slowami se swojeje Wutroby. Zeli so smelem nochze hicz, spyttuj jeno jedru mol a hustzisho, a czin tak pschezo, wono pojudze hužom ljepe, a tak ty pschewinesch, herwak niz, to fini sebi na kedzbu. Nu Kneze, ja wo niczo we mojim ziwenu wjazn prossyl nejstym, hacz wo Wieru: ty budzesch mi tu tejsch dacz, a hacz do konza sdzerzecz a mi pschewsho wobu pomhacz. Amen, Amen.

Nech so, schtoz tu je napissane Wot njetko schjednje ljepe stane.

Schtuž hacž do kónza pschetraje, ton budže sbožny. Matth. 24, 13.
 Laj, ja pschinda borsy, džerž, schtož ty masch, so by nichro
 newšal twoju kónu. Ejew. Jan. 3, 11. Komuž šo sda, so steji ton šo
 ladaj, so nepane. 1 Cor. 10, 12. Schtuž we Wjeri steji a wot natury wes-
 selu wutrobu ma, nedyrbi tu Wjern teje Wjern wot šo šameho jara wulku,
 a wot druhich bojasnych jara malu sacž, hewak može won panycž. Schtuž
 wje, schto spyttowanje je, nebudže tnych bojasnych samolicž, aniz na wesebue
 swohnuoinne sacžucžje a Wesselje nucžicž, tosame neje to wobstajne šwjetsenje
 a Engel. Ton šwjaty duch šam je ton šawdawč a Engel, a tehošameho vo-
 snajemny nawšchječ jeho plodach a skutkach, niz jeno na tajkej wesseleszi. To
 dowjerenje na to czucžje čini nas newjestnych, smolom dyž to czucžje pschestane;
 ale to dowjerenje na to šlowo sdžerži nas wjestnych.

Dyž šy prawje sbudženy spožnosže šak wele možy,
 Wopomn, skoro budže pschindž bjedženje a wele prožy;
 Pschetož, hacž ty runje stejisch, nebndž frohly, ladaj šo,
 Wachuj a šo stajnje hottuj na prawe wojerstwo,
 Čžert a šwjat je šawišny, pytta teže do pjatn kalacž,
 Medl šo, newjer šebi šam: nawšcho dnyrbisch fedžbu dawacž,
 My šo radži rosproschimny a we wjeri panemny,
 Dyž šmy predny wobudženi a džak Bohu dali šmy.

Schtuj Krystussoweho ducha nima, (ale swjetneho ducha) tonkamy
 neje jeho. Rom. 8, 9. 7. 8. 14. Pshetož niz jeno ta gropna besbožnosć,
 ale tejšch ta semska, czjelna mysl a teho swjeta pscheczestwo je nepscheczestwo
 pscheczimo Bohu. Phil. 3, 18. 19. Jak. 4, 4. Kak wjemja, so Krystussoweho
 ducha mam? Ja sym erustuje wo njeho prošnj. To nemože podarmo bnež. Luk.
 11, 13. Won pčodži rjehow hidženje a želenje won žtrassuje, troschtuje a czjeri me
 k. Krystussej a kmodlitwi. To je to wobstajne swjetsenje, kotrež na Božim słowě
 wobsteji a kotrež tejšch ton najbojasnisch mjecž može, ale žadyn swjetny czlo-
 wek niz.

Tu rosdžjelenje je kšesjjanow po sbacžu,
 Ach tych, kiž wopraudžje kšesjjenjo wjerni su;
 Schtuj lubuje ton swjet, je sasso lubowany,
 Ton falschny kšesjjan je wot Boha satamann,
 Wobhon so, człowecže, spryttuj scho czinenje!
 Hacz Krystussowu duch teže kšemu nawabi,
 Hacz swjetej wotrekuesch a Baschnju besbožnemu,
 Hacz dobru nož by dał schem' loschtej kniczomnemu.
 Dyz falschne sloto sy we tajkim shonenju,
 Da wjer, so sawjeszje tejšch nejby w Krystussu:
 Schtož hjeschcže nimašch njete, to možesch derje dostacž,
 Dži, pyttaj, bjedž, modl so, so by moł swjerny wostacž.

Schůz ma, temu budže date, so won dosz smjeje. Matth. 13, 11. (Pšes tož) ta woda, kotruž jemu dacž budu, ta budže wnim studnja teje wody, kotraž šo do wječneho žiwjenja žorli. Jan 4, 14. Wot teho jara wulkeho roszenja božeho kralstwa pschi tem najmenschim spocžatku, ladaž Matth. 13, 31-33. a to rjane Snamjo Ezech. 47, 1-12. Dnž tassama studnja tebi junu wottewrena je, da dale dži (dokelž šo tedym gor loschžy dže) so by psches modlitwu te wody teho žiwjenja wučžanył; hewak, jeli so ljeni šy, šo rosproschich, a pjeknjo newachujesch, nuterny a jako psched Bohom we Krystuffu newostanesch: budžesch ty tak šuchi, so ty potom ljedom jenu krepku se stryžnem sdychowanjam, jako skobiny, budžesch dostacž mož. O Kneže, daj, so bych bez pschestacža psched tobu a we tebi wostał, a we twojim Smenstwi, jako ryba we wodži, živy był a šo hibał.

Dnž tu jena nadna krepka lije šo do wutroby,
 Da bydž, człowecže, schak šwjerny, nerodž wo te žakosze:
 Molčžka krepka dnrbj byčž wtebi studnja žiwej wody,
 Riž dowšcheje wječnosze pschispori te krasne plodny.
 Zehodla, dnž šy tak šuchi, modl šo, krepka wofschewi,
 Hacž najpošled polna rjeka twoju duschu napelni.

Schtu je tajki, jako ton Knes nasch Boh, kotryž so tak wossoko slyntil je ana to ponižne polada we nebestach a na semi. Ps. 113, 5. 6. Won rosczjeri tych, kotři hordži su we swojich wutrobnych myslach: (dylirunje swobukach ponižni so sdažja) Won storka tych možnych se stołow, (jako won temu cžinische, kiž džesche: To je to wulke Babel :c. Dan. 4, 26.) a posbjehuje ponižnych Luk. 1, 51. 52. Tehodla pyttajče ponižnosz. Zeph. 2, 3. Pichetož je schitko, tejšch we nebestach, psched božej Majestetu niske a małe: tak nedyrheli my so ponižecž na semi, džej my hjescheže tak wele rjehow mamy? Tejšch pola tych najstromnichich je hjescheže wele potajneho rjeha we Wutrobi, kotryž woni pak pschi tem roszjenju bole posnaju. Dylž nicžo necžujesch, nepomysl šebi, so nicžo tam wjazn neje: wono jeno je džim potajnische a straschnische, haj got Speczatk ksechernoszi, k Wotpadu: tehodla newjer šebi nidn, a nebydž hordy. Kotsiž stym rjehom tak rucžje hottowi su, nešsu cži prawi duchojso.

Kneže, nech šym pschezo menschi, ponižuj šam prawje me,
 Pschezo menschi, pschezo menschi, nech wobstajuje, moj Spruch je.
 Daj, so lažu jako cžerwik, šhibuju so łoboko,
 Dokelž, dylž so ponižuju, Božo, nami šmilisch so,
 Kotsiž wossokoszach steja, tebi pschezo swoczom džejja.

Do
 sud
 ani
 tuj
 ton
 jon
 wa
 je a
 tre
 dud
 szir

Schtuz so wot druhich dźjeli, ton pytta, schtož žada. Pschik. 18, 1. Ton plod pak teho ducha je lubosž, wessełosž, mjer, sežerpliwošž, lubosnosž, dobrocziwošž, wjera, czichosž, posiwosž. Gal 5, 22, 23. Niž pak šwarenje, šudženje a sacziškenjenje; Pschetož ton Knes nebjesche tam we bnluyim Bjetši aniz we tem semje žrenju, ale we tem czichim schumenju. 1 Kral. 19, 11, 12. Mjer-
 tuj: Schtuz so nawschjem storka, ton je hjeschcže šlepy; schtuz nič so nesneše, ton je hjeschcže šlaby, haj šlabšchi hacž cži najšlabšchi šami. 1. t. Jes. 65, 8. Nes kaž jon x. Niž jeno to grypne rosdželenje, ale težich derje mjenjene wošebne šwucžo-
 wanje a Pschemjenenje škodži, dyž wono necžabne aby na nepravem mjesteži je a tu bratrowsku jednotu kewšchitkim a to domjerenje sadžježa. Pschetož njeko-
 tre šwucžowanie je zwar dobre, ale ta jednota je hjeschcže ljepscha. Ton prawy duch neje sektirski, necžini restorki, nekwalu so, nepytta wele kumšchtow a ne-
 cžini kšchiwe škoti. Tak spyttuj tych duchow.

Zesch wot druhich dźjelicž so, Wopusch rjeschne towarštwe,
 Dži wohn jeno wotrebe, wutrobi twoj Babel lejži,
 Wuttorn hordosž šwutroby, nech na tebi lubosž kneži:
 Tak ty možesch, dyž ty zesch schudžje so na fromnych šmilicž,
 A tak nidy nebudžesch so wot šlabnych duchow dźjelicž,
 Dokelž wješch, fak nusuje ty, jako ljezar, pschi nich šy.

Schtuž so na kudy m smili, ton poschcjuje temu Knesej, ton budže fasso
 jemu dobrotu sapłaczi. Pschisł. 19, 17. Skutk. 4, 32-35. 2 Cor. 9, 6. 15.
 1 Tim. 6, 6. 10-19. Schtuda nechaj rad dawacž? Za Wjera bere schaf pschezo
 s božeho kaschcža, ton ma pschezo dosž, my nicžo. Boh dawa ton dar a so možemy
 dawacž, a sapłaczi swoj hegen dar psches naschu ruku, aby won kronuje swoj
 hegen skutk. NB. 1 Kron. 30, 14. 16.

O kak jara sbožni su, kotsiž penes nelubuja!

Kotsiž radži dawaju, Bohu samemu poschcjujaž

Pschetož jich schaz wjesty je, žane mole to neskaža

Schtož na kudy m wjerjajnych k Božej cžeszi lubje waža.

Schtož sy derje nakožil, to sy Knesej poschcžował,

Lon teži bohata dajni da, neje predy schitko dał?

Laj njetež možesch wuswolicž: žesch ty pschezo geizny wostacž?

Abn Bohu poschcžowacž a wot njeho nebže dostacž?

Wopomu, schtož ty Boha dawasch, to sy twoje penesn,

Kotrež hohrkach fasso namkasch, schtož pak twój Geiz lutuje,

Abn bewał pschecžinisch, to so schitko budže subiež,

Pschetož ty sam sahinesch, smerež scho tebi budže rubiež.

Kueže, smi te klucze sam, ja schaf newjem hospodaricž,

Daj, kajž ty žesch, komuž žesch, Ja na tebe možu tworicež

Sant a Wottant moše scho: So by so neskažlo.

Schtuž so sam poniža jako to dźjecjo, je najwetschi wnebestim kralestwi. Matth. 18, 4. Pšchetož ton Knes polada na to ponižne wnebesach na semi. Ps. 113, 6. Dy bychmy schitko nawukli, da my tolla hjeschcže pscheto wjazny ponižnosže wuknyč dnrbeli. Pšchetož dnž runje jedyn junu so sa samaneho, ha sa najwetscheho rjeschnika dźeržak je, da je won tolla hjeschcže, we traschi, na wosokosže pschindž. Za ponižnosž so sama nesnaje; schtuž so sa dosž ponižneho dźerži, ton hjeschcže prawje ponižny neje. O Jesu! daj mi schak woju ponižnu mysl, kiž hottowa, mała a niska je a žaneje cžesže hohrje nere: pšchetož wona mi neškuscha.

Kneže schak daj mojej duschi, prawu wjernu ponižnosž,
 So bych ja so kojždy cžas na poslenu lawku šynyl
 A so bych tejšch nidny so we najmenschim neposbjenył:
 So bych sebi nepožadał žanu hegen wosokosž
 Tejšch niz wnebjn; kajž na semi. Wutroba nech kwjetka je,
 Kiž je derje spokojon; kojždem mjeszi, š swojej pychu:
 Daj so wtebi mjer ja mam; Troz bydž besbožnemu smjechu:
 Schtož ty zesch, je moja wobla, Ja so jeno dźeržu teže,
 Ja so jara swesselju, dnž jow budže potwalene
 Twoje meuo wosokke a tejšch boke pschisporene.

Začo jelen jachli po symnej wodzi, tak sdychuje moja duscha, Božo, ktebi,
 Mojej duschi ze so picz po Bohsy, po tym žiwym Bohsy Ps. 42, 2 3.
 Boiske Wortm. Schizy, kotrymž so picz ze, pojče sem k wodzi, a kotij pe-
 nes nimacze, pojče sem, kupujče a jysze, pojče sem a kupujče bes penes a
 darmo, woboje wino a mloko. Posluchajče schat namne a jysze to dobre,
 da budje wascha duscha sloschtom nakormena. Jes. 55, 1. 2. Genesakon-
 ski aby bojasny bycz, neje schitko jenake; pschi tamnym kuezji hegen praudesji,
 pschi tym je lacznosz po Krystussowej praudoszi a ton nesteji wjazy pod sakon-
 jom, ale won ma hužom Radu. To džjeczo, ton nowy c;lowek, je so hužom na-
 rodzičo, tehodla woła wono so ze so jemu picz, hacž runje wono tu nadu hjescheže
 nemože pečaje wjericz; pschetož sawjeszje, njeschto druhe je, Radu mjecz, druhe
 tussamu Radu wjericz a czucz. Tehodla nesamol žaneho bojasneho, kiž so loschzn
 stanje, ton nepscheczal sam ktemu pomha, ale praj jemu: So won hužom sbožny
 je, jeli so won jeno jako jedyn lacžny schitko darmo bracz ze.

Moj Pastyrjo, mi ze so po tebi picz.

Ty swjerny sy, ktebi ja wowečka zu pschindž,

Schto polubisch twojim, To džeržisch ty swojim,

Ty widžisch, kak nusni a hubeni smy,

Duž po nadži dobroty dawasch nam ty.

M, 289. v. 3.

Rač dołho dyrbu ja šo staracž we mojej duschi. Ps. 13, 3. Bojske Botm.
 Nestarajće šo wo nic; o ale nech wewschjech wjetach wasche pro-
 stwy, wmodlenju a žadanju i džakowanjom psched Bohom šaune budža.
 Pbil. 4, 6 poručtemu Knešej twoje pucje, a mjejnadžiju knjemu, won bus-
 dže schitko derje c;inicž Ps. 37, 5 Čišk twoju wobčežnosť na teho Kneša,
 ton budže tčje wobstaracž a nebudže praweho pschozo we nemjeri wostas-
 jic;. Ps. 55, 23 Ty c;inišch džiwcy, twoje rady wot starého c;assa šem šu-
 wjernost a prauda Jeli 25, 1. 9 To šlowcžko: Nestarajće šo, je jena Mur-
 ja pschecžwo tausend starosžjam. Jeli so pak mačn tusk starože a newjeri dopuscha-
 cžimy, da šo tošame mjeicha, jako staro kwas domicheho nascheho d;jeła, tehodla
 nesazwysluj nidu na twojim powołanju, ale džerž šo wewschjem k Božemu Wob-
 staranju a šwjernosži, a wjer, so won tebi tejšch snajwetscheje nusy pomhacž bu-
 dže, hacž runje njetc ničžo psched wocžomaj newid;isch.

Boh stara šo, bydž jeno bes starosže, Won tebi scho ze dacž s;dobrocžiwosže,

Schož požadašch: dai jeno Bohu c;intcž

Won budže tejšch wewschitkim derje mjenicž.

Boh scho budže, c;inicž schudžje, Tak, kajž nam je wužitne,

Dyž šo wnožn, žolnow možn walja, Jesus podla je.

Pschetož temu Wjerjazema, schitko šluži kšepschemu,

Wostan wjeri wodobnem mjeri, A we božim wessela.

My nasche ljeta dočonjamy jako recy: nasche žiwjenje rucyje so mine, ja
 so bychmy procz lecžili. Ps. 90, 10, 11. Woni maju cžlowste žiwjenje
 sa žort a cžlowste fedjenje sa hermanf. Mudr. 15, 12. Cžlowe tojo žertuja, raju,
 rejtaja, aby bjechaju, jako na hermanfu, po cžasnem: Boh bje jich, po
 sjele kudobu, korosy, krajne cžwile; ale schtu ciuje a wjeri to, so Boh so tač
 njewa? O cžlowecze, spominaj na tu schjediwu wjecnosy we prawej
 potucy, hewak pschindze bjeschcze njeschto horscheho. Ale tajki je džiwo,
 so ja teisch puki a sychetu cžuju, dnž ja so resproschu. Kneže sdžerž me pscha
 zo nutrneho we tebi a sprozneho na Wjecnosy.

Kch kak pschecžinisch te ljeta jeno jako powestwo!
 Czohodla da mjeschesch so do tač wele wobstaranja?
 Ja teče proschu wostaj so džjeczazeho tendlowanja!
 Wufup sebi cžas a žtundy, pyttaj Bože kralestwo.
 Ladaj, so by njeschto mol srjeki teho cžassa lowitž
 Schtož by wjecznie twoje bylo; Wostaj swjetej knicžomnosy,
 Kotryž ljepsche neje woptak, hacž tu cžielnu wesselosy
 Sbudž so, Boh teisch psches to je twoju foru duschu hojicž,
 So by žtundoro plody dostak, ladaj kojždej skladnosze,
 Wuziwaj ju swesjetosju. Kwjecznoszi Boh wola teče!

My mamy psches wele stysknošom nuzhicj do božebo kralestwa.
 Stutt. 14, 22. Tehodla bjezmy psches wobstajnu sczerpliwosj na to
 bjedzenje. Hebr 12, 1. 4. Kak zu ja to bjedzenje pschecziwo i jechu přecj? 1) To
 słowo tudy steji sjaunje. 2) Za Wojna teho ducha a teho cizela, Gal. 5, 17. je
 runje tosame. 3) Kiž najwjazy swucizowani su sbonja jo hjeschje. 4) To
 słowo rjeka jedyn meč, ta modlitwa jene bjedzenje, ta Wjera to dobycize.
 Tak dže ton žyly pucj psches cziščizenje a bjedzenje. Pschezo dnybi predy je-
 dyn nepscheczel spucza hicj, hač my we dobrem dale pschindžemy, a njefotrny
 nepscheczel je jara saksakny a žadny so neda tak přecj dnucj. Tehodla je
 Ernsta a sczerpliwosje treba, napošetku pschindže to dobycize. Rom. 5, 3-5.

Bes kschiza nemože nihto pschindž kšbožneszi;

Na tajkim puczu je najwoschi Sjershta kodžik,

2 Tim. 2, 3. 5. 12.

Schtuž so njetk wnebestach snim sobu wesseli,

Teho nasch Sbožnik je psches czerpenje snim wodžik.

Ežohodla nastroji nas tak tuch czerwjow pucj?

Na kotrym hužom tu te rože namakamy

Te czernje neschkodža, my psches nje džemy nuz

Do božej sarodny, džej rože wotlamamy.

Tuch czerwjow kałanje schak jeno c'jelu pluscha,

Mech czižo kałaju, dnj ducha nesaduscha!

222

My budjemy bes saklu by prawicžineni sjebo nady, psches to wamo-
 ženje, kotre; psches Krysta Jesusa ko stalo je: Kotrebo! Bob je wu-
 stajil sa nadny stol psches wjeru we jeho křwi, so by won tu praudosy ko-
 wa; psched nim placzi, wopokasal psches spusćenje tych rjehow. Rom.
 3, 24-25 Snady a bes saklu; by. O lubosne słowo! O newuczerpne žorlo
 sjebo trosćta a tejdyscheje hojstkeje Mozy! O tak nesnajomne by ty tym knic-om-
 nym ludžom kotrymž hjesće te sćodžisne sćodža! Kak mostudlo tym, kiž jedža
 se sakonja sweczi bnež! ale kak sćotki tym tudy rjeschnikam, kiž po nadži lodni
 su! „Nicžo neje po Mozy a sbeuenju nesnajomnišće, jako to potajnstwo wot Kry-
 stusa sa nas, aby to prawecžinenje, kotre; tolla rch Wjerjazych Paradis a he-
 lement a ta Pjarka teho Ewangelškeho Poredženja je“ Tak pisće neb. Fran-
 ka. Swohnomne suamenja a powedanje wot Krystussowych ranow nedossaba.
 My dnrbimy hjesće nasche rjesćne rany belosnje saczucž, to cžjele psches to-
 same moricž a psches Krystussowe rany prawje sgrunta sahojeni bnež.

Moj Božo, laj twój brn je tu, moj nadny rečnik psched toba,

Kiž je šo samne woprowač na křčižu a me wujednač;

Wou netreba bnež sćednany, hačž runje sakon wotry je,

Won sam je swoju swjatu krej sawiřitkich pschelač křwičkej;

Lož: O Jesu swjetko žiwenja.

My wjemy, jeli nascha semska kejja teje hjetty rostamana budze, so
 wot Boho nowe twarenje mamy, dom, kiž sturkomaj neje sczine-
 ny a wjeczny je wnebessach zc. 2 Cor. 5, 1. Ja wjem so moj wumocnik
 žiwý je a won budze me potom steje semie hohrje sbudžicž; A ja budu
 potom smojej kožu wobdaty a budu we mojim cžježi Boha widžicž zc.
 Job 19, 25. 26. 27. Ton swjet teho sa mudreho dierži, kiž wje swoj dom
 wobstaracž a wele naromadžicž. O kupcž! Won schaf newje, hacž to tym
 swojim sbožne je. Ton je mudry, kiž swoj dom a schaz we nebessach wje,
 do teho romadži, a schitke wjezy, tak tejsch swoje žnje hospodarstwo kne-
 bessam rychtuje.

Kak derje je, so my to wjemy, so my tu wostacž nebudžemy
 So kwotpocžinku kodžimy, džež kojždy palmy dostane;
 Tam kže ton plod schječ wobczenoszew, tam nicžo neje wot starosjow;
 Tam neje žane skorženje, tam neje žane dželenje,
 Tam budža sweczi namykani, tam budžemy my powitani,
 Tam je nasch prawy wobny kraj, klin maczere a Boži raj;
 Tam newesta ma nawoženju, tam rjany dom je kwobydlenju;
 Tam wotpocžowacž budžemy, O derje nam do wječnosze!

Dže namkam wotpoczink? Stupcže na pucže a ladaicže a praschajcže
 šo po starym pucžu, kotry ton dobry pucž je, a kódcže po nim, da
 budžecže wotpoczink namakac; sa šwoju duschu. Jer. 6, 16. Matth. 11, 18.
 29. We šwojich hegen pucžach je luty newotpoczink; shtuž šo pak spizn da wot
 Boha wodžicž, ton može pschezo spokojny wostacž: pschtož won wje, wono
 pschezo knebju hohrje dže. Ton prawy pucž k wotpoczinkej je ton pucž teje po-
 futy a Wjern, na kotrymž my šo wot sapoczatka hačž do konja we š bi jako
 besbožnych a slošnikow, ale we Krystussu jako wujednanych a prawych wola-
 damy, we nim pschezo wostanjemy, jemu šamemu schitko dzjelacž damy, a
 jemu šo žytje podamy; hewak je hegen Praudosž a Proza, a tehodla žadny
 Wotpoczink, aby jeno falschny Wotpoczink.

Dže namkam ja wotpoczink?

Objen wutrobu štym neššam, tvoj wotpoczink ty namkascž tam.

Twoi Spožnik woła: Pojčže šem, Ja wokschewicž was budu,

Ja pemham schitkim hubenym; haj pokutnemu ludu;

Moj pschaw a bremjo loschke je, shtuž jeno zuse neczene:

Bndž cžichi, ja zu teže wotwjacacž wprawnym časšu,

Tam dnrbišch wotpoczink namkacž na mojim kwasšu;

Rak derje budže šo wotpoczowacž, šo derje stacž!

Dže my kłjeba wosnemym? Mark. 8, 4. Bojste Botm. Zestarcjce so sa wasche žiwenje, schto byschcže jydli, a pili; tejšch niz sa wasche czielo, schto byschcže so woblekli: nestarcjce so wo jutsišchi džen. Matth. 6, 25-34 (wele mene wo wele pschichodnych ljetow) Ale schitku waschu starosť cziiscže na Boha, pschetož won so sa was stara. 1 Petr. 5, 7. Won wje pomozue Wjezy a puče namakacž, dzejž my žane newjemy, haj my tejšch nicžo nedyrbimy predy widžicž, a so šamnych wobstaracž, hewak nebudžemy Bože wotzowste Wobstaranje šhonicž. Zeli so ty tu dijeci azu wjeru nimasch, (kajž ju Lutherus pome- nuje so Bohu dale so dowjericž nechasch, hacž kłjeba masch, da hjeschcže menje maich tu Wjeru do Krystussa; pschetož, dnž ty jemu, praji Lutherus, Brjuch do- wjericž nochjesch, kak zesch ty jemu tu duschu dowjericž? Wjera cžini schitko, wona so modli, džjela, cžerpi, dobywa, cžini nas prawych, šwjatych, wes- selych a so bes starosze šmy.

Ton kichesžjan, džež Boh je, kajž wšwojej šwjatnižn,
 Wa tajku frejotu (Privilegium) Won je tak šwecženn,
 So žanym starosžjam netreba mjesto dawacž,
 Won bes nich lenje so, a bes nich može starwacž;
 Won schitke romadžje šweže do bremeschka,
 Ze cžisne na Boha, ton jeho wobstara.

Derje Nib schitkim, kotstj so na njeho spuschejeju! Ps. 2, 12. Pschetoz,
 schtu, do njeho wjeri, ton nebudze khanibi Num. 10, 11. Derje temu
 czlowekaj ti, neodzj po radzi besbojnych zc. ale ma lubosz ksaconju teho
 Knesa a mykli na jeho sacon wodnje a nozy. Ton je jako drowo piodzene
 pschi wodnych rjetach, kotrej swoi plod. dawa we swojim czassu a jeho
 ljestzje neswjadne a schitko. schtoz won czini, to so derje radzi. Ps. 1, 1. 2. 3.
 O krasne slubenie! So bych u nawukli czi kiz po nami pschindu so niczo
 ljepsche neje. hacz Boha so bojez, a niczo klotysche hacz na Boze kasnje
 kedzbowacz. Sir. 23, 38. Pschetoz psches teho, kiz so Boha boji, nichto neje.
 st. 25, 15. A schtu, Boze slowo lubuje, teho ton Knes teisch lubuje. Schtu,
 so kmudrosz: dzerzi, ton budze bes starosze bydlicz. Ta mudrosz budze jem a
 sjewicz swoje potajnosze. st. 4, 15. 16. 21. A wona budze jemu napichecziwo
 pschindz, jako ma za jeho hohrje sacz, jako mloda newesta. st. 15, 2. Kneze
 ty by mi tu Bohu a Lubosz ktwojemu saconju dał, stebo budze nowy czlowek
 posnaty, tehodla nejnym wjazy pod saconjom. Dai teisch Posnaczi je a defonjen
 je twojeje wohle, so by ten stary czlowek pschezo wotberal, a ton n. n. pschiberal,
 a tehodla nech twoje slowo pschezo wjazy moj Loscht a moja jydz je, so by
 wono mi so nidn newostudzilo.

Nech, Kneze, wjerju to, schtoz tu je napissane
 Nech so teisch wottemne, kacz wjerju, wstutku stane.

S czi miž schtu srjeschi, stem budže won tejšch žtraffowary. Mudr. 11, 17.
 2, 6:11. Ps. 2, 3. Rom. 6, 20:23. Czissami kiž frej a newjasani bycz a czi
 nicž jedža na czo; jeno jich loschtuje, czi budža runje psches to czi najwetschi wo-
 troczny swojich žadoszjow haj czerta šameho. Schtuž pak jeno to gropne wostaji,
 ton ma, kajž Lutherus praji, jeno kruchi wot pokuty a pane do hegen praudožje.
 Ton prawo wulki rječ je ton pschinarodženy rječ, ton je stajnje psched nami, a
 budže nam pschezo wetschi. Tam šo sdychuje: Kneže bycz nadny mojemu psche-
 stupenju, kotrež wulke je. Tam wostanemy pschezo we Krystussu a tam je prawo
 Frejota, niž ktemu rjechej, ale wot rjecha.

Kojžda kupož je tejšch žtraffa; kajž to džjeło tak ta sda;
 Kojždy rječ tejšch pschezo schitkim stwoje hegen mytto da;
 Schtu; ma Gejž we wutrobi, husto schjednje wobžaruje,
 So jem' wužitk wottendže. Schtuž šo wczjeli rosraduje,
 Dyrbi husto wele plafacz. Schtuž šo na lud powisse,
 Jeno ludžom ze šo lubicž, mało džaka dostane;
 Won je schitkim podany a šo pschezo styschnje stara,
 Hač czi lodžo tam a šem kwala, aby hanja jara:
 Ach kak husto jene šłowczko jeho duschu pohorschi?
 Duž wjer, šo rječ jeno tebi, hewak nicžo neschodžt.

Dže dyrbu ja cže knucž psched twojim woblecžom? Ps. 139, 7. K Jesussej, tam je Wotpoczink: pschetož rječ a Sakon me pschezo wobskorži; tolla ja so wobladam, niz jeno we tem, schtož me wobskorži ale wewschjem jako rješniča, kiž swoju hubu satyka, a šebi šhitku winu dawa, we Krystussu pak, jako praweho a dokonjaneho; tak mam ja Wotpoczink: jeli so pak kusč hegen praudosže aby semskich žadosžicw pschipschežu, da pschindže namjeszi Newotpoczink. O Kneže, nech ja jeno pschezo tebe požadam, a we tebi wotpoczink a Mjer mam.

Niz mjesto, ani čas, schak twoja wntroba,
 We wini šama je, so neje spokojna;
 Daj Bohu wutrobu, pschi kojždej krocželi,
 A dnž šam lutki šy, we tebi nemjer tši.
 Bes Boha nemože to žyke štworenje
 Scho nasche žadanje dupelnicž wopraudžje,
 Dofekž bes konza je, schtož šebi žadamy,
 Wn wjazn žemy mjecž, dnž njeschto pschipane.
 Dže pokoj wostane? Dnž nedostanemy
 Echtož wunyslili šmy; dnž smolom šahine,
 Echtož kwilku mjeli šmy. Schtuž pntta knicžomne,
 Kajž kula wjerči so, njer pak nedostane.

Sžen me, da bježimy sa tobu. Wossoki Kyrl. 1, 4. Wosske Wotm. Ja hym
 tčje sw;ecznej luboszu lubował tehodla hym tčje slutej dobrotu kšebi
 czanył. Jer. 31, 3. Krystus slubi, so won nas schittiel kšebi pocžanycž je Jan.
 12, 32. Won lubuje a czene nas tejšch pschezo: dnž jo necžujesch, da je twoja
 wina; tehodla modl šo pschezo, so tejšch to potajne lubosne cženenje na fedžbu
 wosmesch, pobluschny šy a nuterny wostanesch. Tak pschezo šo kšobu modlicž
 je nusne; pschetož ty šy pschezo braschny, a dnž pschezo šo nemodlišch da wele
 nekrydnesch. Tehodla tajke wobstajne modlenje, žane tčeschke žadanje neje, ale jena
 wulka srejota a dobrota, jako by Boh prajil: Ty bohe džjecžo, ty šy pschezo
 bohi a hubeny, ale modl šo jeno bes pschestacž, ja zu tebi bes pschestacž
 pčmhacž, bes pschestacž pschi tebi stacž a tčje czanycž.

Ty šy me stajnje lubował, tejšch sašobu me czanył,
 Ty nejšy lubosz wot me sał, dnž ja šym ržeschnik panył,
 Ach nech schak dale, Šbožniko, me twoja lubosz wedži,
 Kaj; šo hodži, Nech troscht, moj Jesusso, do wutrobny mi pčodži.
 Nech žane šwjetne wjezy mi we dnšchi newostanu,
 Šacž twoja lubosz, nech šebi tu wuswolju, kaj; kromu;
 Wustorkaj scho, scho wumetaj, schtož me a tebe džjeli
 Wmojim czjeli, so ty a wi dwaj šo bychwi lubo mjelaj. M. 24, v. 14. 2.

Majpošlesy, moji bratsja, pošylncze so wtym **K**nesu a wtej moxy jes-
 ho šylnoše. Eph. 6, 10. **K**neze, bydž mi šylna škała, džež ja
 bych pschezo cžiečacž moł, kiž ty šlubil šy, so mi pombacž zesč, psches
 tož ty šy moja škała a moj rod. Ps. 71, 3. NB. Ps. 31, 1:6. Ty šy hubes-
 nyč šylnoš, tych kudyč šylnoš we šrudnošzi, khowanka psched nes-
 wedrom zc. Jes. 25, 4. **W**ojske **W**otm. **P**schikrycžje budže nawšchitko,
 šchtož krasne je, a budže hjetta klotkej wodnjo psched hjezu, a kwuškow-
 wanja a pschikrywanja psched newedrom a dejschom. Jes. 4, 5. 6. NB.
 Zach. 2, 5. **T**ehodla wola **J**esus: **W**ostancze wemni, (we mojich ranach.)
To šo stane, dnž my ton rječ hješcže pschezo se želenjom a bolenjom cžuje-
 my, a psches tošamo pschezo bole roslamani, mjachežy, lodni a lacžni a tak
 šgrunta psches **K**rystusowe rany sahojeni budžemy, hewak je to pošnacžje
Krystussa a jeho ranow morwe, nepłodne, a kajž woda na twerdy kamen
 wuljata.

Te rany nejšu šanknene, **T**am moje wješte **S**božje je;
Tam twerdy rod je psched rječom, **T**am khowanka je psched cžertom.
Moj **J**esu, tu ja pokoj mam, **J**a ktwojim ranam pschikwatam:
Teče moja wjera nepušcži, hacž twoje nadire šwjatko mi
Sšo rošwjecži.

P s c h i d a w k

krému

Stotemu

Schaz = Raschczikei,

kiz wobstejt

we wuswolennych Spruchach swjateho Pisma,
spschistajenem krotkim sdychowanjom a rozpomnjenjom
bes rejmow a tejsch we rejmach.

Col. 2, 3. 9. 10.

We Krystusſu ſchowane ſu ſchitke ſchazy teje mudroſze a teho poſ
ſnacza. Pſchetož we nim bydli ſchitka polnoſz teho Bojſtwa
czjelnje. A wy ſze wenim dopjelneni, kiz won je łowa.

Ejin, Kneze, wemni rum, ſanf ſo do wutrebny,
Bydž ty moj wulki ſchaz, nech duſcha kaſchczik je.

Moj Jesusto, wemni sym ja sam hubeny a jalosny Eudy, skopy
a nabi, ale we tebi mam ja schitke schazy teje mudrosze a teho
posnacza; tehodla zu ja stwojeje polnosze schitko bracz. Schtoz mi tres
ba je. Ja zwat wot so sam niczo nesamoza hacz jeno rjeh cjinicz, to
je to moje; ale to twoje je, wot rjehow wucziszicz a sahojicz. Dzim
hubenschi a skazenischi ja njetk sym, dzim skerje pschindu ja ktebe, so
by ty sam mi schitko dat a wemni djelak: a tak dyrbi twoje ziwjenje,
twoja lubosz, twoja poniznosz, a twoje zyle snamjo wemni ziwje bycz
a knezicz. Ja pak nochzu jeno twoje dary teho sweczenja, kotrej my
tudy bjeschcze po krachu dostanemy; ale ja zu teje sameho zyleho ses
woschjem, schtoz ty sy a masch, a kczomaj ty wot twojeho Wotza sas
meho

meho mi cžineny sy mjecz. Ja zu jeno we tebi, mojim jenicžkim Wu-
jednanju a Ursachi mojeje sbožnoszje namyčany bycz; We twojich ras-
nach zu ja so stchowacz, stwojeje prandoszju so woblečacz, a jako sdo-
hej sučnju kolo wołolo so pschitrycz. We twojej kwi zu ja moje
drasty we wjeri schjednje wumocz a wubjelicz; haj we tebi a stobu, a
tak we wjeri do twojeho mena, teho božeho syna, kiž teisch me lubo-
wał sy a so sam samne dač, zu ja, jako we mojim Selemenczi, žiwy
bycz a wumrecz, a psched twojim Wortom so sjewicz. Ty dyrbisch
moj jenicžki schaz, moj wutrobny Troscht a moj Djel, moje
Jene a Scho bycz a wostacz we cžassu a we wjecznoszje.

Amen. Amen.

28. Octa

28. Octobr.

307.

Abraham je wjerił na nadźiju, dźe jana nadźija nebjeschje. Rom. 4. 18-21. O duscha ty masch, niž jeno, kaž Abraham, Kene slubenje ale wele slubenjow a wele tausend Heremplow teje wjeru psched sobu, te hodla wostan tejšch we Wjeri na tem słowi a hač runje ta pomoz so komdži, haj pschezo horje budže, nebydž slaby, ale wele wjazy slyn a wessely, de kelž Bože slubjenja ~~haju~~ psches tajke dźiwne pucže so dokoneju a Boh tedny stanut je tebi pomhacž, dyž so najmenje nam sda, haj derje te, schtož temu napschecziwo je, so stane. Pschetož, dyž ta nusa je najwetscha, je ta pomoz najblischa, a to so stane tehodla, so nebychmy kaž my pschezo ktemu potieni smy, na to so spuschežili, schtož my widžimi aby cžujemy, ale na lute Bože słowo, na kotrymž my so tejšch we smereži jenicžy sałožicž dyrbimy. Tehodla, hač by so drudy sdało teži, jak Boh so nechal smilicž, da nestrež so ic. R. 430. v. 12. Nu, Kneie, moje zyle dźječo, nech pschezo ic, hebisamemu nicžo, tebi schitko dowjericž!

Nech, slyn Božo, ja na tebi nezownstaju,
Hač runje hjeschje ja tu slabosž wemni cžuju,
Nech twoje slubenje mi je najwježishe
Dnž mjesto pomozy scho sadžjelacž me ze.

11

Ny dym cžinjach ja tač, a nero srecžach šo wot to scžjelom a štrwju. Gal. 1, 16. Pšchetož kralowa pšchitasnja dyrbesche šo nablje stacž. Dan. 3, 22. Kač wele wjazny teho krala šchitlich kralow. Tehodla nebydžcže ljeni, šchtož cžinicž macže. Rom. 12, 11. Šchtuž najškerje a najlože pšhendž ze, to ške pšchewinycž a to dobre cžinicž, ton jeno ny dym, ny dym tač nech cžini; hewak, dyž šo kōndži, budža drubšy ludžo swohntach, cžert a jehō hegen Wntroba snuzkach, šo mu wele nuzdawacž, to cžjeło budže smolom šylnische, duch pak šlabšchi, a won budže pšchiracž, aby šebi tolla wešche bjedženje cžinicž, a ton dobry skutk budže zylje precž wostacž aby tolla niž tač cžisžje a pošnje šo stacž. Luc. 9, 62. Šchtuž pšchezo na šwoju wutrobu kēdžbuje, šwjerny a ny dym poškuschny je, a ny dym to najmensche sadušy, ton nidy šjara wulkimi nepschecžolemi nima cžinicž, a netreba we nicžim sazwyšlowacž.

Ton Wuzitt, Kneže, daj, šo ny dym ja tač cžinja
 Kajž ty me wucžil šy, šo šo se spanja šbjenu,
 A nidy žadny cžas a prozu nelatuju
 We dobrem pšchiberacž, dyž spnttowanje cžuju,
 Šo džjeło, šwjet a cžert mi cžinja sadžjetanje,
 Da daj mi šdobremu to nadne došonjanje.

30. Octobr.

303.

Nepodajcje rjechej swoje stawy, so bychu bronje byle teje nepraudoske,
ale podajcje so sami Bohu, jako stannwshi wot morwych žiwu a
swoje stamy Bohu, so bychu byle bronje teje praudoske. Rom. 6, 13. Ma Boh
moje stamy, jako bronje a grat, we swojej ruzy, da budu ja derje dobycz a dzejacž
mnoz, pschetož won derje wje bronje a grat wesž. Tehodla pomhaj mi, o Kneže, so ja
honidny swojeje ruki newuwinu, hewak dyrbu ja newužiwanu ležžo wostacž. Psche-
tož; kak može pero same pissacž, dyž wono neje wruzny jeneho pissarja? Moje do-
bre czinenje je cžeschte, haj nemožne, ale jeli so ty wemni žiwu by a dzejacž a
ja moje wesselje na tebi mam, da je wono mi loschte a tubosne: Tehodla nech
ja pschezo twoj Warstott a twoj Grat hym, a dzejaj sam schitko wemni a
psches me. Amen.

Smi duschu, Božo, a tejšch czjeło, Smi schitke staroy sebi sa bronje,
A czin psches nje scho twoje dzejko, Kcžomni, ty Kneže, postajil me by.
Nech swjerny hym, kajž so ni salejži Po twojej ruzy wužitny tejšch teži.
Da djerž ty me we twojich rukach, Kajž twoj Grat twojej wulkej smilnosže
Wobrocž ty me wewschitkich schtukach,
Kajž teži je kwalobne, ni wužitne,
Wucž me na twoje woko kedžbowacž,
Ty pak žyl plowo a skutč žonowacž.

Proschcze, da budže wam date zc. pschetož kójdy, kž proffy, bere. Luk. 11,
9. 10. Miz: Won budže bradž, nje, won bere smolom: Tak je moje
proschenje lute branje, kójde sdychowanje je jene pschjemnenje na božu Wo-
tzowsku Wutrobu a rabnenje do jeho Schaza. D schtu znt ljeni bncz a noch-
znt wobstajnje so modlicz. Czakasch njetk a wostanesch we modlitwi, nemysl
kebi, so nejsh niczo dostal; to wobstajne modlenje je hužom jedyn nowy dar;
pschetož dy by ty nowu Moz nedostal, ty sawjeszje neby pschezo so modliž.

Pomhaj, Kneze, moznje mi, ja šym schitke mozn subit,
Nech ja heru moz sa mez, kajž šy šwojem' ludu šlubit:
Daj, so ja tu moz nesubju, daj mi šwojernosz wobstajnu,
Daj, so šbejoszt ja kodžu, so ja pschezo wachuju;
Dyž šym ljeni kmodlitwi, pomhaj, so šo šwojeru bjedžu,
Šacž ja kschidla dostanu a we šparnoszi nešejdžu
Dyž pak kemni wnuternoszi nadny šzeptar pokilisch,
Nech šo ktebi pschibližuju, dyž šo kemni pschibližisch.
Daj, so rano, dyž ja stawu, šam sa šo a drubich proschu,
A tejšch wodnje tam a šem moju nusu težu prjotk noschu;
Daj, so ktebi kójdu žrundu, šertom a tejšch šwutrobu
We wobstajnem dobrem mjeri, pschezo bliže pschistapju.

Dyž so ty modlicy počja, wojndže ta pschikasnja. Dan. 9, 23. Bydžeje wobstajni we modlitwi. Rom 12, 12. Dyž ty sapočnesch sprau: je so modlicy, wuβlyshi Boh a podpische twuju prostwn, tebi pomhac; a tebe žonowac;: pschetož kožda modlitwa je žene wuprajene žonowanje. Ty pak nepyt-nesch jo nydym, ale we swojim c;assu pschindže wje s;yje, wje s;yje tejsch ta widomna domož: Hac; runje so tejsch dljeji a Musa pschezo wetscha budže; byd; jeno wobstajny a polož we Modlitwi jedyn Punt po druhim na Wahu; napos;letku, jeli so niz na prjeni a drubi mol, da tolla napos;letku, napos;letku budže ta nusa pschewažena a tebi pomhane: Wachuj jeno tejsch na modlitwi a nec;in pschec;i-wo tejsamej we neβwjernos;zi, so Boh swoje hužom podpisanje słowo: (Fiat) Byd; s;asso newosme, aby tolla tu pomoz hohrjenedžer;zi. Dyž won so pak dljeji, da tolla jeho Myšl neje, so won tebi nic;jo dac; nochze, ale so by won tebe džim łodnischeho a spraunischeho sc;inił a tebi potom džim wjazy dawac; mol. To komudženje dyrbi bohac;je narunane a tebi psches mjeru, wjazy, jako ty prošyt by, date byc;.

Njetk Kneže,
 Nech modlenje je moje džjeło najwetsche
 A wubud; snoweho psches ducha schjednje me,
 So bych so pschezo modlił snuternos;ze
 A nidy nepanny do neβwjernos;ze.

Zona polada, so bjesche ton ztomm dobry kydzi a bjesche lubosny na posladanje a jedyn loschtny ztomm, dokelz mudrych czinesche a wsa wot jeho ploda a jydzische a da tejsch swojemu mužej wot njeho, a won jydzische. 1 Mef. 3, 6. 1. t. Jak. 1, 14. 15. Kozdy budze spyttowany zc. Tak pschezo jedny rjeh sdruheho pschindze: steju woczow do Wutrobny, swutrobny dorta, do ruki a nohi, wot nas na druhich a tak panemy pschezo tobje: tehodla wobarnuj tweje Woko a Wucho, smi ho na kedzbu a stej napscheczirwo temu najmenschemu spoczatku teho rjeha a nemjej niczo sa suadne; pschetoz tak husto hacz ty jeno malu schkrjeczku swjetneho loshta wessebi khewasch: da pschinasch ty sa sakasany ztommom, kiz schudze psched tobu steji a woze wulki wohen sapalicz. Dy; my pak pschezo psched Bohom we Krystussu a we swjetki wostanemy a kodzimy, a nydym to najmensche snuzkomne ste pntnemy a sadussemy, da wono nidy nemoze gropnje a swohnikomnje wohnpschindz, a my schjeduje pschiberemy. Kneze, wucz me toffamy kozdu ztundu czinicz, a wobarnuj sam Woczi, Wutrobu, Ert a schitke myple.

Moj Jesu pomhaj mi, so ja ho wobarnuju,
 To pijeni hibanje tnych rjehow studnje czuju;
 Nech mo a duscha ho psched moczim rjehom sdali,
 So wulki wohen ho se schkrjeczki nesapali.

Zo słowo wot kšchiža je nam, kiž my sbožni budžemy Boža moz. 1 Cor. 1, 18. (O dy bych šo pschezo na nima napasowacž a jeho moz ktemu počnemu dobnežu sacžucž moł!) Dyž njekoho had skusa, polada won na teho koporoweho hada, a wosta žiwý. 4 Mojs. 21, 9. Jan. 3, 14. 15. To wobstajne poladanje na teho kšchižowaneho Kyrstusa je to jenicžke Nuzne skotrehož schitko druhe pschindže. O Kneže! daj so bych tebe na kšchi u, a me we tehi, stajnje a bes pschestacž swočomaj teje Wjery woladowač, so ja tejšch naposletku zpkje sahcjenn budu: pschetož, dokelž ja žiwý šym, czuju ja hjeschcže pschezo teho hada kufnenje, tehodla dyrba ja tejšch pschezo na tebe poladacž.

Twoj kšchiž czin horke mi schje rjechi, płodž domne wjernu pokutu,
 Nech czuju, kak schje rjeschne šmjehi, Te hosdžje ktwojem' kšchižej šu,
 So ja psches czerta lešne recže Nešanu do tych rjechoro šncže.
 Dyž pak šym stysknje wurudženn, Nech twój kšchiž wjeru sačoži:
 Nech štwojej krowi šym wobkrepenn, Za me we wjeri wustrowi,
 A me tejšch kdobrym skutkam wodži, Wjer, radosž, praudosž domne płodži.
 Twoj kšchiž nech dženska tejšch, o Božo, Mi pschezo je we wutrobi,
 Czín samne wtožim boku kožo, Nech mjesto czeknenja je mi:
 So schudžoin dzejž ja šym a du We twójich ranach wostanu.

Prawemu Sakon neje postajeny (jeho satamac). 1 Tim. 1, 9. Pšchetož won je schak we Krystussowej smerczi sakonej wumrel, a je žiwn Bohu, jako hužom we wječnem žuwenju, we wječnej praudoszi, newinoszi a Sbožnoszi, tam jeho Sakon tak mačo može satamac, jako moweho, haj, jako jeneho, kiž hužom we nebessach žiwn je, a jako Krystusa sameho. Pšchetož Sakon satama jeno rječ, ton prawy pak je we Krystusu bes rjecha: pšchetož won ma teho, kiž žrleho swjeta rjechi, a tak tejšch jeho rjechi, prejež njese je; je pak rječ prejež, da je tejšch Njew a poklecze teho sakonja prejež a na mjesto teho sameho Nlada a Žonowanje. Krystus je sam ton rječ wot njeho na so sak, a sa to swoje dopelnjenje teho sakonja jemu hegen suady dal, so won tak Sakonju we Krystusu doszczinił a se swojim swjedomjom wot njeho žrle frej je. Hebr. 9, 9: 14. 26. st. 10, 2. 14: 22. pšchetož Krystusowa frej wučizsi nas wot schitkich rječow, a tak tejšch wot sleho swjedomnja. „Pšched tajkej krowu, jako naschej slotej nadnej buknu newidzi Boh nad nami žaneho rjecha. Tassama frej sastupi nas pola Boha a wola sa nas bes pšbestacza: Nlada, Nlada, wodaj, wodaj, spusčenje. Spusčenje, Wortze, Wortze, a sažluži nam Nadu, Wodacze, Žiwenje a Sbožnosz.“ Luther.

Kaj; wele krepkow krowje sy pšheljał samne,

Kaj; wele synow, Kneze, plakał namne

Tak wele kossow somnu njet sdychuje, me sastupuje.

Ton muž nebudže wotpocłowac, hač won dženka tu wjez konzej pschis
wedze. Ruth. 3, 18. Tonhamy Muž je Krystus, ton spoclatk a konz teje
wjeru. O duscha džerž so knjemu. Won sawjeszje budže swoj Skutk we tebi do-
konjeć. Newotpoczuj pak tejšch tam, ale hou sa štweczenjom, pschezo pak we
wjeri, a wostan we Krystussu, a stej swojeru pschezo dale sa tem wotnyk nerum kon-
zom, a sduchuj: **Esam Boh teho mjera rošwecž me czišzje 2c. 1 Thess. 5, 23.**
24. so by ty tudy se swojim schjednem džjelom hottown byl a tam swoj polny
Łoš a Herbstwo dostacž moł. **Mu Kneže, postaj a plodž me a staraj so sam sa**
moj polny plod a Herbstwo, kiž wostane. Jan. 15, 16. Swarnuj me psched he-
gen džjelanjom a Czerpenjom, kotrež ja sam sebi czišnju, a nech ja tu mjeru teho
džjela a Czerpenja, kotruž ty mi wotmjerił šn, dopelnju,

So by moje schjedne dželo.

Tudy dokonjane bylo.

Daj Kneže, so bych ja to štweczenje tu dostał,
A tam moj polny Łoš, so nech prosny stał,
Daj, so bych wštwjernoszi twoj hač do šmercže wostał
So wemni a psches me twoj skutk so dokonjał;
Nech schitko, schtož so tu psches me druhich stane,
Po twojej myšli je we Krystu dokonjane.

Wasche waschnje nech je bes lakomnstwa na penesy a dajcje sebi dosz
 byc na tem, schtoz macje. Hebr. 13, 5. Pshetoz kotsiz so zedza wobohac
 haciz; tajzy NB tajzy panu do spyttowanja a do bycje a do wele lupyh a
 schodnych zadoszow, kiz tych czlowekow do skazjenja a do satamansstwa
 ponutja: pshetoz ta penesna lubosz je koren schitkeho steho. 1 Tim 6, 9.
 10. Jedyn lakomny rjeka pshiboznik a nima herbstwa na Bozim kralestwi:
 schtu pak to wjeri, so won sam lakomny je? A tolla po pisni kojzdy hužom je
 lakomny, kiz neje stem spokojom schtoz ma. Ale schto steji wot tych samych,
 kotsiz so zedza wobohaciz? Wono steji: Tajzy panu; niz jeno: tajzy moja
 loschyn panucz; nje: Woni panu, woni panu. O duscha, boj so, mor to po
 zadanje pshezo wjazn mjecz, a nesa schmataj so stymy czasnymy Wjezami: schtu
 wje, kak borsn ty steho swieta dyrbisch? Wopuschez schitko, hewak so stje wumre.
 Boh a dosz je tych ksheszjanjow slowo. Schtuž Boha ma, ton je spokojom, a
 tak tejsch we kudobi bohaty dosz: pshetoz ton by dyrbjak jara geizny bycz, kiz by
 na Bohu dosz nemjel. Kneze, ezin me we Wjeri tak frej, so ja teze kwalju, dyz mi
 dawasch aby wosmesch; a so bych mkomu, tejsch niz sebi samemu, lakomnstwa
 dla nesapowedzil a wlnojtr newostal, schtoz nam kljepschemu dal by.

Kneze, nech so nesa schmatam, Ezin me frej wot lakomnstwa,
 Nech je duscha spokojna, Nech ja pshezo konzej kwatam.

Džjelawo ludžo maju dost. Pšchrift. 13, 4. Matth. 24, 48. Ty sazwnflusjesch, jako by nemeł žanu mož dostac. Schto je wina? Sechernosť, Ljenosť a Neswjernosť. Ty hebi myšliš hjeschcže dołhi čas mjeci, ty tełła žanu žtundu secher nejšy; a tehodla nejšy koždu žtundu, kaž bo bluscha, sprawnny, džjelawy a horzy, mož hebi wupressyč, so by tejšch we šmerczi wobstał a pschezo hečto-wn był, ty bo nepschecziwisch smolom pschecziwo rjechej; tak wen bo ruczje possylni, ty wošlabnesch a tehodla frajlich sazwnflusjesch: ty nejšy šwjerny we tem, schtož ty mašch; a tehodla sawjeszje nemožesch ty wjazn dostac. Budžeschli jeno, we modlitwi a škowi flejšig a šwjerny, da budže Boh wjeszje šwoje škowno dopelnic; a tebi dost dawac; herak niž. Tehodla kedžbuj na to: Jeli so neladach koždu žtundu * na šo, pschezo newachujesch a šo nemodlišch; a rječ, a ščitko, schtož tebi sadžjeka, newotpołożišch, a temu napschecziwo we tem, schtož wjesch, so wono tebi pomha, ščitku prozu newažišch: da šo nepscheczlišch; to bydž tebi tausendmol sa jedynmol prajene. Tehodla dyrbinny, niž jeno nje-kožu ale NB ščitku prozu, da dyž wjazn nadny dostanemy, schjeduje hieschcže wjazn prozu na to wažicž. 2 Petr. 1, 5. 10. Pšchetož wono dže pschecziwo rjezy.

* p. 352.

Daj, Kneže, so šym džjelawy A ščitko wostasu a hidžu,
Schtož jeno sadžjelacž mi je, so cžinju, schtož ja dobre widžu.

We ponižnoszi so bessobu jedyn druheho wosche wažcže, dyžli so samych. Phil. 2, 3. Nech jedyn nesse teho druheho wobcžežnosz zc. Kojždy pak nech spytta swoj skutk a tedy budže won k walbu mjecz sam na sebi a niz na druhim. Gal 6, 2-4. Dy bychmy so samych we ponižnoszi sa najhubensich dzerželi, da bychmy schitko, schtož nam pshecžiwne je, tejšch tu wobcžežnosz a słabosz tych druhich nesli a sebi myslili: Boh dyrbi tolla najwjazn nami nesz. Widžischli swojeho blischeho smolci, nesabndž so sameho, ty snadž we druhich wjezach možesch słabschi bycz, tehodla nesudž smolom, wele menje-praj jo druhim, ale praj jo Bohu, nech to same to najprjensche je a potom prozuj so jemu pomhacž sežichej myslu. Haj wobladaj radšje swoieho blischeho na dčbrem, so sameho pak na stym boku, hacž by jeho snadž mož samolwicž, sebi samemu pak winu dacž. Zeli jeho pshecžiwnosz hjeschcže pschezo sasso do twojeje Wutroby pschindž, da nech jeno prawje nuž pschindže, so by so ty bes Bohom a bes njeho stajik a we luboszi wutrobnje sa njeho prošnyk. Ktemu słuscha wjazn, hacž křudženju teje c. jekti. Esudžicž je loschke, ale kak steji słubosžu? Kak smodlitwu a poljepschowanjom?

Kneže, daj so wobcžežnosz blischeho ja noschu,
 Daj mož, so sa kojždeho swutrobu ja proschu,
 Dy by won so pscheladał aby njedže bludžik,
 So ja nebych nesmilnje jeho czjektu šudžik.

Sy wottewrisch twoju ruku a našycziſch ſchitko, ſchtož žiwe je, ſdobrem ſpodobanjom. Pf. 145, 16. Schtu wopomni tajku krotku modlitwu k bli-
 du? Pſchetož jeli Boža uka moj Schaz, (Capital) pinža a komora, o hajnba, ſo
 ſo ſtaracž zu. Boža ruka ſchak ſchitko wopſchimne; ſchtož wona pak ſanne ma,
 to dyrbi moje bycž. Nichto nemože mi to ſacž. Ja pſchezo rabnu do bežebo
 kaſchcža, tam žana nuſa neje. Nje. Eži kſcheſzjenjo (praji Lutherus maju ſwoju
 Schaz - Komoru, kaſchcž a pinžu we Bohſy na tajkim mjeſtzi, džež žadyn paduch
 franycž nemože; woni wed: a, ſo doſz we Bohſy maju = a hacž runje kwilu
 Ruſu cžerpja a Boh jich ſpyttuje, da Boh tolla wohnkach newoſtanje, woni dyrbja
 jnſz mjeež, a dyrbjačo Nebjo kljeb dejſchcžowacž. Wy netrebacže, (je Krystus
 prajicž) druhe wjezy pyttacž wam dyrbi ſcho pſchineſſene bycž, njenadžuſzy dyr-
 bi wono pſchindž, ale bycže ſo me. = Želi ſo to nepomba, da nicžo druhe ne-
 pomba. My pak jeno ladamy na te polne moſchnje a wacžoki, dy bychmy pak
 wjerili, nebychmy na to ladali, hacž my jo we kaſchcžu aby we herſchcži mamy,
 doſz, ſo my jo we wutrobi wjerimy a we Bohſy (we jeho ruzy a kaſchcžu) mamy.
 Fromnym duſham je ſcho jene, hacž woni jo wmoſchni maju aby nimaju; ma
 won naromadženeho kubla wele, da won ſo Bohu džakuje, a ſo ſtara, ſo by to
 prawje načo: it. Necha pak Boh jemu wele hottowych penesow dacž, da won
 tolla je weſſetn.

Boža ruka, kiž ſcho ma, ſchitko ſchudžje wobſtara.

Rojzdy ma sam swoj dar wot Boha, jedyn tak, drubi pak hina. 1 Cor. 7. 7 Schtož tehodla Boh hjeschcže nedawa, Kexempelaj, wossebnu wessełoz, aby drubi wossebny dar wele wurchtowacž, to so neda smozu sacž, to je jeho dar, wo: to wottebe nežada, ale won jo dawa, komuž a dyž wen je. Bydž ty jeno swjerno wetem schtož masch a tebi porucžene je. Wostaj so rjecha, pschetoz ton sadž je za frajlich schitku Wessełoz, a wostan we modlitwi a słowi, to je to twoje, to žada Boh wottebe. Czinišch ty jeno to twoje, Boh budže tejšch to swoje czinicž, teže woschewicž a tebi schitko dacž, dyž tebi najnusnišche je a ty jo prawje wužiwać budžesch. O Kneže, daj so ja nidy tu postajenu mjeru nepschestupju, so ja nicžo bes twojeje nady a bes powołanja nesapocžnu ani so na tem nekomdžu, schtož mi porucžene je. Pokaž mi pschezo moj hegen dar, Sir. 3, 22. a pschikasane džjeło a swarnuj me tejšch we najljepšich wjezach psched hegen myšlu, so nebnyh tebi predy bježak, ale pschezo psched twojimi duremi na twoju pschikasnju cžafak, a tak smolom tebi služik po twojej wohli. O haj, Kneže, smi me žebi žyleho ftwojemu spodobanju, a daj swjernosž, so bych sam twoj žyly požny wopoz a twoj hegen byk, Amen.

Daj, Kneže, czinicž mi to moje,
Ty budžesch derje czinicž twoje.

Son Knes kćeszi pschinesse počornych se Sbožom. Ps. 149, 4. **K**ač wy
 runje byschče praudosze dla czerpili, da schak sje sbožni. 1 Pjetr. 3, 14.
 požadanje hubenych šlyschisch ty Kneže. Ps. 10, 17. 1 t. Ps. 22, 27. 34. 7.
 37, 11. 68, 11. Jes. 54, 11. **S**chitko sa hubenych! **K**ač? hubeny a tolla
 sbožny? **H**aj, haj hubeny wemni, sbožny a krašny we Krnstussu. **N**esteji
 šobu nidy krašnje, da šo šameho hjeschče prawje hubeneho neczujesch; šy ty
 pak hubeny, pschimhaj, da šy ty sbožny: pschetož wono je schitko twoje. **P**raj:
Kneže, pomhasch ty tym hubenym krašnje, laj, tudy je hubenstwa dosz, tehodla
 pschindu ja sewschej mojej hubenoszu a nusu ktej počnoszi schitkeje twojeje sbož-
 nosze, a tak pschindze moja kudoba ktwojemu, Bohastwu, moja cizemnosz ktwo-
 jemu šwojetlu, moja šmercz ktwojemu žiwenu, nech to moje wet twojeho sa-
 kšischczane, haj počrete, a mi jara krašnje a sbožnje pomhane budže. **P**schetož tak
 wele nusy hač ja cžuju, tak wele mam ja prošnych šudobjow, **k**orrez ja tebi
 šeno postaju a počazu a ty je slutej sbožnoszu schitke napelnisch.

Symli ja sbožny, da daj mi to šhonicz, **K**neže, pišch jo šam do wutrobny mi,
Ja zu we wjeri sa šwecženjom honicz, **S**mi me do nebes, **D**yz lubi šo tčzi,
Džež šo nerudža a prajicž budža:

Lajcže! šnajhubenschich rjeschnikow w **S**swjeczi

Ežini ton sbožny **B**oh pobožne džjeczi.

Wobnowcze so w Duchu wascheje myšle. Eph. 4, 23. O Kneže daj, so bych ja schjednje, haj kojždu žtundu pokutu čžinił, pschezo boli tejšch ton najmenschi rječ sacžul, a moj čženski šlub tak wobnowił, so bych psches tu moz twojeje šmercže stareho čžloweka schjednje morił, psches tu moz twojeho hohrještacia pak kojžde rano jako nowy čžlowek hohrještannił a schjednje pschezo nowy Ernst wopokasał, haj kojždy džen, sa prieni a pošleni džen džeržal, so bych pschezo, jako snoweho šapocžal, ale tejšch šobu schjednje, haj kojždu žtundu kšwo- jemu konzej a ktej Wječnoszi šo hottował a hottowy był, a tehodla schitke šadžie- žanja a schtož by jeno na konzu me čžwilowacž moło, spucža čžinił, a pschezo dale šwatał. Pschetož tudy neje žane stejno wostacžje. Tehodla šbudž me schjednje, haj kojždu žtundu snoweho. Šbudž me štajnje Šbožničo zc. M. 246. v. 5.

Štych mešow tej Natury wuwedž me,

Meč nowe Štwarenje pak dale dže;

Ach Wobnow me po twojim nowym šlubi,

Šahoj me, Kneže, šgrunta hacž najšubje.

Džim wjazn čžielo wemni hiba šo,

Džim wjazn šbudž ty ducha snoweho

So by to dobnycžje na čžjeli dostał,

So by twoj duch wobšajnje šknesom wostał.

Son prawy rošywa a dawaj ludym; Ps 112, 9 **R**ano šyš twoše šymšo,
 a na weczor nepschestan. zc. Prjed. Gal 11, 2:6 **K**otšiz semške schazn ro-
 madža, newostaja nicžo dołho lejžo, ale poschcjuja jo smolom wohn, a totšiz
 borsy a bobacžje žnecž žedža, šyja tejšch jahje a bohacžje **O** poschcjuj a wušywaj
 tejšch ty scžassom, pschetož cžassj moža pschindž, so wjazn aby tolla tak bohacžje
 nemožesch dobro cžinicž. „**Z**ehodla nedawajcže tak skupje po peneschku a po
 „**k**usku: zecželi dawacž, dawajcže bohacžje, rabajcže nuž, jako bnschcže žyli
 „**w**ušypacž, kajž ta kuda wudowa se šwojimaj dwjemaj scherpatkomaj, wona
 „**j**e schitko žylje wušypala; ale cži bohacži tak nerabnychu, ale dawachu skupje
 „**w**ot šwojeho šbotka. **W**ono dyrbi riefacž; **W**ušypaj, rabaj, wesseleho da-
 „**w**arja lubuje **B**oh; da budže **B**oh šasso wušypacž, so wy wewšchem pschezo
 „**s**cheho došz macže a bohacži šze wewšchjech dobrnych skutkach. (**A** dyž **B**oh bo-
 „**h**acžje dawaj, kak dyrbjal ty skupny byčž a nedyrbjal jemu šašo dawacž?)
 „**P**schetož, schtož ty twojemu **B**lišchemu cžinicž aby wostajisch, to dyrbi rje-
 „**k**acž, so **B**ohu šamemu je cžinene a wostajene.“ **L**utherus.

Sa twoju žylu krej mjecž žu, **M**oj **J**esu, kahda kudemu
Mjetk dyrbjalo byčž wotcženene, **S**chtož jeho dla je wobradžene?
O dy bychmy to wopomnili, a wušyli a šromadžili.

Æ

Ton Knes budže Israela wumoz sewschittich jeho rjechow. Ps 130, 8.
 Ty sy Israelowa nadzija a jeho wumoznik we czassu teje nusy. Jer. 14, 8.
 Pschetož we njewi spomnisch ty na šmilnosš. Habak. 4, 2. O duscha nesa-
 wosluj we žanej Nusy, we žanem bjedženju, jako by moźne nebyło pschendž.
 Bože šlowo, kotrež scho sahoji, ma radu a Troscht sawschitke pady. Boh je po-
 moźnik wewšchej Nusy, won budže steho najpschecziwnischeho njeshto dobre sczi-
 nicž, a nebudže teje nidy sranicž, aby tebi njeshto sacž, so by won teje sasso
 nesahojik, a tebi njeshto ljepsche nedač. D haj, Kneže, ty budžesch mi pschewšcho
 pomhacž. Ze runje moja Dusa a šlabosž jara wulka, tebi nicžo neje psches mjeru
 wulke, ty možesch tak derje šwulkeje jako smačeje Nuse wohn pomhacž: haj džim
 hubenschi a šlaschi ja šym, džim wjazn budžesch ty lahodnje sakadžež, pyttacž
 a ladacž, kajž macž šwoje najmensche džjecžo, a džim wjazn budže twoja scheho-
 moźua ruka šo namni mož wopokasacž; pschetož to najšnadnische je mi ne-
 moźne, tebi pak je to najwetscho moźne a lošcke. Džim wetscha a dljescha
 nusa, a Wojna, džim blischa, krasnišcha a šlotsa je ta pomoz a to dobycže
 a nicžo psches samoženje. Ton Knes tolla nas hjesche, e budže wot schyech,
 tejšch wot tych najtwerdsich nepscheczelow wumoz. Amen.

En Kneže, wšmercži a wnusy
 Mož Troscht a moja pomoz sy!

Sredja bes toba, Israello, je poklecze, tehodla ty nemožesch wobstacž psched twojimi nepscheczelemi, hacž wy to poklecze sředža bes wami newukorenice. Jos. 7, 13. l. t. 2 Pjetr. 1, 4. Zeli so cžekneče tym skazenym loschtami na swjeczi. Jedny kojždy wobkhowany swjetny Loscht, jedny kojždy wjedomny rječ, kotryž ty nochješch wopuschcžicž, je tajke poklecze, kotrehoždla ty žaneje mozn došacž, ani psched twojimi nepscheczelemi wobstacž nemožesch. O woladaj tudy tu šurrowoš Božu, Jos. 7, 21-26, a bndž ty tejšch pschezo swjernišchi. (Kneže, pomhaj mi!) Čžekaj, cžekaj psched žadoszu teho swjeta, wosšebnje psched žadoszu tnych wocžow, psched lakomstwom; cžin šo schitkeho loš, tejšch tej najpotajnišchej Neprawdy, hewač nedostanesch ty žanu Madu a Moz, hacž ty tošame poklecze wot šo nečžinišch. Ta cžjekka, to neprawe kublo, dyrbi wohn, hewač ta rana nesajije. Wobhon šo njek, kažki loscht wessebi mašch, a nedžiwaj šo twojeje šlabošze, dny ty nečžekasch psched tem, schtož ty tolla sa rješne posnajesch, a derje psched nim cžeknučž a jo wot šo scžinicž možesch. Schtuž watrobu nepojima, ton tejšch jasyč a ruku nepojima. Schtuž pak temu šnužkomnemu pota:nemu Loschtej wobara, ton sawješze psched swohnkomnym rječem budie wobarnowan. O Kneže, smi pschezo moju Wutrobu jara na šedžbu, a pokostaj ju. Amen.

Kneže, pokaz šchitko mi, So potajne poklecze
 Wenni twoju moz nemori, Nech twój duch me snowa stwori,
 So ja budu pošyluenny, Nepscheczjel pak pschewinenny.

Wono je so stalo, schtož by pschikasał Łuf. 14, 22. Ja bym dokonjał
 ton skutk. Jan. 17, 4. Sjenym woporom, je won do wječnosće do-
 konjał tych, kotsiž wuřweczeni budža Ebr. 10, 14. Čin dženša, schtož so
 stacž može, ton jutšišchi džen ma tejšch to swoje a je newjesty. Wosřebnje newot-
 kožuj janu žtundu, twojeho Eboža we Krystussu wješšišchi byčž. Nu Kneže,
 čin ty me prawje wjesteho a wobtwerdž me, so bych so pschežo ljepe, wořebnje
 we smereži, jako jeneho dokonjaneho wobladat.

Ach, so bych požadał to wumoženje scžjela;

A kojždu žtundu był ktej smereži hottown!

O dy bych dokonjał tu službu scheho džjela,

Schtož poručjene mam O Kneže, pomhaj ty,

So prajicž moł kaž ty, dyž scho bym dokonjał,

Wono so stalo je, schtož ty by pschikasał.

Nech, dyž dla słabosće so wele neje stalo,

Twoj dokonjam skutk, mi jeno troschtny je:

Spuščež mi moj rješchny doł, psches twoje krowaune prawo

Schje brachi narunaj, wučžišž a wuřwecž me,

So jeno we tebi hačž smaram wostanu,

To moje dokonjam a smjeru ktebi du.

Schitko wot Boha pschindze zc. Sir. 11, 14. A wjeszje, tehodla kym ja
 cze (pharao) sbudził zc. 2 Mojs. 9, 16. Lutherus praji: „Tedyń kshe-
 „szjan ma wele czerpicz, ale won je bes staroszjow tak wjesty a sechet, jako by
 „won ton zylt swjet sewschjemi kubkami mjel, pschetož, hač runje jemu schitko
 „sate budze, myšli won šebi: Moj Boh, kiž mi nemože saty bycz, može kojzdy
 „čas wjazn stworicz, dyžli na šwjeczi je Bohastwo a kudoba, kwalenje a šwa-
 „renje jemu scho jene, won wje, so schitko wot Boha pschindze. Tehodla dyr-
 „bisch ty tejšch we najwetschich nusach wedziez, so Boh tonšamny je, kiž jo sbudzi,
 „dyž cžert a šmercž šo tehi napschecžiwu stajataj; pschetož tak praji Boh: Tu-
 „teho cžerta mam ja tejšch we mojej ruzn, jeho šla myšl a wohla steji we mojej
 „mozny, wano je šo tak wottemne stalo! Ty šy moj bohi cžerwik a masch moje
 „šlowa: ja pač sawolam cžerta, so by tebe požreł: tedym naduwa won šo njew-
 „nje, jako by tebe na jene dobo požrecž zyl, ty pač šy mačo wjerjazn a nastroženy:
 „tolla, dyž ty šo posbjenesch na šwoju wjeru, da je Boh wosche šmercže, cžer-
 „ta, rjecha a helje, haj wosche schitko, so cžert tebi zadny lohšt kichiwicz nemože.“
 Pschetož schtu može tych towaršchow božeho šluba, Bože dźjecjo, kotrež
 we jeho macžernizy leži, haj jeho wocžow Sernicžki šo dotknucz:

Moz nascha dobycz nemože, my šmy snej jara šlabi zc.

N. 231. v. 2.

Moj samnu Luf 5, 27. a wot wobroc; so wot twojeje wohle. Sir. 18, 30.
 Pscheczerp sŕe. 2 Tim. 2, 3. Schtuž wewschjem swoju wohlu łama a so
 kmodlitwi, kluboszi a kponižnoszi a kschemu dobremu czjeri, ton wjazn Ernsta
 wop. kasuje, hac; ton, kotremuž schitko pschezo loschko pschindze. Naposletku
 dawo Boh po tajkej swjernoszi tejsch jenu hottowu wutrobu, predn pak da won
 nam tu pscheczirnosz teje Wutrobn prawje saczucz, so bychmy dżim nuternišcho
 so modlili. Zeli so jeno w modlitwi a we bjedženju wostajni smy, da je schitko
 komdženje dżim wetscha pomoz. Zeli so pak jeno modlitwn, a niz tejsch wew-
 schjem druhim naschu hegen wohlu nełamamy, da my tolla nepschewinjemy,
 pschetož wono dyrbi schitko psches bjedženje hic; teje czjelneje pscheczirnosze dla.
 Zeno nusne je, so bychmy so pschezo najpredn we wjeri sbudžili. O Kneže
 dai, so bych pschezo na twoje kiwanje swjeru kedžbowal: pschetož ty derje sw
 swjerny, ty wołasch napominasch a nawabisch me husto, o pomhaj, so ja tejsch
 swjeru smy, a tebe undym posłucham, hac; runje wutroba we spoczatku
 nochze. O dai, so ja psches Newjeru, Neswjernos; Neposłuschnos; hegen
 Wyl, a hordos; sebi samemu žane czerpenje nenaczinju, a sebi ani na
 czjeli, wele menje na duschi neschodžu.

Nech so kojždu žtundu bjedžu Pscheczirwo schej ljenoszi,

Nech sa dobrem swjeru sljedžu, hac; ja rad so podam tež:

Schtož psches samoženje dže Nepschidaj, a pošyn me.

Boh wot jeneho kóždeho wot nas daločo neje, pschetož we nim smy
 my žiwi, hibamy šo a smy. Zaposcht. Skutt. 17, 27. 28. Tejšch šu te
 lohšy na waschich łowach schitke rachnowane Luk. 12, 7. O šwjerue a
 wjaze hacž macžerne kedžbowanje! Nicžo neje tak šnadne, so by Boh šo sa to
 nestarał; pschetož tejšch to najšnadniše može tej duschi schkodne aby wužitne
 byčž. A kak wessele je to, dyž my Boha tejšch we najmenschich wjezach pntnjem
 a widžimy, kak my jemu to małe tak derje, jako to wulke poručicž, a jemu sa njo
 šo staracž dacž možemy. O Kneže, pomhaj jeno, so ja tak newustupju a bes tebe
 nicžo nespocžinam, ale pschezo stobu wohnu a nuž kodžu a jeno stobu cziničž mam;
 jako bychmož ty a ja jeno na šwjecži bylas, a ja jeno stobu schitko wucziničž njeł,
 a ty jeno schudžom samne jednu Boh był, so bych ja na twoje smužkomne a
 šwobnkonne Wodženje šwjeru kedžbowal a tebe schjednje, haj kóždu žtunda, we
 małych a wulkich wjezach po twojej nadnej schudžomnoszi a Wobstaranju škonil,
 tu wjeru pošyluil a pschezo smjerom był a siebi myšlil, so šo nicžo nenadžuzž
 nestane, ale schitko psches twoje regirowanje knaschemu Sbožu šo stane, a jeli šo
 šo mi wopacł dže, da tolla šo štacž budže schtož hjescheke mi ljepsche je, jeli šo
 jeno smjerom šym a czaka docžakam. A poručž Bohu šwjeru 2c. M. 17. v. 1.

Dyž ty najljepsche zesch, a nichto ktem' neswoli

Da hjescheke ljepe je, dyž nicžo teže nemoli.

Džeržcje so kdobremu. Rom. 12, 9. pyttajcje. schtož je hohrječach. Kol. 3, 1. Sczim aby skim my wokolo kodzimy, tehošameho waschnje so nas džerži. Kodžisch ty wokolo s Bohom a snebestimi wjezani, da budžesch ty tejšch bojski a na nebestke smyšlenn, kodžisch ty do semskeho a ktemu šwjetej, da budžesch ty semski a na šwjetne smyšlenn. Tehodla sbjen so, sbjen so swutrobu k Bohu! Čiž ju jemu kojždu žtundu hohrje, a hacž wona pschezo sažo ksemi delje ze, Boh ma sczerpliwosž, a wosme ju pschezo sažo hohrje; čiž ju jemu jeno pschezo sažo hohrje a džerž ju potom wobstajnje posbjenenu, so wona sažo ksemi delje nepane a so ktem semskim newomaže a rewobcžežuje, da wono so loschžy stane, hewak pak so jara čzeschžy hohrje posbjene kajž jene pero, kotrež loschžy so pschezo wosche posbjene, dnž wono jeno šame frej posbjenzene wostane, ale čzeschžy hohrje slecži, dnž wono junu do blota je panyko. Tudy masch jene suamjo loschkeho a čzeschkeho kšesčžjanstwa. Schto wuswolisch ty? O dn bych ja pschezo tonajljepsche, to džjeko a czerpenje, schtož Boh pschipošzele, wuswolik a so šameho newobcžežowal, ani šebi nemusne Bjedženje necžinik.

Daj, Kneže, so ja tebe pyttam,
 A swutrobu bes bremenja
 Kajž hodler, ktehi hohrje ljetam
 Hacž žylje pschindu do nebja.

Mjetk puschcizisch twojeho wotroc, ka, Kneze, smjerom zc. Luc. 2, 29. 30.
 prajcze bojasnym wutrobam: bydzcze wessete zc. Jes. 35, 3. 4. 10.
 Pshetož ta słaba wot Bojosze a strachoty spryttowana wjera nesatama, ale jeno
 ta samopaschna newjera satama. Dny; ja te saplac;erske penesy teho, kiž samne
 je ruki byt, nesacizisnu ale swjeru hohrje wosnu; da me Boh nemože saczi-
 snuc; , Bon by dyrbjal hewak tehosameho, kiž samne ruki je byt, a swoju wjecz-
 nu radu teje lubosze a swoje prjetk;stajenje saczizsnuc; , to je nemožne. O Kneze,
 žadny rosom nemeže to sapschijec; , kak ja we wjeri a smjerom c;anyc; dyrbju,
 dokel; ja ton najslabschi a najbojasnichi bym a des tebe tausend molow sa jedyn
 mol bych sazwyflowal; aie twoj mjer je tella tejsch woschi, dyžli sch;tkon
 rosom Phil. 4, 7. tak, so won tejsch tych najslabschich a najbojasnischich wobar-
 nowac; može, pshetož wono schak we tem najmendym na naschej mozy neje
 ležane, ale my dyrbimy jeno stwojeje boiskeje mozo we wjeri wobarnowan;e
 byc; ktej sbožnoszi. Tebi je scho jene, tych najslabschich aby tych najsp;lnischich
 pshew; , ty jo dyrbisch pola wobesju sam lutki c;izuc; , ty sam dobry, mudry a
 mozny Božo. Ty tehodla teisch mi budžesch wohn pombac; .

Kneze, pshind; ty snadu kemni, A twoj mjer so pschispor roemr; ,
 So bych ja, kajž Simeon, smjerom mol se swjeta c;anyc; ,
 A we wjeri tsbožnoszi swessetoszu hohrjestanyc; .

Kneže, kak su tvoje skutki tak wulke, a kak je sich tak wele? Ty sy je schitke mudrje wustajil a semja je polna twojeho bohastwa. Ps 104. 24. l. t. Ps. 107, 43. Schtu je mudry 2c. O Kneže, kak wele je twojich neposnatych dobrotow? Za sym koto wokolo stwojimi kublami wobdaty a kedzbuju tolla tak mačo nanje. Esy ty tych pohanow tak jaro ztrassowal, dokelz na twoje skutki nejbu kedzbowali a teze nejbu kwalili, kak pondze so mi? O! tehodla wodaj mi moju sleposz a nedzakomnosz, a wosche schitkich twojich dobrotow pschidaj tejsch tužamu, so ja tebi kojzdy czaš a sawschitko dzakomny sym, wosebnje sa ton najwoschi dar twojeho syna, tesch sawschitke twoje skutki teho stworenja Pomhaj, so ja tebe wewschitkich twojich stworenjach po twojej schehomozn, Mudroszi a dobrocziwoszi posnaju a pytnu, moju wjeru psches tožame posyluju, ktwojej kwalbi a ktwojej luboszi so sbudzu, a pschezo stobu wokolo kodžu, so ktebi dzeržu, a stobu we jenem wobstajnem pscheczelnem gemenstwi steju, a nrdym pytnu, dnž to najmensche bes nas pschindž ze, so by ja niczo nuz nepuscheził. O haj, Kneže, czin me tak mudreho, kedzbliweho a nuterneho, Amen.

O so ja bych teze pschezo kwalil, Či schjednje dzakny wopor palil!
 O so bych wewschjem stobu kodzil, A schitko ktwojej Čjeszi swozil.

Sudy Knesowy a Gideonowy meč. Esudnik. 7, 20. My možemy iich
 jako Eljeb slyš, iich schuz je wot nich wotstupi, ton Knes je pač
 snami. 4 Mojs. 14, 9. 24. l. t. Ps. 76, 11. Dyž šo ludžo na tebe slobja,
 mašch ty steho čješz. A 2 Kron. 20, 12. My newjemy, schto my dyrbi
 my čžinicž, ale našchi woczi ladataj po tebi. O duscha! ladaj, so ty
 tejšch, kaž Josua a Kaleb hinajkeho ducha, menujžy kralowskeho ducha do-
 stan sch a na twojej šlaboszi a romadži twojich brachow a twojich nepschecže-
 low nesazwysluješch, jako by nemoła we šwjatoszi žiwa byčž a pschewinnčž.
 Daj, Krystus, ton prawy Josua a Gideon, čžene predy tebe, a budže šam
 sa tebe wojowacž, schtu ze jeho pschemoz? Won je pschezo jenajki, jeho duch
 je hješcže njetk tak možny a džježawny, kaž predy, jeho šłowo hješcže tak
 možne a wottrische, dnžli mečž. Won wudžjeli pschecžiwu schelkim bracham,
 tejšch schelku bojsku mož, a pschecžiwu každemu Nepschecželej da won jedyn
 woshebny mečž se šwojeho šłowa do twojeje ruki. O wostan we šłowi, ty
 budžesch pschewinnčž. Dnž Nepschecžel tu snuzkomnu a šwohkomnu Musu,
 jako wosfoke Murie, hacž najwosche secžiri, da dyrbi won pannyčž. Jeho
 šłowcžko pobicž može.

No. 231. v. 4.

Daj, so šym wobroneny šwojeru, so nepschecžela wot šo čžlerju.

Za swym pola was schitke dny, hacz do skonczenja teho swjeta. Mtth. 28,
 20. Za swym pschi nim we nusy 2c. Ps. 91, 15. Tehodla neboj so jich, so
 bych cze snad; psched jich wobleczom nepobik. Jer. 1, 17. O Duscha! skorz
 temu Knesej schitko, jako by won widomnje tudy byl: pschetoz won tolla
 wopraud; je tu je tejsch we Rusy, sradu a spomozu. Za Wjera zwar newidzi,
 wona so pak dzerzi k Bohu, jako by jeho widzila, a wona budze psches spyt-
 towanje a pomoz bylnischa, tehodla netrebamy so zaneje nusy bojecz. Ne-
 mysl jeno we Rusy, so Boh teze ze wottraschicz a wot wjeru wottenacz: Nje,
 won ze teze psches to schitko ktemu slowu a swjeri nacz; a hacz runje we
 Rusy wjazn rjecha a strozenja we swjedomiju czujesch, da wono teze derje
 ponizowacz dyrbi, tolla pak tejsch bzim bole ktemu wutuperej tych rjehow
 bonicz, tu wjeru swuczowacz a tak tejsch posyluicz. Luth. „Tak dyrbja tejsch
 „te rjechi jenemu kscheszianej pomhacz, a dy by won zaneho rjecha nemjel, da
 „by won tak derje nepscheschoz. Pschetoz dy bych ja zadnu rjeh, zane sle zi-
 „wienie a swjedomnje neczul, da by mi nidy ta moz teho bozeho slowa tak
 „derje nesledzila.“ Za Modlitwa by tejsch tak nebjezala, pschetoz dyz Wo-
 hen pod tygelom wuhafne, da wono skoro so sazo srdne. O Kneze!

Napisch mi to do wutroby, so wšmerczi tejsch mi troschtue je.

Za we nich, a ty wemni. Jan. 17, 23. l. t Gal. 2, 20. Krystus je žiwy
 wemni. Luth. „Dokelž Krystus wemni žiwy je (skotrymž moje swje-
 „domnje Jedyn Zykant je) da dyrbi snim wemni byc; Nada, Praudosz, wjeczne
 „žiwjenje a sbožnosz, a temu napschec iwo dyrbi cžeknyčz Sakon, rječ a šmercž.
 „= S Krystussom budžesch ty tak swjasany a šjenoczenny, so stebe a snjeho jako
 „jena Parschona budže, kotraž so neda rosno džjelicž abn roswojasaci, ale pschezo
 „k Krystussej so džerži, a sewschej wessełoszu troschtuje prajicž može: Za šym
 „Krystus, niž po Parschoni, ale Krystussowa Praudosz, Krystussowe dobyčžje,
 „Žiwjenje a schitko, schtož won ma, je moje hegen; a Krystus tejšch sašo praji:
 „Za šym tuton kudy rješnuik, to je, schitkon jeho rječ, a jeho šmercž je moj
 „rječ a moja šmercž.“ O sbožne pschemjenenje! Bes Krystussa neje žane wo-
 komiknenje Mjer, šym ja pak we Krystussu, haj jene cžjeko suim, schtu može mē
 schkodžicž? O Kneže! daj, so bych prawje, jako we mojim Helemenczi, we Wjeri
 do tebe, teho šyna božeho žiwy byč, kiž me tejšch je lubowač, a so samne dač,
 tak nebudu ja podaty do šmercže a Hele. Nje!

Šmercž a Hela pojtaj kemni, Waju mor moj Zesus je!

Za šym wenim a won wemni, Won schak fastupuje me

Zesch me šmertna klama jimacž, dyrbišch predy jeho pschimacž.

Dyž nadnim nedobydžesch, namni hajnbu dostanesch.

Sa zu waschu neposlušnost sahojeć. Jer. 2, 22. Boh je, kiž wam moza
 nje dawa zc. Phil. 2, 13. Moje Jezu, ja zu rad do tebe wjerić, swjerny a po-
 słuschny być, a pschezo njeschto dobreho džjełacž. Nu, ty zesch jo tejšch; O, tak wo-
 no bo sawjeszje stacž dyrbi: pschetož, schtuda nochze? Schtu ze jo sadžjełacž? Čžjeło
 a krej, swjet a Čžert. Dyrbja da čžibami nepschecželjo moznischi być, dnžli ty,
 ton schehomozny Boh? Dyrbja da woni twój Skutk wemni sadžjełacž, dnž ja
 sam do teho swolicž nochzu? Nje, na nidy! Džim bole woni me čžischcža, džim
 bole čžischcžu bo smodlitwu ktebi; džim wjazny ja pak bo modlju, džim krafnischo
 budžesch ty pomhacž; džim wjazny woni sadžjełaju, džim wjazny budžesch dacž bo
 derje radžicž: Tvoja ponož budže schitke jich sadžjełanjo požrecž, kajž Mojsašowin
 had tych kufkarjow hady spožera; Nepschecžel budže do swojeho mecža panyčž, a
 tak budže ta najwetscha nusa a najwetsche sadžjełanje kljepšchemu słužicž a lute
 požonowanje być. Nemožtanuli pschezo bo modljuzny we Krystussu, da može me
 schitko sadžjełacž; wostanu je we nim, da dyrbi schitko wotstupicž, haj wono
 dyrbi me nacž a mi pomhacž, pschetož wono je schitko moje. 1 Kor. 1, 21.

Boh žiwny je, Duscha, schtoda tryschi teže?

Boh sam čžini se šmilnoszu schitku pomož na semi,

Swulkej mozu a šynnoszu kljepšchemu scho wobrocži.

Boh psches nasche pomysłenje troschtuje scho žalosženje.

Sazu bycž, jako selena jydla, namni budže twój płod knamykanju. Hof.
 14, 9. Ja zu wasche dla teho žraczka swaricž zc. Mal. 3, 11. l. t. Zef.
 27, 2:6. Neje to jenemu Sarodnikej' žel, dyž hussanzny te nejljepsche Kczenje a
 plody sežeru? Neje pak jemu wesselje, dyž schitte hałosy wot strawnych płodow
 so žhibuju? O moj nebestki sarodniko! pomhaj, so ja tebi tejšch Wesselje cžinju
 a žane želenje. Daj, so pschezo we Krystussu, mojim winowym penku wostanu,
 a wele płodow pschinežu. Dokelž pak kojždy płod swojich nepschecželow ma, a
 ty šedom nješto dobreho płodžicž možesch, kotrež by ton rješchny nerjad smolom
 škasycž nochžnt; o da nech ja pschiswšjem dobrem bojasny a kedžblivy šym:
 šwar pak ty šam teho žraczka a swarnuj me, kiž ja Krystussowa hałoska šym,
 džen a nož, fajž ty šlubik šy, so moje płodny wostanu hačž do wje žnosže.
 Kotry prožny Sarodnik nebudže swoju saroda derje wobstaracž a džjelacž: a
 ty nedyrbjat moju wutrobu wobdžjelacž? Ty schaf budžesch psches moje plo-
 dy cžesženy. O haj twoja Krystalna rjeka budže me powodžicž, so pojndu
 a wjazny płodow pschinežu.

Nech rješchny nerjad me nesčasny, A mi do wutroby nečasny,
 Mor, Kneže, njesda hussanzow, So ja bewscheje škody mož
 Na dobrych płodach pschiberacž, Moj Šartnarjo, cžže šadowacž.

Ja zu cžinič Matth. 8, 3. Ehteda? Ehtož požadašch. Pšchetož ton
 Knes cžini po woli tych, kotsi šo jeho boja Ps. 145, 19 Haj won cžini
 pšchewšitko, šchtož prošny, aby myšlimy, won nedawa po tem wopři-
 jecžu nascheje wuskeje wutroby, ale po tem Bohastwi šwojeje krašnosze, kajž
 šo hodži po jeho majestecži. Krystus ma šwoje spodobanje na wulkich pro-
 stwach, pšchetož won je wulki Knes, bohaty nawšchjeh, kotsiž šo kajemu
 wołaju. Won šhitko šwoje bohastwo šwojeje sašlužby a šwojich darow
 nima sa šo, (pšchetož sa šo netrebasche won teho, dokelž won Boh šam bje)
 ale sa nas, kiž my šo kajemu wołamy, tejšch sa tych pšchecžiwnych. Te-
 hodla tošame, šchtož won jako šrijeditel ma, neje dale jeho, ale wono je moje,
 dnž ja šo jeno kajemu wołam. O duscha, modl šo, modl šo njete, a dnž šo
 smodlišch, da nedaj nicžo we twojej wutrobi klicžež, hacž jeno to šlowo: Ja
 zu, Ja zu. Boh nemože šhacž, žane šdychowanje neje šubene, kojžde budže
 šam jedyn šnop, haj jedyn dobytk, twoje bohastwo pšchisporečž, a jedyn
 šchaz po druhim tebi pšchinesž. Kak wele je tudy hužom škomdžene! En,
 nochješch da njete ton krotki šbotk teho cžassa smodlitwu na Wječnosž pra-
 wje wukupicž, šlejšig bnež, wele šchazow šromadžicž, a twoju Kronu wo-
 pšchicž? O haj Kneže, pomhaj mi ktemu!

Tam jene kojžde šdychnenje na naschej Kroni Pjarla je.

Josua nepuschči delje swoju ruku, skotrejz bjesche tu lebiju posbenně,
 hacz buchu sbicze schizy wobydlerjo Uja. Jos. 8, 26. Na to je so
 sjewil syn Bozi, so by won te czertowske skutki skasyl. 1 Jan. 3, 8. Zadny
 knezjaty rjedh nemoze sbozej Madu a Wjeru wobstacž. Rom. 6, 14. Tehodla
 skonzuš schitkich slych wobydlerjom twojeje Wutroby a nedaj žanemu rjechej
 we tebi žiwemu bycz a knezječ: pschetož tejšch jeno psches jedny rjedh, možesch ty,
 we tebi žiwemu bycz a knezječ: pschetož tejšch jeno psches jedny rjedh, možesch ty,
 kajž ptač psches jene woczko, popanenn bycz. Esy ty pak wobrocženn a sy
 ty to knestwo na rjedu dostal, nepuschčž schak delje twoju ruku a newotpo-
 zož tu lebiju a ton mecz teho ducha. Tudy neje žane mjesto teho wotpocž-
 wania, žane pschestacžje teho Wojowanja. Czert wopuschči jeno na kwilu
 Krystussa; tak wele skerje pschindže won knam pschezo sasso: haj, dyž czlo-
 wek newachuje, ale žylje smjerom je, pschineše won derje sydom drubich du-
 chow sobu, kotsi horschi sy, dyžli won sam. Traje pak njekotre Wjedženje
 dolho, mysl sebi: drubim so tejšch tak dže; tejšch czi stari sy nadnim se-
 schiedžiwili. Naposkletku budže to dobyčje džim wetsche a skotse: jeno psche-
 dewschitkiny wjezami sapschinn ton schit teje wjern; pschetož jeno ta Wjera
 dobywa. psches kotruž Krystus stobu we slubi je a sa jeneho Muža steji.

Daj mi tu mysl, moj Josua, so wojuju bes pschestacža,
 A ruku predy nepuschču, hacz nepschecželjo sbiczi sy.

9

Mojcže sem a kupujcže bes penes 2c. Jes. 55, 1. Schitko je hottowe. Matth. 22, 4. Teho, kiž kemni pschindže (nech je, schtuž je) nebudu ja wohn wustorcžicž. Jan. 6, 37. Rač by woła macžerna Wutroba jene kore džjecžo, kiž wo pomoz woła wohn wustorcžicž? O duscha, poj, tač derje hačž možesč! Ljepe je, shubenstwom snusu a sženosžu pschindž, hačž gor nepschindž. Nemysł sebi, tajke nusowane pschindženje a modlenje, bes sacžuteje možn, neje Krystuskej spodobue; Nje, Won nepraji: Schtuž tač hylnje a se sacžucžom pschindže, ale won praji: Schtož kemni pschindže, bes Wuwjenenja, teho nebudu ja wohn wustorcžicž. Ty netrebasch žane penesny hegen dostojnosž, ale jeno swoje hubenstwo sobu pschinesž a nadu pyttacž: Boh nelada na twoju sacžutu mož: pschetož to je jeho wosšebdn dar, tu može won rucžje dacž, ale won lada na twoj Fleiž, Ernst a Prozu. „Ty by podobny na tajkeho, kaž Bunjan „pische, kiž pschežo Skok nacž žysche ale kotrehož kojn ljedom cžescki stup džjesche, tudn jeho požadanje nedyrbi sudžene bncž po tej nespjeschnej krocžek „jeho konja (to je twoje ljene cžježo pschi tebi) ale po tem pohanenju, storo „kanju a kažanju swotrohu teho kiž na jeho kribecži sejdži.“

Za pschindu kudy, hubeny,
 Ty, Jesu, hohrjerostmesch me.

Medaj so stemu pschewinacž, ale pschewin ty to ste s dobrem. Rom. 12,
 21. Pschetoz schtu je, kiž by wam moł ste czinicž? 1 Pietr. 3, 13. Nje,
 wono dwojzy rječa: Schitko je wasche. 1 Cor. 3, 21. 22. Schtož pak moje se,
 to dyrbi mi služicž a pomhacž. Tak dyrbja wele wjazy, po Rom. 8, 28. schitke
 wjezy, haj schizy czertoje, slich bronjami, tebi kljepschemu služicž, tebi wjazy
 dobyčja pschinesž, a tež sromnišeho czinicž; a tak dyrbisch ty sawjeszje fromny
 bwež, dokelž ty tak wele pomoznikow stemu masch. Ty jeno dyrbisch to, schtož tež
 franicž može, na prawem mjestdži pschimacž, da krydnesch ty jedny meč do ruki,
 so snim wobaracž. Kherempelaj: Stane so njeschto, schtož tebi napscheczine
 je, neladaj na czlowekow, ale nrdym na Boha, jako by ty snim samym jeno czl-
 nicž mječ, smi jo wet njeho sczetpliwje hohrije kspyttowanju a we poniznoszi, da
 masch ty smelom jene požonowanje. Je to skazenje snuzkach a swobnkach sylnje,
 a ze tež wabicž, nech wono tež džim wjazy wubudži, so sebi myslisch: Nepsche-
 czeljo su ta, o, ja dyrbju wachowacž a Ernst wopokasacž. Szawysluj džim
 wjazy na sebi, džerž so pak a czischež so džim wjazy we modlitwi a Wjeri k Je-
 susnej, kajž džjecžo kmacžeri, dnž wono swjerjo pschibježecž widži; da budže scho
 ste do debreho wobrocžene. „Na Wotoczny Krystussowej dyrbi scho wužitne
 „bryčž, tejšy ton noj, menujznton rječ; praji Lutherns.“

O pomhacž, Kneže, pschewšcho sadžječanje,
 So schitko tu mi kljepschemu so stane.

Woni budźa so pschexo psched nim modlicy. Ps. 72, 15. O dobroczirow
 Kral, psched kotrymž so pschexo modlicy možemy! O schuda nechať so
 modlicy? haj, schtu by jeno ljenosze dla moť! En, neczujesch ty žanu nusu?
 Za ljenos; kama je nusu dos; , tehodla modl so tejšch, dnž najljenišchi sy, hewaf
 wostanejšch ty pschexo ljeni. Modl so, ton swjaty duch pomha tebi so modlicy.
 Luth. „Sdomjerenja tajkeho Modlenja a sobupomožy teho swjateho duchu,
 „dyrbimy tejšch šredža we Wojowanju a bjedženju tych spyttowanjew temu
 „Ežertej nawschecziwo stacž, (a hačž runje tejšch srjeschili smy, niz dołho necžakacž,
 „ale nedym so modlicy) a prajicž: Boh je šmilny, šym ja rjecha dla kmodlenju
 „nekmamy, njete da, kak dyrbu ja činicz? Ja nepožadam kmanišchi bycz, psche-
 „tož ja šym lejder psches mjeru kmany kmodlenju, dofelž ja jedyn wulki žadlawy
 „rjeschnik šym. Jedyn kšesčžjan modli so jedyn wieczny Wotze nasch, psche-
 „tož dofelž to traschenje a čucžje teho rjecha nepschestane, tehodla tejšch neje žane
 „pschestacžje teho modlenja.“ O Kneže, daj, so by tonšamy wieczny We-
 šen tej modlitwy tejšch wemni nidy newuhafnyť.

Polaj, Kneže, čohodla Mi njete nejndže modlitwa;
 Šmi schaf precž scho sadžželanje, Šaczjer ljenos; a to spanje,
 Šbudž, ach šbudž me šnoweho, Šo so modlu horzišcho,
 A tu horzos; wobarnuju, Šhjednje horzišchu ju čuju.

Niczo so pak wjazy nepytta, na sastojnikach, hacz jeno, so swjerni nama-
 Kani budza. 1 Cor. 4, 2. Wy nejsze kami swoji. st. 6, 19. O Kneze,
 nedaj mi niczo, jeli so snim swjernje nehospodarju; dawaschli pak njeschto, da
 daj skojzdy m darom, tejsch ton dar teje swjernosze sobu, a pschihottuj predy
 moju wutrobu ktwojemu kudobju, so ja te dary nerošypam, ale sbojoszu a po-
 nižnoszu wobarnuju a tak nałożu, so ja pschezo wjazy dostanu. Daj mi tejsch
 swjernosz we wojim powołanju, nech schitke moje pschisłuschnosze mi prawje
 na myslach, haj na wutrobi lejza, so ja niczo wot nich newostaju, ale kwatam,
 simojim postajenem schjednem džjełom hottowy bycz. Swarnuj me pak
 psched tem kwatatem a nepravem wabenjom mojeho hegen ducha, a wužiwať
 me tehodla sam, kajz jedyn Muž swoju ruku wužiwa, haj džjełas sam schitko
 wemni a psches me, kajz so tebi spodoba: a dyz ty njeschto wemni a psches me
 džjełasch; da nech ja tebi samemu schitku czesť dawam, a sebi niczo, hacz smolki
 nepschipschu, so bych rubežnik twojeje czesze nebył; pschetož to moje je jeno
 rjedch. Nu Kneze, daj wewschitkim, wossebne, we poněžnoszi, swjernosz.
 Ton hoffartny czern skasn te najljepschi plodny.

Ty Kneze, dawasch moz, sy lochzy naproscheny,
 Daj swjernosz, so twoj dar nebudze rošypneny.

Mojej woczi ladataj stajnje na teho Knesa, pschetož won budže moju no-
 hu se šycze wuczanyč. Ps. 25, 15. Derje temu, kiž šo stajnje boji.
 Pschist. 28, 14. O kak dolho moža nam njekotš nepscheczelo s jech šycžemi po-
 tajene wostacž a nas nahlje poljaz? O wono neje kwureknenju, kak jara lešni a
 bylmi nepscheczelo šu, kak woni pschezo sa nami lašu, a my tak schudžje jako sdu-
 chownymi mordaremi wobdaczi šmy. Derje temu, kiž šebi nicžo nedowjeri, ale
 smolom dyž won wottučzi, šo boji a myšli: O schto budže me dženska napanrcž;
 tak rucžje hacž ja stawam, možu ja moju nobu do schtrykow a šycžow stajicž.
 Dowjerenje namne budže pschezo, dowjerenje, ua tebe, Kneže, nebudže nidy
 šhanibi Ps. 2, 12. Rom. 9, 33. O pomhaj tehodla, so ja šebi nicžo, tebi schitko
 dowjerju, pschezo wachuju a schudžem šo wofelo weladač, džejž strachota je,
 pschiwšchem, tejšch predn hacž recžu, najpredn stobu recžal a pschezo na tebe ladač,
 pschedenšchitkej lešnosžu a Mozutych nepscheczelow šo štebi džeržal, a pschi-
 haj me: tebi, mojim rodžischcžu, derje wobarnowanu wostal, a po twojim snamenju
 pschezowe Wjeri prajit: Ja mam teho Knesa kojždy cžas psched wocžomaj,
 pschetož won je mi na prawizy tehodla budu ja derje wostacž. Ps. 16, 8.
 Nech, Kneže, žadny loscht teh' šwjeta Me nesjebe, dyž cžert me špytta,
 Ežjer šstajnem' wachowanju me, So jeho wot nasdala cžuju,
 A šusdlenjom šo pošyluše, A dobywam, dyž namne dže.

Moj Wotz hacz njett do teho czassa dzjela, a ja dzjelam tejsch. Jan. 5, 17.
 a tak tejsch ton swjaty duch. O duscha, nedyrbjak ton trojjeniczki Boh te-
 ho czerta skutk we tebi skasnycz a wele dobreho dzjelacz? O haj won dawna moznje
 to zeczje a to dokonjenje, won wošebnje to czini, schtož ty sam nemožesch hewač
 nicžo. Zeli so njett wele nemožesch, da won wele czini; nemožeschli gor nicžo, dzim
 ljepe, tedym czini won schitko: pschetož won je twoje schitko, a ty nedyrbišch
 nicžo bycz a nicžo mož. Ty možesch jeho kšchemu sacž, a nedyrbišch wjazy
 sam so wodzicz, ton Wotz dyrbi to dzjecžo regirovacž. O haj, Kneže psches
 moje Wodjenje, zeczje a samojenje, bym ja šebi sam to najwetsche sadželanje a
 kajž penk we puczu. O pomhaj, so bych zylje na šebi sazwyflowak, we Wjeri pak
 na tebi jo wazik a tehodla pschepo we tebi wostač, a so modlujz schitku mož štebe
 czanyč a tak plodny pschinešč, kiž wostanu do wjecžnosze. Pschetož twoja mož
 wemni je jena wjecžna Mož, tak wostane tejsch twoj Skutk wemni, hacž runje
 so sda šlaby bycz, do wjecžnosze, a nihto nemože jon kničžomu czinicž.

Nech ja štebe nejndu ženje, Nech sam nicžo nedžjelam,
 So me šty duch newobczene, Nech scho tebi dzjelacz dam,
 We tej prawej czistoszi, wprawym czasu, we mjeri,
 Nech so radži, so bes škody tebi nesz wjecžne plody.

Pschibližuje so k Bohu, da won so k wam pschibližuje. Stejcie Ciertej napschecziwo. da cjetne won wot was. Jac. 4, 7. 8. a tak ta prosiwa tebo praweho wele samože zc. st. 5, 16. Dawit wosta psched tym Knesom. i Kron. 18, 16. O Duscha, pschibližuj so we modlitwi k Bohu, da won so pschibližuje k tebi, wostan tejsch psched nim, da nemože cžert pschi tebi wostacž: pschetož to kadženje teje modlitwy sacžjeri schitkich cžertow, kajž kad cžoly, wono cžini džitny a wulke wjezy a budže možne cžinicž, schtož nemožne je. Boh je hužom na twoje prostrwu daž, schtož tebi nemožne bjesche. Schtož ty njetk hužom masch, cžini tebi nadžiju k temu, schtož hjescheje nimasch, pschetož predy tejsch tamne nejšy mjež; rehodka modl so jeno we wjeri, da krdnesch ty schitko. Za Dnewjera jeno cžini, so Boh nemože džitnje pomhačž.

Kneže, ja njetk k tebi du, daj, so ja tejsch psched tobu
 Smodlenjom bych stajnje wostaž, stebe mozy wuc'anyž
 Smodlenjom wobstajnosž dostaž, schemu stemu wucžefnyž
 Smodlenjom scho cžinicž mež, smodlenjom wobu a nuz schož
 Smodlenjom tejsch dobryž schitko, smodlenjom sa dobrem staž,
 Smodlenjom mam pomoz njetko, Mi je lahodny twój spschawž
 Daj so bych ja sjenocženy skobu byž tu na semi,
 A psches słowo natwareny smodlenjom schož po tebi,
 Esylny byž we cžerpenju, smodlenjom do nebes du.

Nichto neje dobry, kiba ton jeniczi Boh. Matth. 19, 17. Temu napschezi-
 wo schitko myšle a pomyšlenja nascheje wutroby šu jeno sle kojdy
 čas. 1 Moiss. 6, 5. Jedyn šcheszjan čuje kojdu žtundu to šte waschne teje Wu-
 troby se želenjom, a džerzi šo šameho tehodla ša najbraschnischeho; Jedyn žebak
 mačo wje wot rjecha, a džerzi šo ša liepscheho hač družich. Tehodla wufn šo
 čuč, šo wot Natury žana krepka kwi je dobro we tebi neje, hewak nejš pravje
 pokutny. Šyli pak šo tak posnač a šo wobroczič, nebndž krobly, jako by hužom
 pschewschitke hohry byl; po wele ljetach hačlej budžesch posnač, kažte rosnosze we
 tebi tsja, kotreež ty by nemyšlič. Ty šo tehodla dnrbišch vschezo dale psched šwo-
 jej wutrobu bojecž a na tej nadži šamej wiššacž, jako jedyn kudy pokutny rješnič,
 kiž budže wohn wedženy; hewak ton Phariseiski smolom tu je. Ehtuž šo ša-
 meho žylje wewschjem, jako rješniča wolada, na kotrymž wot Natury ničžo
 dobreho neje a kiž schitko we Krystussu pytta, ton ma tejš džel na žntej sa-
 službi Krystussowej, a može šo we Krystussu, jaka žylje praweho woladacž.
 Nu Kneže! pomhaj, šo ja se želenjom pschezo wjazy posnaju a prejc; činju;
 ja žwat ničžo nesamožu, ale moj Trošcht je, šo ty šam dobry šy a tak tejš
 šam šcho dobre wemni dižetacž možesch a žesch.

Štož nimam ja a šo teži špodoba,
 To moja dušcha štwojich ranora wužyža.

Smi to dźjeczo a cjesch mi jo, ja zu tebi sapřaczič. 2 Mojs. 2, 9. Teho Ne-
 pscheczela dowka dyrbi Mojsaša sdžeržecž, tak dyrbi ton cžert hjeschcže njetk
 nam kžiwenju pomhacž, dyž nas moricž je. l. t. Matth. 12, 48. Schtu je moja
 macž zc. Jes. 8, 10. st. 9, 6. Kneže Jesusso, ty by mi tejšch jene dźjeczo so narodžik, ja
 zu tcže, jako mojeho Immanuela hohrjesacž, ty budžesch mi krašnje sapřaczič, haj
 ty sam budžesch moj Schkit a moja jara wulka sda, a budžesch me pscheczirwo
 schitkim nepscheczelam šynje schuzowacž. Moj Sbožniko, ty by moj, tehodla je
 schitko moje, twoj Wotz, twoj duch, twoje žyke Nebjo, haj schitko schtož so šrane,
 schizy nepscheczeljo šu moji, mojeho Sboža šlužomnižy a pomoznižy. O so bych
 so psched nicžim nebojač, ale smolom myšlit, wone je moje, a so bych ja jeno schit-
 ko prawje wužiwač; da dyrbi tejšch to najhorsche mi kljepschemu šlužicž, a bes
 njeho mi šnadž to najnusnišche by šalnučo: Kajž Wjetr a woda tej lodži aby
 temu Mtonej.

Zem' dźjeszu najštabšchemu Nej' ničžo kpschitunanju,

Ze Wjetry smorjom jemu woczichnu wczepetanju,

Zem' Zandželjo šu šlužobni, Schon cžert so psched nim nastroži,
 šewschitkim šwojim wojskom.

Kak ja šym njetk wessely So mi dźjeczo date je,

Cžercži so njetk stroža, Šchodžicž mi nemoža

Schtudu me njetk napane? Moj Immanuel tu je.

Reczće beshobu wot psalmow a wot kwalobnych a duchomnych kyrli
 schow. Eph. 5, 19. Roswuczće a napominajće so sami. Koloss. 3, 16.
 Pshetož Boh poruczi kojdemu swojeho blischeho. Sir. 17, 12. Jeli so pak
 dyrbinny jeho czjelne kubko pomhacž poljepschowacž a swarnowacž kak wele roja-
 žy to duchomne pshes duchomne wuzitne rostreczenje! „Ale, dyž schtu kbožim
 „džjecžom pshindže, da je jemu styščno a woni newedža, schto recžecž dyrbja, po-
 „tom recža woni, jeli so niž knicžomne, tolla newuzitne wježy, aby knajmenschemu
 „pshidacža druhim tajke cziničž, a melcža ktemu. Ja ju prajicž: kak ja sym
 „czinič. Ja sym klubemu Bohu sdychowač a prajič: Luby Božo, je sym hosžja
 „dostač, a nimam nicžo jemu prjotk stajicž, daj mi schak kljeb. Ja sym tejšch tajke
 „mozne wuškschanje shonič, so ja smojim hosžjom nydym do wuzitneho ros-
 „reczenja pshischol sym; a tak wobkhowam ja dobre swjedomnje, hacž runje
 „temu druhemu ert samersnuč je.“ Njekotsi nerosomni swjetnje mudri maju
 „bojste wježy kwulkemu pohorschenju sa smjech, a tak tejšch tu modlitwu, jako by
 „rosom a wohla skazenaj nebyłaj a to modlenje nusne nebyło. Ale jich trechi,
 „schtož Rom. 1, 22. stej. Kak budže tajkim hubenym wušmewžam na smert-
 „nem ložu a pshed sudom so stacž! O dy bychy schizy so warnowacž dali!
 „Nech, Kneže, twoj duch jasyk wodži, A daj mi recžecž kajž so hodži;
 „O sini me žylje do tebe A melcž recž sam pshesemne.

Noweste to jeho wučomnikam a Pietrej (temu klz bje žobofo panył wosfe-
 bie Mark. 16, 7. Jeli schtu by strjeschił, da mamy recznik: pola Wotza
 Jesom Krysta zc. 1 Jan. -, 1. 2. Posylncze sašo te wissaze ruki a te wustate
 kolena. Hebr. 12, 12. Pšchetož dźjelawa ruka budže knežicž. Pšchisl. 12, 24.
 O Duscha! šn ty sašo ljenja a neshwjerna byla, haj panuła da jo frejlich nedyr-
 bisch sa šuadne mjecž; schtoda pak zesch dołho lejžo wostacž a skoržicž? Stawaj
 a prosch Jelussa sa wodacžje: Won ze tebi, kajž Pietra rad sašo hohrjesacž a tebi
 wodacž; pšchetož won je tejšch sa tych pšhecžirnych dary dostał. Šapšchimn je-
 no smolom twoje wuplaczerske penesh, kotrež wetsche šu, jako scheho šwjeta
 rječ, a myšl šebi, wone šu tejšch sa tuton rječ date, a tebi je pšches nje hužom to
 wodacžje šafkuzene, a we Chcženžy šuadndate. Medaj jeno Butrobu panucž, wele
 mene kodž do šwjeta. Boh tebi tejšch we tem šlowi šnoweho šwoju ruku dawaj,
 posbjem šo pšches to a smi šo dale džim liepe na kodžbu, bydž ponižnišchi a scžer-
 pliwišchi šdruhimi, pšchetož jeneho Šcheszjana nohi šo zwar podšunu,
 ale we poni nosy.

Medaj mi mjera we cžježi, Nepschidaj to najmensche mi
 We cžimiž šo moj duch pytta šam, nech radši wele Šchiža mam,
 Nech wstajnej bošoji ja kodžu, šo šebi dale ja neschkodžu
 Nech ružy šwjeru wojujetej hacž nepschecželow pobijetej.

Daj, my pschindžemy ktebi. Jer. 3, 22. (a) Ja pschindu kwam. Jan. 14, 18.
 Lada to lubosne snamjo Luk. 19, 4-6. Zacheus bjezesche, so by Jesussa
 widzil zc. a Jesus djesche knjemu: Zacheo lies rucyje delje zc. Moj Jesu,
 ja zu ktebi, a ty kemni. O tak my derje romadzje pschindž dyrbinj. Schtu ze
 jo wobarac; a bes nas pschindž? Žadny czert a žadny rjeh: pschetož ta szjena
 je precz szinena. Luth. „Ty prajisch, poj sem kemni, kiž ja nejšym twoj
 „njewny šudnik, ale twoj troschtny šriednik bes twojim nastroženem šrije-
 „domnjom a Bohom; dzerž šo kemni a neboj šo psched žanym njewom. Ežo-
 „hodla? Pschetož ja tu šejdžu, jeli so domne wjerisch, so ja bes tebe a Boha
 „stupju, so žadny Njew a žana neuada teže trechicž nemože. Pschetož, dnž
 „njew a schtraffa na tebe hicž dyrbi, da wona predy namne pschindž dyrbi; to
 „pak je nemožne: pschetož won je to lube džeežo, we kotremž schitka nada bydli,
 „dnž Botž na njeho (a na nas wenim) lada, da dyrbi schitko luta Lubož a
 „Nada bycz we nebeffach a na semi, a schon njew šahinucž. Eph. 1, 6.“ Ze štra-
 chota a to bjedženje wulke; da kwata Boh špomozu. Šewak komdži šo won,
 a štem žytem wobnowenjom jeno po mału dake dže, so bychmy ščerpliwosž a
 Wjeru wopokasali, tejšch šdruhiny ščerpliwí byli, a žwar kwatali, ale tejšch
 czakac; wufli.

Daj, Kneže, so šo nefaschynatam, nech štobu ktemu Botžej kwatam.

Wot teho cžaska, jako sřym ja křpharaonej nuž schoł, so bych snim recžak
 wtwojim meni, je won bjeschcže hurje sřym ludom sařadžak 2 Mojs. 5,
 23. Kunje we tem cžasu, dnž Boh nam wot jeneje rjeschneje nusy a šlabosže pom-
 hacž je, da won dej šamej najbole nas wabicž a tyszicž, so my šebi myšlimy, so
 nidy tač slje a tyszenje suami bylo neje, a tač wono dže psches cžjemnosž kteinu
 šrojetku, psches newjeru kwojeri, psches hordosž kponižnosži a. t. d. „Pšchetož Boh
 „necžini, kajž Lutherus praji, nikoho kwulkemu šwojatemu, kiba so jeho predy
 „ščžinič je kwulkemu rjeschntkej.“ Nječy dyrbi predy tač wulki a rjeschny byčž,
 so my šo teho šatamanštra dostojnych dđeržimy a tehodla łobofo šhibowani ša
 wodacžje prošycž wuknemy a na naschej praundosži a Mozy šazwoflujemy, a Kry-
 stussa jeno naschu jenicžku praundosž byčž damy, tejšch pschežo wenim wostanemy
 a snjeho ščitku mož křwecženju wosmemy. Łošame jeno temu rjechej tu łowu
 rošłama. Ja to Wodacžje nesatožu na moje dobyčje ale to dobyčžje na to Wo-
 dacžje. Ja šo bjedžu, ale nemyšlu, so rječy mi tedy hačlej budže wodaty, dnž jon
 Pšchewinu, ale ja pyttam predy to wodacžje a wjerju, so won mi je wodaty; a
 tač šo bjedžu we Wjeri pschecžiwu rjechej, kiž hužom wodaty je, jako tajki, kiž we
 Krystussu pola Boha jara derje a we nadži, haj we šlubi snim stejš pschecžiwu
 ščitkim nepschecželam. Tu, tu je mjer, Watroba, Mož a tač tejšch dobyčžje.
 Jes. 33, 24.

Dnž nepschecžel je rošłobeny, do wmořja budže penuceny.

Wrocźe ƚo, wy nepoƚłuschny dźjeci, da zu waschu nepoƚłuschnoƚ ƚa
 hojicź. Jer. 3, 22. Jako won hjeschcze dalo ƚo bjesche zc. Luc. 15, 20.
 Ty wotpanjene dźjecjo, ty ƚabludźena wozja, ƚłysch ƚchaf ton ƚo ƚ twojeho nana
 a twojeho pastyrja: **Wrocź ƚo, Wrocź ƚo!** Ach nebję dljeje se ƚwjetom na
 ƚhjerokim puczu. Mej ƚo tebi te ƚwjetne ƚłodźisny wostudźiły? Necźi schczi
 tczje žane nusa? Wona ƚchaf tebe dyrbi ƚ Bohu nacź. Ej, twoj **Wotz** a twoj
Pastyr pytta tczje, **Won** dze, tebi napschecziwo a woła tebi, **Won** ze tebe rad a
 ƚwe ƚe ƚo ƚu hohrjesacź; pschindź jeno ƚplacjom a smodlenjom, ƚajź ton subjenny
 ƚyn, **Won** ze tebi wodacź, hacź; ty runje psches mjeru ƚlje cźinił ƚy. **Won** moze
 a ze tebe tejsch ƚahojicź a poljepschowacź, hacź runje ty jemu psches mjeru ƚkaźenu
 wutrobu ma ƚch; **Won** moze tczje ƚo ƚ frej cźinicź, hacź runje we cźertowskej
 ƚłami tsi ƚch a wjazy hacź se ƚndom duchami wob ƚnyjenny ƚy: daj ƚo jeno do nu-
 terneje modlitwy, a pschindź tak hubenny a ƚorn, hacź ƚy! **Pschetoź** ƚjekar a ƚort,
 ƚohaczi a ƚudzi ƚłuscheju a ƚchikuja ƚo derje romadu. **Won** ƚahoji ƚchitke
 ƚrachi, a won budze ƚchitko, ƚchtoź tebi nemoźne je, moźne ƚcźinicź.

Won jeno tam ton ƚjekar je, dzejź ƚorn rjeschni ƚdychuje;
Njetk **Kneze**, ƚchitke moje rany wotte ƚ budza ƚjekowane.

Zehodla wachujće kójdy čas a modlcje so. Luc. 21, 36. Wotpołožmy ton rječ 2c. Hebr. 12, 1. Wutroby nejsu kajž Seger, kotrnyž my schjednje jeno jednu mol hohrje cžanycž trebamy: Nje, ta ljenosž, kiž pschezo so nas twerdžje džerži a to rosproschenje je jara wulke. My dyrbinmy so sa džen husto sbudžicž, haj pschezo wachowacž, ton rječ, kiž so nas pschezo twerdžje džerži, wotpołožicž, a tehodla dyrbinmy smodlitwu wobu a nuž kodžicž, a schitke tejšch te najmensche wjezyn so modlžuzny cžinicž a spyttowacž, sčto teho Knesa wohla je, herwak nebudža wone kbo: ej cžeszi ale we hegen wohli a Nežonowanju so stacž. Dnyž my pak we modlitwi pschecžimo naschej hegen Wohli so bjedžimy a kójdu sčtundu cžerpimy a na prut, haj na to kiwanje posłuchamy; da nebudže njekotre wulke cžerpenje, jako křjut a pejšcha na nas pschindž: pschetož to bremjo, kotrež hegen wohla a Nescžerpliwosž na nas kładže, je pschezo to najwetsche. Jedyn kšchesžjan ma schjednje swoju nusu a bremjo, kajž Seger swoje punty, kotrež to cžječo delje cžene, so by duch do wosokosže schoł. Zeli so njek njesčto pschindže, da pomysl šebi: to je dženša moj Punt, moje swucžowanje a Wabenje ktemu kłowu a kmodlitwi. O Kneže, nech ja schak pschezo twoj lahodny spšcharw nežu a šam šebi snicžim bremjo a ljenosž necžinju.

Nech schitko cžinju smodlitwu, a moju wohlu necžinju,
Nech moje cžinenje so radži a žana ljenosž mi neswadži.

C jin rachnowanje wot twojeho sastojstwa. Luc. 16, 2. Ach Kneže! kak
 slje bym ja smojimi darami, jako sežajom a smozami wokolo kodzik! ach wo-
 da j po twojej nedogruntowanej smilnoszi, wuhajll to rachnowanje stwojej krmju
 a da j, ~~so bych potom~~, so by wono mi na konzu jara czeschte nebylo, ~~schjebnje~~, ^{a so bych} haž
 kojdu žtundu Wotrachnowanje dzeržak, a wele kedžbliwischi, dzjelawischi,
 swjernischi a starosziwischi byl. Swarnaj me pak psched schitkimi netrebnimi
 staroszemi! pschetoz ton Wetroczk netreba so staracz, dze won njeschto dostacz, ale
 jeno kak won schitko swjera sastacz dyrbi Lutherus praji: „Kostwacz ty me
 „Božo, a da j mi bylnosz a mudrosz, so bych moj dom aby kraj prawje regirowacz
 „moł, bydž ty ton najwoschi Regenta a Hospodar, ja zu rad twoj Wetroczk bycz,
 „ale regiruj me tak, so ja so newrocju aniz schkodu necžinju.“ Schtuž s Bohom
 ochze rachnowacz a prawowacz, ale jemu prawo da, a so wewschrech, tejsch
 w nastjepschich skutkach, jako rjeschnika posnaje, temu won sažo prawo da, me-
 nujzy to Prawo swojeho lubeho syna, to dječaze Prawo, a ten so tejsch
 rad, jako dječžo wot njeho da regirowacz.

Regiruj wutrobu a dom, Wuwedž ty sam, schto? ja mam cžinicž,

Ja zu bycz serwschjem spokojom, ty nemožesch slje somnu mjenicz:

Ja sam scho skau, to ja derje wjem,

Bydž tehodla moj Knes, nech ja twoj wotrocž bym.

Spyttaj ze so kani, hacz se we wjeri. 2 Kor. 13, 5. Niekotry by so wo-
 broczik a wjerik, dy by won so sa wjerjazeho nedzerzak a sebi nemysli:
 Za tolla nejšym zadny pohan, ja schak mam huzom tu wjeru. Pshetoz schtu-
 wjeru ma, ton sebi husto myšli, so'zanu nima, a schtuž ju nima, ton myšli sebi,
 so wjeru dosz ma. Ale ta Wjera budze jeno we kobofo shibowanej Wutrobi dzje-
 kana, dyž rječ prawje saczuty a sa wulki dzerzany budze, tak, so jedny so swutro-
 bu, kaz predy sertom, sa najwetscheho rješnika dzerzi a pod schitke stworenja so
 shibuje. Bes tajkeje pokuty nepschindzesch ty psches te prawe rota, a twoja Wje-
 ra je falschna a jeno lute myšljenje: pschetož ta Wjera je najczescha Wjež, tejšch
 jenemu božemu dzjeszu. Wona Krystussa do wutroby wosme a pschewine czerta,
 šwojet, a schje rjechi; to tak lochzy neindze. Dy by twoja Wjera prawa Wjera by-
 la, da by niczo nebylo: pschetož schto je lože jako tajke myšljenje? žane modlit-
 wa sa wjeru, tejšch žane bjedzenje a spyttowanje nusne nebylo, a tuton Schpruch
 by podarmo we Biblije byl. Pshetož tajku Wjeru maju schizn, tejšch czi naj-
 beshoznischi. Ale nje, Wona rjeka schaz to dobyczje, kotraz šwojet je pschewinula,
 a dyž czi prieni kšcheszjenje so spyttacz dyrbjachu, wele wjazn mn. Tehodla sin-
 to najwjeszische, a prosch predy sa wjeru, kiz we šmerczi wobsteje.

Daj mi dla twojej šmilnosze tu prawu sbožnu wjeru :c.

N. 225. v. 3.

Swojeho mena dla zyl ty me wodzicz a wesz. Ty zyl me stejje sycze
 wuczancuz zc. Ps. 31, 4-6. Dyž tschinja pocza czanucz, tedym wetnu
 Moisas: Kneze postan, nech twoj nepscheczelo rosproscheni budze, a
 czi, korsi tebe hidza, psched tobu czekaju. 4 Moiss. 10, 35. Kozdy ma swoj
 hegen dar, a tejsch swojich hegen wosebnych nepscheczelow, kiz jemu schelake by-
 cze a sadzjetanje na pucz poloza. Ale runje tajz jenemu Kralej, dyž won rej-
 zuje, schitko spucza hiez dyrbi, tak wele wjazn nam, dyž Kral schittich Kralow nas
 wodzi a predy nas czenje. O Kneze pomhaj jeno, so ja jeno ua twoje kiwanje du
 a stejju. 4 Moiss. 9, 17-23. a ty pschezo predy me kodzisch a mi Rum czinisch, so
 bychu schizy nepscheczelo czekali, haj, do swojich syczow panuli. Pschetoz ty,
 kiz ty we nebesach bydlisch, smiejesch so tolla schitkim mojim, tejsch suzkomnym
 nepscheczelam a budzesch hjescheze jich najwetschu lehuosz a moz namni khaubi
 sczinicz, tejsch teho najtraschuischeho nepscheczela, Haj, Kneze, ty rokwjeczisch
 moju czekanosz a ty by Schkit schitkim korsi so tebi dowjerja, teich mi,
 a wuczisch mojej ruzy wojowacz. Ps. 18, 29-36. Haj ty wojujesch jako
 mojeho sluba Boh sam samne. Tu dyrbi schitko czekucz.

Ty ducho nady pschimni stej, A nedaj mi schak panucz,
 Czini moj kod wjesty a tejsch frej, so mozu secher czanucz
 Ach wojuj smojim winikom, tak mozu wjeszje dobycz
 Dyž pschindze se slem myslenjom, da mozesch jeho pobicz.

Wachujcie (a wopokazje swjernos; kojzdu ztundu) pschetož wy newjesze, we kotrej ztundzi wasch Knes pschindž budže. Matth. 24, 42. Jedyn kschesjan ma dwje wachomnej woczy, sjenem wokom woblada won so sameho pschezo jako rjeschnika, stem druhim we Krystussu bes rjecha. Na to dyrbi won pschezo wachowacž, pschetož rucžje wotpolada won na druhich aby na swoje dary; potom so sbjene hordosž aby sazwyflowanje. Woboje pak so ne hodži ktej poßlenej ztundži.

Kneže, dai, so prawje swjerny kojzdu ztundu sym a wjerny!
 Kojzdu ztundu zyl me stworicz snoweho so w duchu horicz
 Kojzdu ztunda sam so sbudžicz, kojzdu ztundu sam so budžicz,
 Kojzdu ztundu tebe zadacz a na twoje wočo ladacz,
 Kojzdu ztundu prawje kodicž, Kneže ty zyl sam me wodžicz!
 Kojzdu ztundu tebe kwalicž, džakny wopor tebi palicz;
 Kojzdu ztundu nech so passu wtwojim słowi a w schjem czassu
 Moj kschiz neschu a so bjedju, wutrobu wot sleho redju,
 Kojzdu ztundu bole wjerju, kojzdu ztunda lubosž czjerju,
 Kojzdu ztundu tebe proschu, pschezo wjazy plodom noschu,
 Kojzdu ztundu moj čas kupju, kdebnyczu tejsch bližo skupju,
 Kojzdu ztundu na konž spomnju a so nebestow dopomnju;
 Kneže djerž me kojzdu ztundu swjerneho so knebju dojudu.

Šhto je tebi, *Esther*, ty *Kralowa*? a šhto je twoja prostwa? tejšch pož
 Štoja teho *Kralestwa* dyrbi tebi data byčž. *Esth.* 5, 3. O *Duscha*, nesa-
 huje tebi ničžo? *Nimash* ty ničžo prošycž? O haj, jara wele. Ty *pschibližuj* šo
 ktwojemu *ludofnemu Kralej* a *Nawoženi* bes *bojosze*. Taj won *wupschjestre* kre-
 bi šwoj *šzeptar* a praji: *Prosch, prosch* jeno, ja za tebi niz jeno tu *požožu*, ale
 moje žyłe *Kralestwo* haj me šameho tebi šobudžjelicž. O *Duscha*, tehodla nedaj
 šebi ničžo *psches mjeru wulke*, ale tejšch ničžo *psches mjeru małe* byčž, *prosch* a
 praj jemu šhitko: *pschetož* jeho *lubosnosž* ze tejšch to *najmensche šlyšecž*,
 haj won to *nochze wedžicž*, *schtož* ty jemu *neprajisch*; *schtož* pak jemu *prajene*
 je, to *hužom* na *pravem mjestzi* je a *neje wjazy* na *twojej* ale na jeho *wutrobi*,
 šotraž *nebudže wotpocžowacž*, *hacž* tebi je *pomhane*. Ty šy *šhak* *hužom* *husto*
 we *mašem* a we *wulkim* jeho *pomoz šhonika*, *pschetož* won je, *liž* tak rad a
šewšcheho pomha. Ty šebi *myšlišch*, šo ty jeho *požadash* a *čzenesch* a šo won šo
wobara; *nje*, won *čzene teže*, a ze *wjazy*, *hacž* ty, *twoju pomoz*: *pschetož*
 won *šhak* tejšch *dawa* to *zecžje*.

To, *Kneže*, *wotpuschcž* *mojej wjeri*, šo *polada* do šwojatnizy,
 A *wokšewi* šo *wtwojim mjeri*, šo *steho troscht* ma, a *čješ* ty:
Ktej duschi *nakil* *twoju nadu*, *dyž* ktebi *šrudna pchistupa*,
 A šo *psched* *tobu pokila*, da *pschistup* *knej* a *daj jej radu*. *N.* 226. v. 2.

Schtoha zeisch so bych tebi cžinił? Luk. 18, 41. O Kneže, nepraschach ty me tejšch tał? O haj. Nu ja tejšch wotmolwju: Kneže, so bych sasso widžič, kał lubosny ty by, so bych we twojim šwjetli twoju lubosž posnał a teže saso labo- wał, to je to wopschijecžje šhitkeje mojeje prostwy: pschetož ty požadasch to sern- stom wottemne. 1 Kor. 16, 22. Ty tolla nicžo wottemne nežadach, jako wottem- ne šameho: pschetož ty wješch, so ja nicžo nesamožu; ale ty jeno stem me wucžisch, schtož ja požadacz dyrbu wottebe, a schtož ty tejšch rad daroacz a džjelacz zeisch. Pschetož ty nicžo nepožadasch, kiba schtož ty šam džjelasch, a ty džjelasch schitko, schitko, schtož požadasch. Žadaschli wottemne wjeru a lubosž, a ja ju wottebe požavam, daj, ach daj ju mi, da ja ju tebi sasso dam, pschetož tebi šo jeno spodoba tn aj, enen dar. O tehodla budžesch ty mi ju wješžje dacž! Moje Šbožje pał neje na moju, ale na twoju a teho Wotza wječnu lubosž a prjotksacžje we tebi sałožene, so me suadny zeisch šboineho cžinicž. Tak kodžu ja slutej nadu a swoda- cžom pschikryty. Ty najriensche kubło by, džejž moja myšl wotpoczne.

Kneže Jesu moja krašnosž, daj mi widžicž twoju jašnosž,
 So ja twoju lubosž kwalu wšprzej lubosži šo palu,
 Mech me twoja lubosž cžjeti šo teži woprowacz we wjeri,
 Ja twoj žimny wostacz budu, dnž žesch, pschindu ktwojem' ludu,
 Mech bym na semi teži šwjerny, bes falschnosže kšchesžjan wjeru.

21. Dec.

355.

Neli so wy so wobrocizje a smjerom budzecie, budze mam pomhane zc.
Jes. 30, 15. Schitko, schtoz so tezi stane, to czerp. Sir. 2, 4. Kischezjenjo
dyrbja czerpicz. We tem wobsteja nasche bronje, tedym wojuje Boh sa nas a
pomha nam. Nochzeschli czerpicz, ale kodzisch tam a sem, skorzicz a czlowski
troscht spyttasch, aby sebi sam pomhacz: da skomdzisch bojski troscht a Bohu po-
moz; ty kałasch do czmewow njesda twojich nesczerpliwych myšlow a czinisch se-
bi a druhim wjazn czerpenja, haj, ty wojujesch pscheczivo Bohu, kiž twuju nesczer-
pliwosz, njew a hordosz sahajicz ze. Pschetož džim nesczerpliwischi a džiwischi ty
by, džim kobscha je twoja schkoda, džim nusnische je tebi to czerpenje, jako bentuch,
kiž twoje džiwje mjašo wukuša. Zeschli jo sam precz tornycz, da budze ta
schkoda a bolosz jeno horscha. Haj, schtuž jenemu czerpenju cžekue, ton šnadž
do džešacz druhich czerpenjow bježi. Husto možemy derje sebi sami sujeho
wohn pomhacz, ale ta pomoz neje tak krašna a sbožna, jako dy bychmy
doczakali a sebi Bohu pomhacz damy.

Schto skorzisch na nemjerne cžassy tudy?

Ton stary czlowek jeno nusa ma, Ton tolla junu dyrbi do rowa.

Nlech kohodla kschiz jeho trechi drudy;

Dyž wumre ton, šu ljepsche cžassy tudy.

Ton nemjer wtebi je: je wtebi ponižnosz

Da žadyn Law a Bar necžini tebi škosz.

Schtu so rad da žtraffowac, ton budze mudy, schtuž pak nežtraffo-
 wany byc, ze, wostane blasen: Pschisl. 12, 1. dy by runje wulki mudy
 teho swieta byl. Tehodla dyrbinymy to poztraffowanje, dy by wono runje
 tak czyste nebylo, tolla hohrjesac, a nedyrbinymy czern a wost byc, kotliž
 teho, kiž so jich dotkne smolom bolosnje kałaju. Nic, o tak ste nemože wot
 nas reczane bnež, kotrež by po korenju we nas nebylo, a hacž runje samy
 naschu blabosz postajemy a pscheczivo nej so bjeđimy, da wono so tolla
 pschezo stajkim ernstom nestane, so pschezo pschewinemy: tehodla pschindie
 Boh s druhim tejšch suadž wottrem žtraffowanjem wot druhich ludži nam
 k pomoz; pschetož Boh wuziwa tejšch te smolki tych druhich knaschemu ljep-
 schemu. Zeli so schitko hohrie wosmemy jako wot njeho sameho, a bjeđi-
 my so dym bole pscheczivo tej blaboszi, so nascherru blischemu dale nebych-
 my pohorschlivi byli; da wjeszje jene dobyczje po druhim mamy: bymy my
 pak nescherpliw. **W**emy so wele samolwic, a ni zo na nas bedžo newostajic, s
 da cjinimy to ste horsche a komdžimy nasche a druhich poljepschowanje.
 Kneze, poljepschuj nas, a daj scherpliwosz. Pschetož.

Ehtuž so czerpenja ze sminucž na teho so budže linucž.
 Daj, so tak so ponlžimy, so tejšch scho ste pschewinemy.

Syj ja słaby hym ja słny. 2 Kor. 12, 10. Pšchetož ton Knes je moja
 moz. 2 Mojs. 15, 2. Schtuž ko teho Knesa boje ma słny nadžiju.
 Pšchisl. 14, 26. Džim wjazny my naschu słabosž cžujemy, a na šebi sazwyfluje-
 my, džim troschtnišcho možemy šo na Boha spuschežecž. Za bojosž a Newjera
 do Boha pšhindže swetscho steho dowjerenja na šo šameho. Luth. praji
 „Zedyn kšchesžjan je pschezo we Bohabojasnosži, a myšti wewšchjem: O Kneže,
 „dy by jeno šo tebi spodobal: pschetož ton prawy duch je bojasny psched Bo-
 „hom, ale pschecžiwu Tyrannam a cžertej dune ton šwjaty duch jenu kroblosž
 „do Wutrobn. Tam rjeka wono: hym ja runje kuda wacika: tolla hym ja
 „słny: pschetož ton Knes je moja słnosž, žej a Moz budže mi njeschto wot-
 „lamacž? Woni nešbu pschecžiwu mi, ale pschecžiwu tebi, Božo, wojowali. Ja
 „hym twoja słabosž, ty hym moja słnosž. Ton cžert nas zwar sa słabnych džerži,
 „ale dyž kbitwi dže, da rekne Boh: Ja hym tudy, Potom wono šo šrane, kajž
 „šienej wažku na wudži, kotruž ryba požrecž ze, ale snej popanjena budže.
 „Tak Boh nam tejšch da słabnym bycž ale won je pschi nas se šwojej słnosžu po-
 „tajeny a šdžerži nas. Zedyn pschibienu cži nepscheczeli a zedža nas požrecž, ne-
 „wedža pak, šo woni teže, Božo, požrecž zedža, to woni wurwešž nebudža Nje.“

Boh cžerta škosž we ruzny ma, psches nju moz wjery pschibywa.

Kajž wohen psches škomu, 2 Mojs. 15, 7.

Schtuj wjeri, ton neczjeka. Ses. 28, 16. Ty pak posbjen twoj kij. 2 Mojs. 14, 16. Nowe swucžowanie, nowe žonowanie! Schtož ku wjeru najwjazn sadzjeka, haj sahubicž ze, dyrbi knej najwjazn pomhacž. Na naschej Wjeri psched božimaj woczomaj je wele ležane Jer. 5, 3. Dokelž won nam tak rad powha, ale predy pymbacž nemože, hacž won Wjeru dawa; pschetož wono pscheko rjeka: Twoja wjera je tebi pomhaka. Zesch ty tehodla pomoz, wjer jeno: ta ponizna wjera ma Boha, kaž wona ze, a dostane schitko. Matth. 15, 25. Luth. Za wjera je prawy džiw, kiž jenemu hewak słabemu czlowekej tajku wutrobu cžini, so won rekne: dy bychy schizy cžertoso namne panuli, a schizy Kežorojo, Krajojo, Nepjo a Semju pschežiwu mi byli, da tolla wjem ja, so sdžeržany budu. Schtuj pak newjeri, stem nemože Boh žadyn džiw aniz džiwne zejchi cžinicž. Me cži, kiž so Bohu dowjerja, budža wumoženi, dyrbjalo skerje nebjo a semja sajduž: pschetož won je słubik a prajik: budžeschli wjericž, da budže tebi pomhane; jeho słowo jemu wjazn płacži, dylili nebjo a semja, pschetož psches to je won schitko stworik, tehodla won tejšch ze, so my jeho słowu wjazn wjericž dyrbinny, dy bychy runje Nebjo a Semja a schitke wjesdy pschecžiwu nam byli. Tehodla smi to słowo do ruki, rubaj fryšnje wokolo so, da dyrbi schitko wotstupicž a rum cžinicž.

Džim wjazn nepschecželow widžu, Džim wjazn so psches słowo bjedžu.

Zeli schtu samnu pschindž, ton saprej šo šam. Luc. 9, 23. Tak schitko druhe
 budže loschke. My to posnajemy, so my nicžo nejšmy, tehodla tejšch nicžeho
 dostojni, a nicžo wot šwojeho nimamy, tak tejšch nicžo subicž nemožemy. My ža-
 ne hegen kubka nimamy: pschetož my jeno šmy Boži sastojnižy. My nimamy
 žaneje hegen cžesze aniz hajnbny, po šwjetyym waschnju; pschetož to jeno je
 nascha cžesz, dnž Boh psches nas cžeszeny budže, a to je nascha hajnba, dnž Boh
 psches nas wotcžeszeny budže. Boža cžesz dyrbi nam jeno na Wutrobi lejžecž,
 a tehodla dyrbimy we božej Wjezy žwar byčž, kajž laroy, ale we naschej hegen
 Wjezy, kajž jehnjatki. Dnž njetk njeschto šo tebi stane, a tebi neje jenicžy cžinicž
 wo Božu cžesz a twojeho blischeho sbožje, ale jeno wot twoje, a ty nicžo nochžesch
 cžerpicž, da wono šo tebi radžicž nebudžeale wono budže tebi wetschu cžwjelu
 cžinicž. Tehodla saprej šo šam, ty nicžo nebudžesch subicž, hacž jeno schtož
 teje cžwjeluje a ty dostanesch sa to Krystussa seroschjem duchomnem a cžjelnem
 požonowanjom, kajž wele tebi sbožne je a ty šy spokojeni a troschtowany.
 Schtuž pak se šwojimi wošebnemí wjezami šo temu šwjetej po jeho Wasch-
 nju spodobacž ze, a šo šameho a šwoju cžesz pytta, ton nemože sa Krystussom
 kodžicž a psched Bohom troschtny byčž, a kak budže we šmercži a psched šu-
 dom stacž? Tudy nech šo wobhonja tejšch cži rošwucženi. Komu woni šo
 spodobuju? Bohu aby šwjetej?

Nech nicžo šym, bydž, Kneže, scho, da schitko loschžy stane šo.

Kač dolho zecze klazacŕ na wobaj bočaj? 1 Kral. 18, 21. (Nje) runje jako wy ŕe jeno myŕlili wot Boha wotŕupicŕ, tač wobrocŕcŕe ŕo njett a pyttajcŕe jeho dŕeŕŕacŕ krocŕ wjazy. Baruch 4, 28. Njekotry ze Boŕim dŕjecŕom a teŕŕŕ temu ŕwjetej ŕo ŕpodobacŕ, a dŕerŕi teho ŕa mudreho: tajkŕich popane ton Knes we ŕich mudroŕŕi a da jim huŕto teŕŕŕ pŕŕhed ŕwjetom khandi pŕŕindŕ. O Duŕŕa! kač dolho zeŕŕŕ ŕwoju wutrobu dŕjelicŕ? Kač dolho komdŕiŕŕ ŕo, ŕo zŕkŕe bes wurŕjenenja a wucŕinenja Bohu podacŕ? Zescli ŕbo ny bycŕ, da dyrbiŕŕ tolla zŕkŕe hinajkŕŕi bycŕ, menujŕny boŕŕki a duchomnje ŕmyŕlenn. Dŕim dljeje ty pak ŕo komdŕiŕŕ a ŕebi wurŕjenisŕ, dŕim cŕeŕŕe budŕe twoje wobrocŕzenje, haj kač rucŕje pŕŕekwata tebe ta ŕmencŕ? Sčto budŕe tebi tam ŕwjet pomhacŕ. Pŕŕi Jeŕuŕŕu dyrbi tebi tauŕendmol kŕepe bycŕ we ŕiwenju a wurŕecŕu. Zehodla kwataj a newurŕjen ŕebi nicŕo, Boh ze tu zŕku wutrobu. Tudy rŕeka: Aby mi zŕkŕe ŕo daj, aby ŕo ŕcheho woŕŕaj. Sčtuŕ ŕo a ŕŕitko, ŕčtoŕ won ma, Bohu zŕkŕe nepoda, nidy prawje nepŕŕindŕe kwotpocŕinŕej.

Dy bych, kajŕ predy ŕym po ŕwjetnem waŕŕnju kodŕiŕ
 Njett hjeŕŕe dŕeŕŕacŕ krocŕ ŕcho kboŕej kŕuŕbi wodŕiŕ,
 So ŕana krepŕa krowje we ŕiwach nebjeŕi,
 Kiŕ tebi neŕkŕuŕi. O Kneŕe pomhaj mi!

Rak husto hym jazyl twoje dźjeczi sromadźicž = ale wy ~~se~~ nechali. Matth. 23, 37. (Pšchetož) schtu wjeri naschemu prjedowanju? Jes. 53, 1. Rak husto wabi teže Boh psches słowo, haj psches wessełosz a srudnosž? ale ty jo ne-
 cžujesch, ty masch tausend samolwenjow, psched Bohom pak schitke nepłacža. Wjesch ty, schto wina je? Ty nochžesch, tehodla tejšch nemožesch. Ty ne-
 pošluchasch na Bože słowo, a tak frajlich luta cžma a postork je na Bohu a jeho dźjecžoch. Kneže, sacžjer teho lestrarskeho a sekharneho ducha, so ja so na tebi nestorcžu a so ty mi wewschjem prawje cžinisch, moju wutrobu do-
 bydžesch a ju šedi kstajnej džakomnoszi teje Lubosže nawabisch. O haj! Kneže wumož me wot schitkich mozow teje cžjemnosže, a newostaj nicžo, schtož mi škodži. Amen.

Nech, Kneže, hinač ja nemyšlu šebi ženje
 Wot tebe, hač ty me we słowi wucžisch renje
 Daj, so moj rosom teži šo neby pshecžiwil,
 A wjeru, lubosž, mjer, scho dobre postorcžil.
 Daj, so ja wobstajnje po twojim słowi wjerju
 A psches to schitku moz tej cžjemnosže sacžjerju.
 Cžin twoje słowo mi tu schjednje šwjetlišche
 Hač šwjetlo praudosže schu cžjemnosž pschelame.

Wyttrajcje sydž, Jan. 6, 27. Ja dyrbu dźielacž to dźelo teho kiz me poslat
 je, dokelž džen je. Jan. 9, 4. Pšchetož ton čas je krotki. 1 Kor. 7, 29.
 Wono so dźjela, pische, a čini wele, ale jeno, so ta kwalba jeneho wulkeho
 Pišma: Wucženeho, so dostanje. To nepschinesse sdu a plody we wječnoszi.
 Matth. 6, 1: 5. O Kneže, kak rucžje je čas mojeho žiwjenja so minul? Kak
 malo aby nicio bym ja dźielak? O kak wele časa a mozy bym ja pschecžinič
 jeno snewužitnymi myšlami! Dže wostanu newužitne, haj rješne słowa a
 skutki? O Kneže, na tausend nemožu tebi niž jene wotmohwič; ja so ha-
 buju a shibuju psched tobu: o wodaj, wodaj! a daj mi dale moj čas prawje wus-
 kupič, a kojždy čas a kojždu mož na najšbožnišche waschuje, snajljepšimi wje-
 zami, wossebuj se smodlitwu samne a sa druhich pschecžinič, haj daj mi schitče
 žtundy smodlitwu tak romadžje swjasacž a do wječnosze predy poštacž, so bych tam
 wot schitkich žtundow jene žonowanje namakač. O tehodla daj, so by ta wječ-
 nosž, jako moj kony, wewschlein bes pschestacž psched wocžomaj byla.

Sahoj myšle a schje słowa, schitkim loschtam wobarač.

Wucžisž moje skutki snowa, kdobrym plodam nadu daj.

Nech ja moj čas nekondžu, smyšlami so necžwiluju.

Swarnuj me psched krobłosžu, nech ja sche dny wobrachnuju,

Wobarač, schtož moje dny a moj čas mi skashež se.

Nas wele je jene cizelo we Krystussu, ale bessobu je jedyn druhoho staw.
 Rom. 12, 5. O sbožne gmenstwo tych swjatych! Jedyn staw ma schitke
 druhe stawy s jech darami, modlitwu a pomožu epomoznikam. Modli so jedyn,
 da modlja so schizy, a schizy sa jeneho; schtož jedyn ma, to ma tejšch ton drubi.
 Tudy rjeka: Wona je schitko wasche Tudy neje žana sawisz, žane sazpicžie, žana
 swada aniz škoda: pschetož kak dyrbu to sawidžicž, schtož tolla moje je? kak
 dyrbu to sazpicž, schtož ja kmojej pomozu tak nuzne trebam? A kak dyrbu stem
 so swadžicž aby temu škodžicž, kotrehož škoda moja hegen škoda je? dže je
 bes stuwami nascheho cizela sawisz a swada? Nje, woni sebi bessobu služu, radža
 a poslušni su, a dny jedyn besnimi škodu ma, da woni schizy jako romadu
 bježa a jedža hojicž a pomhacž, a woni tejšch neroustanu aniz so neroustanu,
 dny to hojenje smolom so nestane. O Kueze, sromadž nas schitkich k temu sro-
 madnemu gmenstwu schitkich stawow a wobaraž schemu gropnemu a petajnemu
 rosdzjelenju, dny njekotsi sebi mysla njeschto wožebne mjecz aby psched druhim
 jara mudri bycz. Woberaž temu lupemu bludnemu a falschuje mudremu swjet-
 nemu duchej, a daj jeno schitkim poniznesž; da my derje psches jene budzemy
 My, kiz so stawy menujemy, nech, Kueze, so nerodzjelemy
 Nech smy sa jeneho piched tobu, nech wejujemy schizy sobu
 So czert do hajuby sapane, dny na nas debycz nemože.

Zeli so Knes kejžu netwari, da dźjelaju podarmo, kotsi ja twarja. Ps. 127.
 1. Lutherns: praji, daj knesej kejžu twaricž, a hospodaricž, nepan jemu do
 „jeho skutka jemu šluscha sa to šo staracž, tebi pak niz; pschetož schtuž hospodar
 „je, a hospodari, nech ton šo stara. Šluschali wele do doma, njetkda, Boh
 „je wetschi dylži dom. Kiz Nebjo a semju napelni, budže schaf jenu kejžu pel-
 „nicž moz. Schto je njetk dživ, so wele do doma šluscha, dzejž Boh hospodar
 „neje? dokelž teho newidžich, kiz tu kejžu pelnicž dyrbi, tehodla sawjesze
 „dyrbja schitke kuty prosne bycz; dylž pak na njeho ladasch, da nidy nepyt-
 „nesch so jedyn kut prosny je, tebi šo sda, so scho polne je a je tejšch schitko
 „polne. Neje pak polne, da je twoje widženje we wini, jako šlepeho, so won
 „škonzo newidži. Schtuž pak prawje widži, temu wobroczi Boh to škor-
 „a neprazi: Wona šluscha wele do doma: ale wono wele dže sdoma.
 Kneže! daj jeno wjeru a Lubosž a posnacžje twojeje wohle, so bych, dokelž
 dźjelacžer šwojeje sdy dostojny je, schitko we wjeri šwojeje ruki docžakał,
 ale tejšch potom jako šwjerny hospodar schitko tak wužiwał, kžomuž ty so
 samne a sa drubich dal šy, a nicžo ktwojej necžeszi nelutował. Pschet
 mož kaschcz je two! a bohaty dož.

Nech ja, kajž wotrocžk, pošlucham, nedopuschcz drubim starosžam.

Wie tym samym czassu budze so Israelowa sloso pyttac, ale tu jana
 nebudze. Jer. 50, 20. Ja nochzu dale na jich rjechi spominac. Jer. 31,
 24. Ja so bo nbuju, o Kneze, onz ja na moje rjeche spominam a wdpomuju, kak
 tvojei mocei cizitei schitte moje rjechi wid, idej stej; ale ty zesch, niz jeno wodacz, a
 nie jo dale newometa. J aniz so njewacz, kajz czlouek czini, ale ty zesch gor schitko
 znte sabycz a czinicz, jako by niczo newedzil, schtoz ja dy we ljetach moicho rjesch-
 neho ziwjenja pschestupil bym, tak, so ja czasnje a wjecznje, jako lube dzjeczo dzer-
 zane budu, jako by moje ziwne dni niczo sleho newobejschol: pschetoz ty namni
 newidzisch zadyn rjechi ha! zadyn rjeche blak aniz smorsk, a jeno swojeho lubeho syn-
 a a jeho krej a tak, niczo hacz schtoz lubosze dostojne je, tehodla ty me, kajz
 swojeho lubeho syna sameho lubujesch Jan 17, 16 wjazn, dyzli ja sam so:
 ja lubuju jeno po czlowskim, ty pak po boiskim waschnju, dokonjanje a wjecznje:
 pschetoz tak lubujesch ty schak swojeho syna. O haj! tehodla me tejsch tak,
 kiz ja we nim, a snim jene, jeho staw, jeho newesta, a tvoje dzjeczo bym.
 Mozesch da jeho hidzic? Nje! tehodla tejsch me niz. Ton rjech, kiz hidzea
 nje sabtuzi, je znte wjecznje precz.

Njech do morja sapane, tam kaz mha so subicz budze,
 Schtu ze moj rjech puttacz schudzje? Won je zntje sabuty,
 Njetk a bowschej, wjecznosze, dokelz Jesus wemni je.

X 6

Pschidawf na 29. Febr.

366.

Derie temu, kotremuž pschestupenje je spuscbžene a kotremuž rječ
je pschikryty. Ps. 32, 1. 2. 6. Tak dnybiny tu pjatu prostwu pschezo lie
pe propwcz wuknucz: pschetož my hjeschcže czujemy tou rječ, haj dnž na lijeve
snami stej, tedy my najwjazy rječow czulemy, dnž pak snami swopecžizu dže,
budžemy sašo šlepi šami na šebi: pschetož rječ czinicž neje dobre, ale derje rječ
czucz a snim kljekarej kwatacz. Luth. „So ty rječ czujesch a posnajesch, to je
„dobry zejch, nednyrbisch tehodla sazwyflowacz, ale šo Bohu wutrobnje džafo-
„wacz. Pschetož tak dołho, hacž jedyn šcheszjan we czjeli živy je, wostane
„hjeschcže rječ we nim; dokelž won pak pod klotkom Krystusso wych šchidlow,
„runje kaiž kurjatko pod patu, wobarnowany budže a stem rumnem a šchjerofim
„nebjom, kiž rjeka wodacžje tych rječow, pschikryty je, tehodla pschikryje naš,
„luby Boh Knes te šbotkne rjechi “ Njetk Kneže, dai mi psches dobre a šle jeno
na tebe šadacz, tak ty šchitko pschikryjesch, a nech ja we wodaciu tych rječow
jako we mojim helemenczi živy šym a wostanu a snim do šmercze du.

Moj Botze, pschikrej moje škoszje dla Krystussowej šašlužby,

Da šwesselja šo moje škoszje, dnž mam tych rječow wodacžje:

Moj Božo dai, psches Krysta krej, se wešmerczi somnu derje stej. N. 495. v. 6.

K o n z

To Wobnowenje teho chczenskeho sluba.

Za chczeniza je ton slub dobreho brjedomnja
Bohom. I Petr. 3, 21.

Trojeniczi Božo, Wotze, Ssyno, a swjaty Duch! Ja so diaknu
tebi szylej wutrobu, so so snewobschijatej luboszu, tak lobožo
delje puschizil a somnu jedyn slub we mojej chczenizy sczinil sy. Ty
sy mi slubil, moj Boh bycz, me we Krystussu Jezussu poionowaci,
me sa twoje dzieczjo posnaci, lubowaci, wobstaraci, psches w ojeho
ducha wodici, a mi na posletku twoju wiecinu krašnosz sa herbstwo
daci. Ja pak sym tebi slubil, tebe jako moicho stworiciela w mnoznika
a wusweczerja so bojeci a lubowaci, tebi so dowjericz a posluschny bycz.
Temu napschecziwo twojeho nepscheczela, teho czerta, tejsch sa mojeho
nepscheczela dietzech, pschecziwo jeho spyttowanjam wojowaci, schit
kim jeho skutkam a waschniu, schitkim rječam a slozam, schitkim
swjetnym kniczomnoszam, schitkej swjetnej samopaschnoszi a tornoszi

Na 2

na

na wieczne so wotkreknyci, a žane gmenstwo stymí nepłodnymi stas
kami teje czjemnosze nemjeci.

Ach! moj Božo na twojej stroni steji ton slub bjeszczien twerdyje,
pschetož schtož ty slubisch, to ty teisch wieszje dziełisch. Ale
ja so staram, so ja moj slub neiskym swjeru dzeriak, ale skym so busto
wot czerta swjeta, a mojeho cziela pschestupenju teho sameho ne
wabicz dał. Wodaž mi to mojeho droheho sbožnika dla, korryž
twoju pschikasnju nidy neje pschestupil, pschizpij mi jeho dokonjanu
poslušnost, a smi teho sameho dla, me twoje panene dziežo sako
knadzi bohrje. Ja wobnowju we dowjerenju na twoju pomoc moj
slub, a stubju psches twoju nadu tebi hindale swjernischi byci, a te
be so moje žiwce dny bojeci. Daj mi ktemu priotksacju tejšch to
dopelnenje twojeho lubeho Ssyna dla.

Amen.

20

SLUB

Wir führen Wissen.

<http://digital.slub-dresden.de/id476393345/384>

Serbski Institut Sorbisches Institut